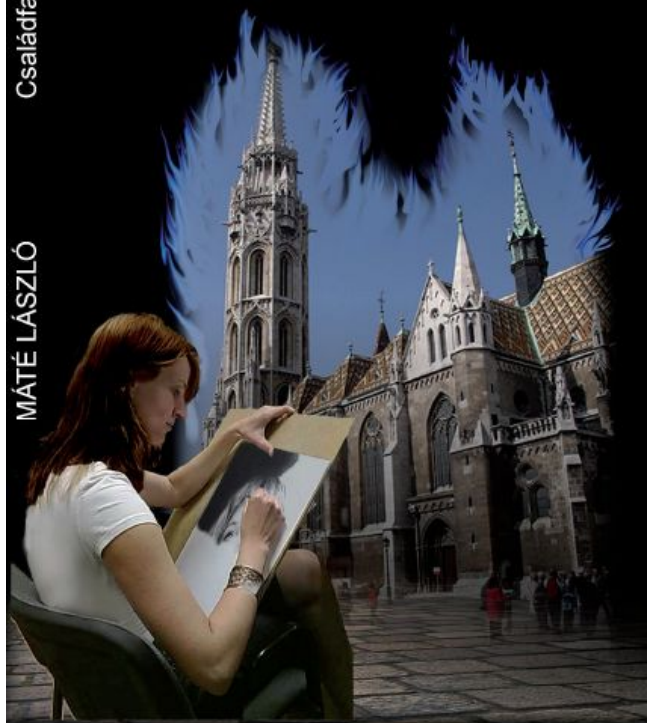

MÁTÉ LÁSZLÓ

Családfa

Családfa

MÁTÉ LÁSZLÓ

Különös, rohanó világot élünk, melyben egyre kevesebb idő, szeretet jut embertársainknak belőlünk. Ez természetesen a másik irányból is működik, és valamiképpen a sors mindenkit megtalál. Bizony, nem kegyes velünk minden napjainkban. Minden ember sorsa megíratott, s mégsem tudhatjuk, hogy holnap mire ébredünk. Máté László könyve feltár egy emberi sorsot, a kapcsolódó bonyodalmaikkal ötvöződve. Minden ott szorong ebben a regényben: öröm, könny, csalódás, barátság, ami a mai magyar valóságunk része.

*Örömmel ajánlom a
Kedves Olvasók figyelmébe:*

Földi László

Máté László regényének hősnője – Forgács Ágnes – a történet elején tizenhét éves fiatal lány. Éli a tinédzserek megszokott, gondtalan napjait, mígnem bekövetkezik a tragédia, ami egész addigi életét megváltoztatja. Olyan megpróbáltatásokon kell keresztül mennie, amelyek egy edzett lelkivilágú felnőttet is alaposan megviselnének. Ági a sorozatos tragédiák hatására olyan mélyre csúszik, ahonnan csak kevesen tudnak talpra állni. Ám Forgács Ágnest nem ilyen fából faragták! Az Ő esetében győz az akaraterő és a céltudatosság.

A mindvégig fordulatokban bővelkedő regény üzenete példaként szolgálhat minden fiatal, és kevésbé fiatal olvasó számára!

S. Farkas Zsuzsanna

Máté László

Családfa

regény

Budapest, 2010

ISBN 978-963-06-9381-3

Felelős kiadó: Máté László

Szerkesztette és tördelte: mlm.

Lektorálta: S. Farkas Zsuzsanna, Földi László

Borítóterv: Tornyai Tibor

Technikai munkák: Vértessy Géza

Nyomdai munkák: Z-Press Kft.

A tragédia

*Amikor a sors – acsarkodva –
kegyetlenül elbánik veled,
tehetetlenül hadakozva
nyüszítéd a képébe: nem kell!*

A kaputelefon éles sípolása belehasított a lakás csendjébe. Ági még egyet harapott a kenyérből, mielőtt a készülékhez ment. Közben azon gondolkodott, hogy miért csengetnek anyuék, mikor van kulcsuk. A telefonba azonban egy idegen női hang szólt bele.

– Jó estét! Forgács Ágnest keresem.

– Én vagyok. Mit óhajt? – válaszolt Ági, és a hangja alapján rögtön unszimpatikusnak tűnt számára a nő.

– Inkább személyesen, kérlek, engedj be!

A lánynak rossz érzése támadt, de rövid gondolkodás után megnyomta a kapunyitó gombot.

Ági vékony, jó alakú, életvidám lány volt. Hosszú gesztenyebarna haja lágyan omlott a vállára. Barna szeme és szabályos kerek arca mindig mosolygott. Nyúlánk alakja vonzotta a férfiszemeket. A múlt hónapban ünnepelte a tizenhetedik születésnapját. Harmadikos gimnazista volt, de

koránál sokkal komolyabban és józanabbul gondolkodott.

Kinyitotta az ajtót és várt, hogy felérjen a lift. Közben a szobából nagy szuszogások közepette kicsoszogott a nagyfi is.

A lift felért, és Ági legnagyobb meglepetésére egy rendőr valamint az a nő lépett ki, akivel valószínűleg a kaputelefonon beszélt.

„Biztos nem egymáshoz tartoznak” – gondolta, de miután mindketten a nyitott ajtó előtt álltak meg, a feltevését rögtön el is vetette. A nő olcsó konfekciós kosztümöt viselt, egy nem éppen hozzá illő blúzzal. Áginak olyan érzése volt, mintha reggel épp azt vette volna fel, ami a keze ügyébe került. A rendőr egyenruhája is a nemtörődésről árulkodott. A nyakkendő félre csúsztatva, az ingen pedig látszott, hogy nem ma viseli először.

– Jó estét! Beszélhetnék önökkel? – kérdezte a nő. A magázásra váltás elsősorban a nagyinak szólt. Ágiban az előbbi rossz érzés ismét felszínre tört. Kényszeredetten beengedte őket, bevezette a szobába, és hellyel kínálta a két embert. A nagyfi ijedten pislogva csoszogott a sor végén.

– Te vagy Forgács Ágnes?

A rendőr mereven ült a nő mellett, és szemét körbe jártatta a szobán. Látszott, hogy felméri a berendezési tárgyakat.

– Igen! – felelte Ági, és nem értette minek ez a hülye kérdés, hiszen nyilvánvaló lehetett a nő számára is, hogy ő az. Közben a rossz érzése csak

fokozódott. Érezte, hogy valami történt, de vajon mi lehet az. És anyuék pont most nincsenek itt-hon! Mi a bánatot csinálhattam, amire nem emlékszem, és amiért a rendőrség engem keres?

– Ön kicsoda? – kérdezte Ági.

– A nevem Kovács Mária, és az őrnagy úrral a rendőrségtől jöttünk. Ön nyilván a nagymama – fordult a nagyfi felé. Az idős asszony ijedten pislogott, és krákogva válaszolt.

– Igen! Özvegy Forgács Gézáné vagyok.

Ági apai nagyanyja, alacsony, kövérek testalkatú, hetvenes éveiben járó nő volt. Ősz haját hátul mindig kontyban hordta. Izzadt homlokát egy zsebkendővel törölgette, amit most idegesen gyűrögetett.

A nő szünetet tartott, és most először látszott, hogy zavarban van.

– Sajnos nagyon rossz hírt kell közölnöm – Ágihoz intézve a szavakat, de nem nézett a szemébe.

– Ma délután közlekedési balesetet szenvedtek a szüleid. A kitérő mentők nem tudták megmenteni egyikük életét sem. Kérem, fogadják részvétünket!

Ágival el kezdett forogni a szoba, úgy érzete minden erő kiszaladt a testéből.

– Neeeeeem! – jajdult fel nagyfi, és zokogásban tört ki, arcát tenyerébe temetve. Ágiból is elemi erővel tört fel a zokogás. Nem törődve a két idegennel a nagyfihoz rohant, és a nyakába borult.

Nem tudta mennyi ideig voltak így, a rendőr kínos krakogására tért vissza gondolataival a jelenbe. A két idegen szemmel láthatóan nagyon zavarban volt, és bár látszott rajtuk, nem először kerültek ilyen helyzetbe, de nyilván nehezen tudnak megbirkózni vele.

Ági kibontakozott a nagyanyja öleléséből, és visszaült a székre. Zsebkendőt húzott elő, és letörölte könnyeit. Végtelen ürességet érzett belülről. A nő kínosan feszengve kezdte mondókáját, félig neki, félig a nagyihoz intézve a szavakat.

– Holnap be kell, hogy jöjjenek a rendőrségre! Azonosítani kell az elhunytakat, és megkapják a temetéshez szükséges dokumentumokat! Még egyszer fogadják őszinte részvétünket!

A nő fölállt jelezve, hogy úgy érzi semmi szükség itt rájuk, és mennének. A rendőr követte. Lassan megindultak az ajtó felé. Ági gépiesen kísérte ki őket. A nő egy névkártyát adott, és elmagyarázta, hogy holnap pontosan hova is kell menni. A lány visszament a szobába, a nagyihoz szaladt, átölelték egymást, és újra zokogásban törtek ki.

Sokáig ültek egymással szemben, és hallgattak. Kint teljesen besötétedett, és a szoba is sötéttségbe burkolózott. Amikor Ági felkelt, és felkapcsolta a lámpát, látta, hogy a nagyí arca mennyre meggyötört. Hirtelen nem tudta, hogy mit csináljon. Az esti szokásos tennivalók most értelmüket

vesztették, és belülről valami végtelen ürességet, tiltakozást érzett.

„Miért?” Ez a kérdés dobolt az agyában. Hogyan történhetett, és miért éppen velük történt ez a szörnyűség? Nagy felállt, és döcögős léptekkel megindult az ajtó felé.

– Mit kérsz enni Ágicám? – kérdezte, de hangja valahonnan nagyon messziről jött.

– Jaj nagy, nem tudok semmit enni – és újrátört ez a furcsa görcsös, síró érzés, amit azelőtt sohasem érzett. Nagy oda sem figyelve a válaszra, kiment a konyhába, és Ági hallotta a szokásos vacsorakészítés zörejeit.

– Gyere enni! – szólt be kis idő múlva.

– De nagyikám, mondtam, hogy nem kérek semmit. Nem tudok enni egy falatot sem.

Az idős nő bejött, leült a fotelba, és szemmel láthatóan nem jutottak el a tudatáig unokája szavai. Visszasüllyedt az előbbi apátiába. Jóval elmúlt éjfél, amikor Ági felkelt, átment a szobájába, hogy lefeküdjön. Azt hitte, a nagy alszik a fotelben.

– Holnap együtt megyünk el a rendőrségre – Ági önkéntelenül összerezzen a szavak hallatán.

– Előtte betelefonálok az iskolába – fűzte még hozzá a nagyanyja.

* * *

A lány csak forgolódott az ágyában és képtelen volt aludni. A gondolatai kavargtak.

„Mi lesz most? Hogy lesz ezután? Egyáltalán, hogy történhetett ez meg?” – arcát a párnába temetve ismét sírni kezdett. Csak sírt, sírt, és sírt.

Arra ébredt, hogy nagyi a konyhában matat. Felült, megnézte a világító óra számlapját. Még nem volt fél öt. Felkelt, és kiment a konyhába. A nagyanyja éppen mosogatott. Ági mondani akart valamit, de semmi értelmes nem jutott az eszébe. Csak állt, és arra gondolt, hogy mi lesz most velük, s megint könny szökött a szemébe.

Temetés

*É jelent kell csak elviselni,
és menni tovább józan fejjel.
Ezt nem lehet megemészteni,
aki voltál, többé nem leszel.*

Érendőrségen a tegnap náluk járt nő fogadta. Bevezette őket egy jellegtelen irodába, majd kiment. Kisvártatva egy középkorú, enyhén pocakos, jól ápolt férfival együtt tért vissza.

– Jó reggelt! – köszönt a férfi, majd kínosan krákogott, ahogy végiggondolta a köszönése értelmét.

– Én vezetem a vizsgálatot a baleset ügyében. A szüleid frontálisan ütköztek egy teherautóval. Az első vizsgálat szerint a teherautó vezetője elaludt, és áttért a szemközti sávba. Ez okozta a szerencsétlenséget.

Kis szünetet tartott, majd mindkettőjükhöz intézve a szavakat folytatta.

– Most elvisszük önöket a halottak azonosításához. Sajnos ez elkerülhetetlen. A Halotti anyakönyvi kivonatot az azonosítás után megkapják. A vizsgálat lezárásáig kolléganőm felkeresi önöket néhányszor. A temetéshez szükséges papírokat is tőle fogják megkapni. Ági ült, nézte a fér-

fit. Azon gondolkodott, hogy tud ilyen ridegen beszélni anya és apa haláláról. Nagyon túrtöztetnie kellett magát, hogy sírva ne fakadjon. Oldalra fordult, és nézte a nagyit milyen kicsi és meggyötört. Mégis, ha ő nem lenne, nem is tudja, hogy dolgozná fel az egészet. Hallotta a férfi hangját, és mint egy gép engedelmeskedett. Lementek egy belső udvarra, kocsiba ültek, és elmentek a halottasházba. Az épület rideg, személytelen volt. Ági csak ment az előtte haladó férfi után, és belül mérhetetlen fájdalmat érzett. Majdnem nekiment a férfinak, mikor az megállt. Ekkor jött rá, hogy nagyí végig belekarolva mellette haladt. A helyiségben a boncmester várta őket. A fal mellett lévő hosszúkás szekrényből kihúzott két egymás mellett lévő fiókot, melyben zöld kórházi lepedővel volt letakarva két test. Titkon reménykedett, hogy a takaró alatt nem a szülei vannak, és azok egyszer csak betoppannak. A férfi egyenként felemelte a lepedőt, és ez a halvány illúzió elszállt. Nagyí feljajdult, és zokogásban tört ki. Ági bámulta anya és apa fehér és élettelen arcát. Dermedten nézte a félig letakart testeket. Anya bal lába helyén a lepedő teljesen sima volt. „*Hol van anya bal lába?*” – jajdult fel gondolatban.

A rendőr kérdése zökkentette vissza a valóságba. A nagyí újra zokogni kezdett, és a rendőrnő kikísérte. Így rá várt a feladat, hogy közölje: a két ember, aki itt fekszik élettelenül tegnap még anya és apa volt. Sírás fojtogatta, lehajtott a fe-

jét, és kis szünet után bólintott. Szólni nem tudott.

Nem emlékezett, hogy jöttek ki erről a borzalmas helyről. Bambán, botorkálva követte az előtte haladót. Azon gondolkodott, hogy dolgozhat valaki ilyen helyen?

A kocsiban nagy belé karolt, és együtt sírdogáltak. A rendőrségre visszaérve újra a korábbi szobában ültették le őket. A férfi elmondta, hogy amint elkészül a halotti bizonyítvány, megkapják.

– Ha bármiben segítségre lenne szükségük, Mária rendelkezésükre áll. Kérem, fogadják még egyszer őszinte részvéteimet!

* * *

– Jaj! Csak a mai napon legyünk túl – motyogta Ági, mikor reggel felkelt. A temetés legyen meg, hogy mi lesz utána – most nem akar gondolni rá. Szó nélkül készülődtek. Nagy morogott, hogy Ági nem eszik egy falatot sem reggelire, bár ő sem evett semmit. Tamás bácsi tíz órára mondta, hogy jön. Ő apa legjobb barátja volt, és megígérte, hogy kocsival elviszi őket, ne kelljen a nagyinak a fájós lábával gyalogolnia. Tamás bácsi Irén nénivel, a feleségével érkezett.

A ravatalozóba belépve nagy hangos zokogásban tört ki. Ági hallgatta a pap beszédét, és hangtalanul, befelé sírt.

Amikor a sírnál leeresztették a két koporsót Ági sem bírta tovább, és hangos zokogásban tört ki.

* * *

Elmúlt tizenegy óra. Ági még mindig ruhástól feküdt az ágyon, és a mennyezetet bámulta. Nem akart semmire gondolni, mégis állandóan zakatolt az agya. „Hogy lesz ezután? Mi lesz most velük?” – de választ nem talált a kérdésekre.

Konfliktus az iskolában

*Van aki megérti a kínod,
s ha kell melléd áll önzetlenül.
Amikor segítségül hívod,
nem lök félre könyörtelenül.*

Sajnálom Ági, de ez egyes – mondta Ildi – néni a kémia tanárnő. – Nem tanultál, megint nem tanultál! Ilyen fontos tényt, hogy ez a gáz, mérgező, és könnyen halált okozhat, tudni kell. Nézd, én ameddig lehetett figyelembe vettem, ami veled történt, de örökké nem lehetek elnéző! Nem lenne fair a többiekkel szemben.

„Halált okozhat a gáz? Fair? Elnéző? – ízlelgette a szavakat gondolatban. – Az fair, hogy egy örült halálra gázolta a szüleimet?”

Ági a helyére rohant, felkapta a táskáját, és sebes léptekkel megindult az ajtó felé.

– Szarok a fair-playre! – azzal kiment, és úgy csapta be az ajtót, hogy az állványon a kémcsövek összekoccantak. Lerohant a lépcsőn, és sebesen megindult a kijárat felé. A földszinten elrohant az igazgatóhelyettes mellett, aki meglepetésében csak utána kiabált.

– Ági! Ági! Izé... Forgács Ági hova mész?

– Megyek átvenni a fair-play díjamat! – válaszolt Ági, és a bejárati ajtót még vadabbul csapta be. Kilépett az iskola kapuján, és vaktában ment, csak ment, felszállt egy éppen megálló buszra, és nem törődött vele hova viszi, csak el innen, akárhova.

– Végállomás! Kisasszony, kérem szálljon le! – hallotta a hangszóróból a recsegő hangot. Ekkor vette észre, hogy egyedül van a buszon. Lekászálódott, és körülnézve meglepetten látta, hogy a Kelenföldi Pályaudvaron van.

„Vonatra szállok, elmegyek akárhova. Jó, de hova? Pénzem sincs, és mi lesz szegény nagyival?” – leült egy padra, és hangtalanul sírt.

Nem tudta mennyi ideig ült a padon, csak arra lett figyelmes, hogy besötétedett, és lehűlt a levegő.

* * *

Végre kicsengettek. A gyerekek egymást megelőzve igyekeztek elhagyni az osztálytermet.

– Renáta, Anna! Megkérlek, hogy maradjatok még egy kicsit! – szólt Ildi néni a két lány után. A lányok vonakodva, arcukon méla undorral mentek vissza a tanári asztalhoz. Mindketten tisztában voltak, hogy Ági miatt akar velük beszélni, hiszen köztudomásúan jó barátnők voltak.

– Lányok, kérlek, segítsetek nekem! Ági nem folytathatja így tovább. A mai viselkedése is el-

fogadhatatlan. Az pedig, hogy nem tanul szintén – kezdte mondandóját Ildi néni.

– Ildi néni szülei élnek? – kérdezte Anna

– Igen, szerencsére. Tudom, mire akarsz ki-lyukadni, de most nem erről van szó – válaszolta ingerülten a pedagógus.

– Az enyém is és Renié is, szerencsére. Tehát fogalmunk sincs, min megy keresztül, és nincs jogunk ítélkezni felette. Azt tudom, hogy én Ági helyében kiszaladnék a világból.

– Nézzétek, vannak bizonyos normák és szabályok, amiket be kell tartani! Nagyon sajnálom, ami Ágival történt, de ez nem jelenti, hogy bármit megtehet.

– Kérjen bocsánatot tőle! – csattant fel Renáta élesen.

– Micsoda?

– Kérjen bocsánatot! Ha bocsánatot kér, megígérem, hogy segíték Ildi néninek, de amíg ilyen igazságtalanság éri, mint ami ma is, addig arra fogom biztatni, hogy úgy csapja be azt a kurva ajtót, hogy az tokostul dőljön ki!

– Én szintén! Efelől nyugodt lehet Ildi néni! – mondta Anna.

– Na, de lányok, egyszerűen nem talállok szavakat! Ágit nem érte igazságtalanság. Amit produkált az elégtelen volt. Ezzel a magatartással pedig csak neki ártotok.

– Neki? Ugyan miért? Ha segítünk, feltámadnak a szülei?

A két lány egymásra nézett, és egy kurta „Viszontlátásra” kíséretében magára hagyták a meglepett pedagógust. Ildi néni ugyan utánuk kiabált, hogy ezt nem lehet így elintézni, ám a két lány már a lépcsőn viharzott lefelé. Az utcára kiszaladva egymásra néztek, és elkomorult mindkét lány.

– Szerinted bocsánatot kér? – kérdezte Anna.

– Nem tudom, de remélem igen.

– És ha nem?

– Én eddig szerettem, és tiszteltem Ildi nénit, mert igazságos volt. Remélem, az is marad. Ha bocsánatot kér Ágitól az én szemembe nagyot fog nőni, de ha nem, akkor átsorolom a „futottak még” tanárok közé.

* * *

– Ágikám, hol voltál? Hova tűntél? Halálra rémítettél. Az osztályfőnököd is telefonált, hogy délelőtt, se szó, se beszéd otthagytad az iskolát.

– Otthagytam, és nem is akarok visszamenni! Mindenki ellenem van! Nem fair, ha elnézőek velem szemben. Nem kell elnézőnek lenni, nem kell semmi!

– Ágikám! Drága kincsem, ne csináld ezt! Nekem csak te maradtál, neked meg én. Össze kell tartanunk, segíteni egymáson!

A lány nagymama vállára borult, és zokogni kezdett. A tragédia óta nem volt olyan nap, hogy

négyszer-ötször ne tört volna rá a sírás. Végül összeszedte magát, sarkon fordult, és bement a szobájába. Leült az ágyára, és gondolkodni kezdett. Tiszta és tudatos gondolkodás volt, olyan, mint régen, a tragédia előtt. Jó tanuló volt, az esze vágott, mint a borotva. Mindig józanul gondolkodott, és valami belső sugallatra mindig jó döntéseket hozott. Érezte, ha így folytatja, előbb-utóbb az idegei felmondják a szolgálatot. Valamit tenni kell. Anyát és apát nem támaszthatja fel. Csak a nagyfi maradt neki, és szegény ő is olyan beteges. Nekem kellene őt segíteni, nem fordítva. És nem csak lelkileg, hanem anyagilag is.

Ági pontosan látta, hogy a nagyfi milyen nehezen tudja beosztani a kicsinyke pénzét. Nagyon hiányzik az az anyagi biztonság, amit anya és apa biztosított. Nagyfi nyugdíja és az árvasági segély pedig, ahogy apa mondaná a megélhetéshez kevés, az éhenhaláshoz sok.

„Megoldást kell találnom. Sírnom nem szabad többé, vagy legalább is csak itt a kuckómban, magányosan. Na jó, néha nagyival összebújva. Ő megért, és neki is ugyanúgy fáj. Kemény leszek, és csak előre nézek. Tanulni kell, megvalósítani amit elképzeltem. Igaz, hogy sokkal nehezebb lesz, de én Forgács Ágnes vagyok, és tudom mit akarok.”

Hosszú idő után most először mosolygott.

– Igen, tudom mit akarok, és meg is valósítom – motyogta magában. Kiment a nagymamájához, és jelentősegteljesen leült vele szembe.

– Valami baj van Ágikám? – nézett rá a nagymama a szemüveg felett.

– Nem! Minden rendbe van, drága nagymamám. Túl vagyok rajta. Megígérem, hogy nem csinálok ilyet többé. Sőt azt is kitaláltam, hogy segítek neked az anyagiakban!

– Ágikám nem kell segíteni, te csak tanulj! Nincs más dolgod anyukám, csak tanulj!

– Drága nagymamám, azt hiszed nem látom, hogy milyen anyagi gondjaink vannak? Kérlek, próbálj felnőttként kezelni!

– Majd megoldom anyukám, hidd el, megoldom! – de hiába bizonygatta, a hangja nem volt túl meggyőző.

– Nagymamám, tudom, hogy semmi ötleted nincs, nekem viszont van, és még tanulok is. Feljárom majd a várbát, és turistákat rajzolok. Holnap iskola után elmegyek, és megtudakolom milyen engedélyek kellenek hozzá. Tudod, hogy a Képzőművészeti Egyetemen akarok továbbtanulni, így ez egyben gyakorlás, és tanulás is lenne. Ne félj nagymamám, erős vagyok, és segítek! Ha pedig nem bírom, akkor elbújok a szobámba, és halkán, magamban sírdogálok majd.

Ági kislánykora óta nagyon szépen rajzolt. Különös érzéke volt hozzá. Sokszor festetett. Tizennégy éves korában egy nagyon komoly rajz

és festőkészletet kapott a születésnapjára. Ezt követően még gyakrabban élt szenvedélyének. Azt tervezte, hogy valamilyen formában ezt választja majd hivatásának.

* * *

A szükséges papírokat a vártnál nehezebben tudta elintézni. Nem diákmunkát akart vállalni, hanem vállalkozóként kívánt dolgozni, úgy, hogy emellett a tanulóviszonyát is fenntartja. Így aztán szinte elveszett a bürokrácia útvesztőjében. Nem is gondolta, hogy ennyi bonyodalommal jár, ha valaki dolgozni akar. Amikor már úgy tűnt, hogy minden papírt sikerült megszerezni, a gyámhatóságnál egy fontoskodó aktakukac keresztbe tett a tervnek.

Azt akarta mindenáron elérni, hogy mivel szorinte a lánynak azért kell munkát vállalnia, mert a nagyi nem tudja megfelelően ellátni, ezért gyám-ság alá kell helyezni. Ági nem igazán értette, hogy ez mivel jár, ezért telefonon időpontot beszélt meg a gyámügyi előadóval. Hosszas kérlelés után a nagyival elmentek a hivatalba.

Majdnem félórát vártak, mire végre sorra kerültek. Az ügyintézőnő, jó negyvenes, igazi vénkisasszony kinézetű. Áginak első pillanatban unszimpatikus volt, és a negédes mosolya, a leereszkedő tegezése csak fokozta ezt az érzést a lányban.

– Ágikám elolvastam a kérelmedet, és azt kell mondanom, nem támogatom, hogy munkát vállalj.

– És ugyan miért nem? – kérdezte érezhető ellenszenvvel a hangjában a lány. – Miért baj az, ha én azt csinálom, amit szeretek, ezzel pénzt keresek, és egyben gyakorlom a majdani hivatásomat?

– Ez nem volna baj Ágikám. Csakhogy neked most elsősorban tanulnod kellene. Ha a nagymám nem tud eltartani, akkor ki kell jelölnöm egy hivatalos gyámot.

– Csak nem akarják elvinni tőlem az unokám? – kérdezte nagy aggodalmas hangon.

– Nem! Nyugodjon meg asszonyom, senki nem akarja elvenni az unokáját! De egy hivatalos gyám ellenőrizné, hogy megfelelő ellátást kap-e?

– Na, ebből elég! – csattant fel Ági hangja. – Az hogy még kiskorú vagyok nem azonos azzal, hogy gyengeelméjű lennék. A nagy igen is a lelkét kiteszi értem! Arról nem ő tehet, hogy a nyugdíja és az árva-ellátás csak arra elég, hogy felforduljunk. De ha az a bizonyos gyám jobban beosztja a pénzt, akkor csak jöjjön! Mert gondolom több segílyt ő sem fog hozni. Ha tehát ön úgy dönt, hogy kijelöl valakit, aki beleturkál a pénztárcánkba, de érdemi segítséget nem tud adni, csak az észt osztogatja majd, nyugodjon meg, olyan levelet írunk az önkormányzatnak, hogy azt nem teszik zsebre. Ha segíteni nem tud asszo-

nyom, megkérem, legalább ne akadályozzon! Világos? Vízszelvényre! – köszönt Ági és kiviharzott a szobából.

A nő csak hápogott, hirtelen szóhoz sem jutott. Nagyi sűrű pislogás közepette, zavartan követte az unokáját.

* * *

Néhány nappal később a főnöke behívatta az előadónőt a szobájába.

– Foglalj helyet! – mutatott az egyik székre. – Olvastam Forgács Ágnes beadványát. Tulajdonképpen miért baj, ha tanulás mellett dolgozik is? Ahogy tájékoztam, nincs baj a tanulásával, igaz a szülei elvesztését nehezen dolgozta fel. Voltak és vannak problémák vele mostanában az iskolában, de alapjában véve jó tanuló, és nagyon tehetségesen fest.

– Attól félek, hogy ez a várbeli festegetés a tanulás rovására megy, és esetleg rossz társaságba keveredik.

– A művészek bohémek, de semmi esetre sem rossz társaság.

– Nem, nem azok, de én csak a javát akarom, ezért ellenzem.

– És mit fogsz csinálni egy év múlva? Nagykorú lesz, és nem szólhatsz bele, mit tegyen és mit ne.

– Azt majd akkor meglátjuk. De most még megtehetem, hogy nem engedélyezem.

– Értem. Köszönöm, hogy tájékoztattál. Kérlek, holnapra írd meg annak az ötéves kisfiúnak az elhelyezési kérelmét. Ezt hagyd itt nekem, majd befejezem!

Az előadónő kelletlenül felállt és láthatóan mérges volt a beszélgetés ilyenén alakulása miatt. Amikor kiment, a főnöke az elutasító végzést négyfelé tépte, és a szemétbe dobta. Ági kérelmére ráírta, hogy „Jóváhagyva”, aláírta, és lepecsételte.

Előszőr a várban

*Lépni kell újra, tovább menni.
Tudod az élet már csak ilyen.
Ne hagyd magadat leteperni!
Harcoldj még keményebben, igen!*

Sangymeleg májusi szombat volt, amikor Ági előszőr felment a várba. Igaz, előzőleg kétszer is, „ahogy nagyinak mondta” terepszemlét tartott. Megállapította, hogy egy tucat rajzoló dolgozik, és kemény konkurenciaharc folyik. Egy-két kivételtől eltekintve nem igazán szívlelik egymást. Az újonnan jövőknek komoly harcot kell vívni a maradásukért.

Nagyot sóhajtott, amikor leszállt a buszról és megindult a kis tér irányába. Érezte, hogy kissé ideges. Kinézett egy nyugodt, de nem túl félreeső helyet, és letelepedett. Kirámolta a holmiját: néhány portrét, egyet a nagyiról, kettőt meg, amit korábban készített a saját szórakoztatására. Épp csak végzett egy szakállas férfi már is megtalálta.

– Hát te? Mit akarsz itt? – kérdezte meglehetősen lekezelő hangon.

– „Hát”-tal nem kezdünk mondatot – válaszolta Ági, de máris megbánta.

– Nocsak, nyelvtan óra is lesz? Megmondanád végre, mit keresel itt?

– Amit maga! Turistákról portrét akarok rajzolni – azzal tüntetőleg kiakasztotta a portrékészítés díját.

– Ahhoz engedély kell, kiscsillag.

– Nem vagyok a kiscsillagod! – váltott mérgesen tegezésre Ági. – Ami pedig az engedélyeket illeti, megvan mindegyik.

– Láthatnám?

– Természetesen, ha előtte én is láthatom a te közterület-felügyelői igazolványodat.

– Ákos! Hagyd békén azt a lányt! Igaza van, nem vagy te hatáság.

Ági megfordult, és egy nála körülbelül tíz évvel idősebb, csinos, amolyan igazi bohém megjelenésű nő állt vele szemben. Természetes tűzvörös haja a válláig ért, arca mint a pulykatojás olyan szeplős volt, ami kislányos bájt kölcsönzött neki. Ági nagyon megörült a váratlanul felbukkadó szövetségesnek.

– Neked is mindenbe bele kell ütnöd az orrod – morogta a férfi, majd dűnnyögve eloldalgott.

– Szia! Zsuzsa vagyok! – nyújtott kezét a lány.

– Ne törődj ezzel az idiótával! Mindenkibe beleköt. És vigyázz, nem adta fel, csak visszavonult! Most vagy itt először?

– Igen! És köszönöm, hogy kiálltál mellettem. Én Ági vagyok.

– Örülök, hogy megismertelek. Jók a képeid – mutatott Zsuzsa a portrékra. – A kontrasztokkal jól visszaadod a valóságot.

– Köszönöm! – Ági érezte, hogy elpirul.

– Gyakorolni jöttél, vagy fontos a pénzkereset is?

– Elsősorban most a pénz a fontos.

– Akkor adok egy tanácsot! Emeld meg az áraidat kicsit, és ha látod, hogy valaki érdeklődik, adj neki engedményt! Beszélsz valamilyen nyelven?

– Igen, angolul tanulok.

– Az jó, de a német is kell, legalább annyira, hogy kommunikálni tudj. Ez nagyjából húsz-huszonöt mondat. Megyek, mert úgy látom, kun-csaft van a láthatáron. Még dumcsizunk, Isten hozott a fedélzeten – hadarta Zsuzsa, és elviharzott. Ági látta, hogy némi rábeszélés után egy feltűnően jó módú turistáról kezd portrét rajzolni.

Ő maga leült a kis székére, ölébe vette a rajztáblát, és elkezdte rajzolni a tér forgatagát. Teljesen elmerült a munkába, és észre sem vette, hogy vevői vannak.

Amikor ráeszmélt, hogy a házaspár reá vár, zavarba jött, és majdnem elejtette a rajztáblát. Az amerikai házaspár kiejtését szinte alig értette, végül, ha nehezen is, de megegyeztek. Munkához látott, és bár érezte, hogy kissé ideges, rutinos mozdulatokkal rajzolta meg előbb a nő, majd a férfi portréját. A házaspárnak szemmel láthatóan

tetszetek a képek, mert jókora borraivalót is adtak a végén.

– Fantasztikus érzéked van az ábrázoláshoz! Nagyon jól adod vissza a valóságot.

Ági megfordult, és valahogy megérezte, hogy Zsuzsa már jó ideje nézheti, ahogy dolgozik.

– Köszönöm! Megnézhetném én is a te rajzaidat?

– Gyere bátran – felelte Zsuzsa. – A holmidat nyugodtan itt hagyhatod. Nem bántja senki. Lehet, hogy fűjtatnak rád, de a kirakott alkotásaid itt szentek és sérthetetlenek. Ha valaki a legkisebb kárt tenné benne, az többé a városban nem találna magának helyet. Ági emlékezett, hogy mikor az engedélyt megkapta, az előadó is felhívta erre a figyelmét.

Zsuzsával sokáig elemezték egymás képeit, ami inkább Zsuzsa elemzése volt. Ági hallgatta, és igyekezett minél többet megjegyezni a hallottakból. A nap folyamán még négy turista választotta Ágit, és a lány szenvedélyesen rajzoltam meg a modelljeit.

Hat óra elmúlt mikor hazaért. Fáradt, de nagyon jókedvű volt. Mint egy farkas, úgy falta be a vacsorát, amit nagyfi elé tett. Közben egyfolytában járt a szája. Minden apró részletet elmesélt. Az idős asszony mosolyogva nyugtázta unokája jókedvét, és ez a jókedv átragadt rá is. Érezte, hogy unokája boldogan csinálja ezt a munkát.

– Nagyikám, én holnap is felmegyek a várba. Inkább most elvonulok tanulni, de mindenképpen holnap is fel akarok menni.

– Jól van drágaságom, csak tudd hol a határ! Kérlek, ne hajszold túl magadat!

– Drága nagyikám ne aggódj, tudni fogom! Nem kell féltened! És valld be, a pénz is jól jön! Látod, egyszerre tanulok, és dolgozom. Olyan jó volt, amikor láttam, hogy tetszik a portré, amit rajzoltam. Megyek, mert sok leckém van.

Ági késő estig tanult, hogy mindennel végezen, és holnapra ne maradjon semmi. Úgy tervezte, hogy másnap jóval tovább marad a várban. Hullafáradtan, de elégedetten bújt ágyba. Eltervezte a holnapi napot, azaz csak elkezdte, mert hamarosan már csak jóízű szuszogása hallatszott.

* * *

Másnap kicsit csalódottan vette tudomásul, hogy Zsuzsa nincs a várban. Ott volt viszont Ákos, aki rögtön ráakaszkodott. Ági bármennyire is türtőztette magát, a férfi kihozta a sodrából, és tőle szokatlanul, egy cifra káromkodással zárta le a vitát. A kis közbiztonság szerencsére nem vette el a lány kedvét, és tucatnyi portrét készítve észre sem vette, hogy elrepült a nap. Élvezte a rajzolást, a sok embert, és még annak is örült, hogy gyakorolja az angolt. A némettel valóban meggyűlt a baja, ezért magában elhatározta, hogy

Zsuzsa ajánlása szerint, kigyűjti a legfontosabb mondatokat, válaszokat, és megtanulja.

Hét óra elmúlt, amikor elkezdte összepakolni a holmiját. Már majdnem végzett, amikor egy férfi megállt mellette, és hosszasan nézte a nagy portréját.

– Mennyibe kerül ez a kép? – kérdezte tört magyarsággal.

– Nem eladó! – felelte gondolkodás nélkül Ági.

– Minden eladó. Mondjon egy tisztességes árat, és megveszem!

– Mondtam, hogy nem eladó!

– Akkor minek rakta ki? Egyáltalán kit ábrázol?

– A nagymamámat, és azért van kirakva, hogy lássák, mit várhatnak tőlem.

– Értem már – válaszolta a férfi. – Megértem, hogy a nagymamájáról készült képet nem akarja eladni. És ha azt kérem, hogy fesse meg nekem újra ezt a portrét? Meg tenné?

Ági körül megfordult a világ. „Ez a férfi komolyan gondolja, amit mond. Egyáltalán mennyit lehet kérni egy ilyen festményért? És mi van, ha utána nem kell neki? Jaj, mit csináljak?” – zakatoltak Ági fejében a gondolatok.

– Uram, ha komolyan gondolja a vásárlási szándékát, adjon egy névkártyát! A jövő héten felkeressük önt! Természetesen, ha megegyeztünk a vételárban ezt írásban rögzítjük, és vala-

mennyi előleget is kérni fogunk. Továbbá, ha ön a képet egy meghatározott időn belül eladja, a haszon bizonyos százalékára igényt tartunk.

Ági megfordult. Meglepődve látta, hogy Zsuzsa áll mögötte. Nagyon megkönnyebbült, mert tudta, hogy ezt ő nem tudta volna elmondani.

– Ezek teljesen normális feltételek, magam is valami hasonlót ajánlottam volna – válaszolt a férfi azzal a tárcájából egy névjegykártyát vett elő, és átnyújtotta Áginak. A lány remegő kézzel vette el.

– Azt kérném, hogy előtte hívjon fel kisaszszony, mert sokat vagyok vidéken és külföldön! A portré nem sürgős, de feltétlenül számítok rá. Hölgyeim, csókolom a kezüket! – megbiccentette a fejét, és távozott. Ági csak állt, és azt hitte álmodik. Zsuzsához fordult. Nem győzött hálálkodni.

– Jaj Zsuzsa! Nem is tudom, hogy köszönjem meg! Ez olyan, mint egy álom, el se akarom hinni! Elképzelni sem tudom mi lett volna, ha nem teremsz itt hirtelen. Bevallom, nagyon zavarban voltam.

– Semmi álom nincs. Te nagyon tehetséges vagy, és nekem is feltűnt mennyire jó ez a portré. Megsúgom, mikor én voltam hasonló szituációban én sokkal nagyobb zavarban voltam. Örülök, hogy segíthettem, ami pedig azt illeti, ha akarod, elmegyek veled a tárgyalásra is. Ez egy nagyon dörzsölt műkereskedő, ért a festészethez, és meg-

győződése, hogy esze ágában sem volt hasonló feltételeket ajánlani. Nem kell szégyenlősnek lenni, meg kell kérni az árat!

Ági lassan összepakolt, és a két lány vidáman beszélgetve, gyalog indult le a várból.

Zsuzsa meglepetése

*Ha jól figyelsz, a sok baj mögött
megtalálod azt, mi nem riaszt,
és bár az utad sokszor rögös,
lesz majd aki ad néked vigaszt.*

Nyár közepe volt. Ági majd két hónapja járt már a várba, és mivel az iskola befejeződött, így hétköznapi is két-három alkalommal fel tudott menni. Közben festette nagy portréját. Egészen pontosan most festette meg harmadszor. Az első és a második próbálkozása úgy érezte nem tökéletes. Nagy persze csak nézte a mindig megújuló képeket, és dűnnyögött magában, hogy pont egy ilyen vénasszonyról kell valakinek festmény. Szerinte az illető csak bolond lehet. De mivel Ági megmutatta a szerződést, és a kifizetett előleg nagy részét oda is adta neki, végül csak elhitte, hogy a rendelés komoly. Ági a maradék pénzből festékeket, vásznat, és papírt vásárolt.

A két lány egyre közelebb került egymáshoz. Bár Áginak sok barátnője volt az iskolában, ezek mind vele egykorúak voltak. Zsuzsa viszont tíz évvel volt idősebb nála, ezért a lány kicsit mintha elvesztett anyját találta volna meg benne. A na-

gyival sok mindent megbeszél, de volt, amihez Zsuzsa kellett.

Ez egyfajta kölcsönös bizalmi viszony kialakulásához vezetett. A két lány rövid idő alatt igazi lelki jó barátnők lettek.

Emellett Zsuzsa sok jó tanáccsal látta el a munkájában. Felhívta a figyelmét a hibákra, de kiemelte, és dicsérte is a lányt. Zsuzsa úgy érezte, hogy segítenie kell Áginak. Meglátta benne a tehetséget, azt gondolta, ha nem segít, a lány elkallódik. Látta, hogy Ági milyen nehézén dolgozza fel, hogy alig fél éve vesztette el szüleit.

Zsuzsa bemutatta Áginak a barátját, aki szintén művész – szobrász – volt. Amikor pedig András, Zsuzsa barátja is megdicsérte a festményeit, a lány szárnyalt boldogságtól.

* * *

Nagyi nehézkesen cammogott az ajtóhoz. Meglepetten látta, hogy Zsuzsa áll a küszöbön.

– Ági nincs itthon, Zsuzsikám.

– Tudom, de én most Margit nénihez jöttem.

– Hozzám csillagom? Ugyan miért?

– A segítségét szeretném kérni. Egy meglepetésre készülök, és ehhez kellene Margit néni közreműködése is.

– Ha tudok, segítek. Miről lenne szó?

– Van egy tervem! Azt szeretnénk, hogy Ági egy kicsit kimozduljon itthonról. Szabadidejében

nem jár máshova, csak a várba, ami nem szórakozás, ahogy azt sokan vélik, hanem igen is kemény munka.

– Mit kellene tennem? És hová mennének?

Zsuzsa részletesen beavatta a készülő tervbe Ági nagyanyját. Megbeszélték, hogy mit kell tennie, még arra is felhívta az idős asszony figyelmét, hogy kicsit aggodalmaskodjon, nehogy feltűnő legyen túlzott engedékenysége.

Nagyi pontosan a Zsuzsa által kértek szerint viselkedett. Magában meg örült, hogy Ági ilyen jó barátnőre akadt ebben a nála jóval idősebb lányban. Érezte, hogy a bohém külső mögött megfontolt, érzékeny lélek lakozik. Továbbá, hogy Ági vele olyan dolgokat is megbeszélhet, amit valójában az anyjával kellene.

* * *

Péntek délelőtt Zsuzsa a jelzett időben megérkezett. Ági még nem volt otthon, így nem kellett félni, hogy bármit is kiszimatol. Nagyi már várta, és mindent előkészített, úgy ahogyan azt Zsuzsa kérte. A lány későn ért haza, és akkor még nagyi megkérte, hogy szaladjon le a boltba kenyérért, tejért. Amikor sietve hazaért akkor tűnt fel neki, hogy kenyér is, tej is van otthon. Kapkodva, lázasan készülődött, és mérges volt, hogy nem találja kedvenc blúzát. Így aztán egy mély kivágású póló, és egy vékony vászonszoknya mellett döntött.

Tudta, hogy ez nagyon jól áll rajta, és kiemeli karcsú alakját. Haját aprólékos gondossággal hullámosra sütötte. Örült a meghívásnak, hiszen a szülei elvesztése óta nem járt szórakozni. Továbbá ez volt az első alkalom, hogy Zsuzsa, nem, mint művésztársat, hanem mint barátnőjét hívta valahova. A buli Zsuzsa egyik ismerősénél lesz, legalább is ő ezt mondta. Öt órára beszéltek meg, hogy találkoznak. Igaz szokatlanul korainak tűnt a találkozó egy bulihoz, de Ági lezárta magában azzal, hogy Zsuzsa tudja. Nagyi kissé aggodalmasan nézte Ági készülődését. A lány egy nagy pusztit nyomott a nagyanyja arcára, és mosolyogva megpördült előtte.

– Hogy tetszem?

– Nem mondok semmit, mert megsértődsz, de tudod, hogy ez nekem nagyon kihívó.

– Nagyikám elhiheted, ma minden lány így jár, és senki nem találja kihívónak rajtad kívül.

– Jó-jó, de azt sem tudod hová mész. Csak jobb lenne egy kényelmesebb sportos ruha.

– Ami a helyszínt illeti, Zsuzsa azt mondta, meglepetés. A hazajövetel pedig annak a függvénye, hogyan érzem magam. De megígérem, nagyon vigyázok magamra.

– Tudom édesem, tudom. Nem is kételkedem ebben – Ági megérezte, hogy a nagyanyja furcsán engedékeny. Sokkal jobban szokott aggódni. Amikor indult két nagy pusztit nyomott az idős

asszony ráncos arcára, és megnyugtatta, hogy nem lesz semmi baj.

Zsuzsa és András a Keletinél a megbeszélt helyen várták. Beültek a rozoga Opelbe, és Ági hiába kérdezgette hová mennek, ők ketten csak sejtelmesen mosolyogtak. Egy idő után azért feltűnt, hogy a tervezett buli nem a szomszédban lesz. András felhajtott az M3-s autópályára. Már Gödöllőt is elhagyták, de semmi jele nem volt, hogy a célhoz közelednének.

– Áruljátok már el hová megyünk?

– Meglepetés! – válaszolta Zsuzsa, és továbbra is sejtelmesen mosolygott.

– Jó, viszont a nagyí úgy tudja, hogy ma hazamegyek, legkésőbb holnap hajnalban. De ahogy haladunk azt hiszem ez egyre kétségesebb.

– A nagyid pontosan tudja, hogy ma nem fogsz haza menni, sőt, hogy holnap sem.

– Micsoda? – kérdezte meglepetten Ági. – Ti összeesküdtetek a nagyival?

– Bizony! Annyira, hogy ő készítette össze a holmidat, ami hátul van a csomagtartóban – válaszolta kuncogva Zsuzsa.

– Ezt nem hiszem el! Nagyí, mint cselszövő? – és ő is hangosan nevetni kezdett. – Ezért volt ennyire engedékeny, és ezért akarta mindenáron, hogy sportos ruhába menjek. Na, de most már igazán elárulhatnátok, hová megyünk.

– Azt elárulom, hogy három napra megyünk, természetesen lesz buli is. A többit majd a helyszínen.

Így aztán Ági kénytelen volt beérni azzal, hogy a tájban gyönyörködjön, és számba vegye, milyen lehetőségek jöhetnek szóba. Legvalószínűbbnek az látszott, hogy Zsuzsa szüleihez utaznak vidékre. De miért kell ezt így titkolni? Ez semmiképpen sem logikus! Végül beletörődött, hogy meg kell várnia, amíg oda érnek. A táj egy idő után már nem kötötte le, és a kocsi monoton zúgása is segítette abban, hogy elszundikáljon.

Arra ébredt, hogy a kocsi megállt. Kissé kábán nyitotta ki a szemét. Csodálkozva látta, hogy szülői házra legkevésbé sem emlékeztető helyen vannak. Inkább olyan volt, mint az iskolai tábor Káptalanfüreden, ahol nyaranta mindig táborozott az osztállyal.

Kikászálódott a kocsiból, megindult Zsuzsa után. Barátnője nagy vehemenciával üdvözölt néhány embert, akikről messziről lerítt, hogy művészek. Zsuzsa kibontakozott az ölelő karokból, majd amikor András is mindenkit üdvözölt, bemutatták Ágit az egyik férfinak. Ági zavarba jött, hiszen a jó ötvenes férfi tegezte, de a lány nem merte visszategezni.

– Na, nem! Kislány, itt mindenki mindenkivel pertuban van, ezért ez a szabály rád is vonatkozik. Szia Ági! Üdvözöllek a ceredi művészeti tá-

borban. Bartha Péter vagyok a tábor művészeti vezetője.

– Szia Péter! – köszönt vissza zavartan. – Fogalmam sem volt, hogy ma itt kötök ki.

– Csak nem azt akarod mondani, hogy felszerelés sincs nálad?

– Sajnos nincs. Az egész Zsuzsa merénylete.

– ...és mint főmerénylő, gondoskodott, hogy a felszerelése itt legyen – mosolygott Zsuzsa. A lány alig bírta leplezni boldogságát. Titokban sokszor gondolt arra, milyen jó volna egyszer pár napot eltölteni egy művésztáborban. Azt is tudta ugyanakkor, hogy mint teljesen ismeretlen és szinte még gyerek, hiába is ajánlkozna.

– Ugye nincs harag? – kérdezte Zsuzsa

– Zsuzsikám, én olyan boldog vagyok, hogy itt lehetek! De miért kellett titokba tartani?

– Egész egyszerűen tegnap reggelig nem volt biztos, hogy jöhetünk, ezért nem mondtam el. Tudom, hogy nagyon csalódott lettél volna, ha meghiúsul.

– Te jobban ismersz engem, mint én magamat – mosolygott rá Ági hálasan.

Elhatározta, hogy az esti bulin rogyásig fog táncolni. Amikor beléptek a hatalmas terembe, majdnem összeütközött egy magas, jóképű fiúval. A két fiatal megtorpant, hogy elkerülje az ütközést, de a lány elvesztette az egyensúlyát, és

ha a fiú el nem kapja a karját, bizonyosan hasra esik.

– Köszönöm – dadogta zavartan Ági.

– Én kérek elnézést, hogy miattam majdnem elestél. De maradjunk annyiban, hogy nem történt semmi baj. Ha már így megismerkedtünk, akkor bemutatkozom: Zoltán vagyok.

– Szia Zoli! Ági vagyok.

– Szia! Van kedved táncolni?

– Persze, hiszen azért vagyunk itt – vigyorgott a lány.

Egész este a fiúval táncolt, és beszélgetett. Zsuzsa meg is jegyezte, kissé ironikusan, hogy milyen hamar átvette a tábor stílusát. Éjfél körül kísétáltak a szabadba, egy padra leültek, és beszélgetni kezdtek.

„Jaj, ha most megcsókolna, hagynám” – gondolta Ági. – „Igaz, hogy alig két órája ismerem, de nem tiltakoznék. De csak beszél, és beszél. Igaz, azt is jó hallgatni, és olyan bölcsesket mond.”

– Menjünk vissza? – kérdezte Zoltán.

– Nem jó itt?

– De, nagyon jó – válaszolt a fiú, azzal odahajolt a lányhoz, és megcsókolta. Ági boldogan fogadta a közeledést, és önfeledten csókolta vissza.

* * *

Kinyitotta a szemét, és csak lassan tudatosult benne, hogy hol is van. Elmosolyodott, ahogy a tegnapi esti eseményeket felidézte. Zoltánra gondolt, és melegség öntötte el.

„Átkozottul jóképű – gondolta. – Úgy érzem jó vagyok nála. Nálam mindenesetre ez a fiú a maximális tíz pontot kapta.”

Zuhanyozás közben eszébe jutott, hogy Péter az este folyamán megígérte Áginak, hogy véleményét mond a képeiről.

Reggeli után erre sor is került, miután Zsuzsa jóvoltából Ági festményeinek jó része szintén a kocsis csomagtartójában pihent. Péter hosszasan nézegette a képeket, és a lány, akárhogy is szeretett volna, nem tudott kiolvasni semmit a férfi tekintetéből. Amikor az utolsó képet is megnézte, Ágihoz fordult.

– Te lány, jól bánsz a színekkel, és a kontrasztokat is jól kezeled, viszont a térbeli ábrázolást gyakorolni kell. Az arányok elcsúsznak. Na nem baj, majd kitalálunk valamit neked, és gyakorolhatsz. Ezt is meglehet tanulni, mint mindent. És mivel te jól bánsz az ecsettel, meggyőződésem, hogy menni fog a dolog.

Péter meg is tartotta ígéretét. Délután Ágival lebaktattak a faluba, és hosszas keresgélés után egy utcarészletet jelölt ki a lánynak. Meghagyta, hogy a hangsúly egyszerre három ponton legyen. A háttérben lévő templomtornyon, a templomot takaró két parasztházon és a ház előtt kapirgáló

baromfikon, valamint az árnyékban szundikáló pulikutyán. A lány nekilátott a munkának. Néha megállt mellette egy-egy falubeli, volt aki csak szótlanul nézte, de volt aki meg is dicsérte a munkáját. Nem tudta mennyi lehet az idő, amikor Pétert és Zsuzsát látta közeledni.

– Na, hogy állsz kislány? – kérdezte Péter. – Látom majdnem kész vagy. A maradék munkát és a hibák kielemezését már a táborban is elvégezhethjük.

– Nincs egy korty vizetek? – kérdezte Ági. – Mindjárt szomjan halok.

– Ha nem hoztál magadnak, miért nem kértél valamelyik házban? – kérdezte Zsuzsa.

– Hogyan kérhettem volna, hiszen nem ismerlek itt senkit. – Zsuzsa és Péter egymásra néztek, majd hangos nevetésben törtek ki.

* * *

Ági nagyon élvezte az alkotótábort. Érezte, hogy ezalatt a három nap alatt rengeteget tanult. Péter sokat segített neki, és tudta, hogy a férfi észrevételei jogosak. Vasárnap délelőtt a táborzáráson csodálkozva látta, hogy két kép van kifüggesztve Péter mögött. Ebből az egyik az ő festménye, amit a faluban készített.

– Köszönöm mindenkinek az aktív részvételét az idei táborban – kezdte beszédét Péter. – Elmondhatjuk, hogy az idei alkotótábor is eredmé-

nyes volt, és mind az alkotások számában, mind a megszerzett tapasztalatokban felülmúltuk a korábbi éveket.

Ági egyre azon tűnődött, hogy miért van a két kép kiakasztva. Annyira lekötötte figyelmét ez a gondolat, hogy csak akkor kapta fel a fejét, amikor Péter a nevét említette.

– Azt kérném tehát töletek, hogy írjátok le a véleményeteket, Ági és Zoltán festményeiről. Amit leírtok, átadjuk a két ifjú művésznek, és megkérjük, hogy az ott leírtak figyelembevételével fessék újra a képet. A két alkotást majd remélhetőleg jövőre újra megbíráljuk. Miután mindkettőjüknek a térbeli ábrázolással és az árnyok megválasztásával van gondja, az sem baj, ha ezt közösen teszik.

Ági szíve nagyot dobbant. Zoltán iránt, első találkozásuk óta valami megmagyarázhatatlan vonzalmat érzett. Érezte, hogy ez a vonzalom, kölcsönös, és amikor csak lehetett keresték egymás társaságát. Ez a közös feladat pedig azt jelentí, hogy a tábor után is találkozhatnak.

Átvette a tucatnyi értékelést, de elhatározta, hogy csak otthon fogja elolvasni, akármennyire is kíváncsi azok tartalmára. Hazafelé a kocsiban Zsuzsa meg is jegyezte, kissé ironikusan, hogy fél szembenézni a kritikával. Ági mosolygott és csak rázta a fejét.

– Hidd el Zsuzsi, nem erről van szó! Nem félek, hiszen tudom, hogy sok mindent kell még

tanulnom. Meg is fogom tanulni, és nem fogom elfelejteni soha, hogy milyen sokat köszönhetek neked. Ez a tábor fantasztikus volt!

– Nem kell semmit köszönni! Csak élj a tehetségeddel, mert Péter azt mondta nekem, hogy nagyon tehetséges vagy, és figyelemmel akarja kísérni a fejlődésedet!

Ági zavarában csak vigyorgott, és nem tudta mit válaszoljon.

Az élet legszebb napja

*Életed egyik legszebb napja,
csupán egyetlen vad villanás.
A lelked legmélyén akarva,
élvezed az édes zsarolást.*

Beköszöntött az ősz és megkezdődött az iskola. Ági újra csak a hétvégeken járt fel a várba dolgozni, hiszen érettségi előtt állt. Ami kis szabadideje volt azt Zoltánnal töltötte. Boldog volt, ha a fiúval találkozhatott, és erre a közös munka jó ürügyet szolgáltatott. Zsuzsával is rendszeresen összejárt, barátságuk egyre jobban elmélyült. A lány újra kiegyensúlyozott lett. A szülei hiányát ugyan nem tudta pótolni senki, de elfogadta a megváltoztathatatlant.

Egyik nap, amikor Renivel és Annával kiléptek az iskolakapun, meglepetésére Zoltán várta.

– Hát te? – kérdezte Ági.

– Gondoltam szerzek egy kis meglepetést – mosolygott rá Zoltán

– Tényleg meglepődtem, de nagyon örülök – válaszolta a lány és, hogy szavainak nyomatékot adjon, nagy puszit nyomott Zoltán szájára. Persze eme kihívó tett annak is köszönhető volt, hogy kicsit felvágjon az osztálytársnői előtt. A két ba-

rátnő széles vigyorral nyugtázta Ági eme megnyilvánulását.

Ágiék elbúcsúztak a két lánytól, és egymás kezét fogva elindultak az utcán.

– Minek köszönhetem a váratlan felbukkanásodat? – kérdezte kacéran.

– Arra gondoltam feljöhetnél hozzám.

– De hiszen holnapra beszéltük meg. Vagy nem? Csak nem készültél el a képpel?

– Nem, annyira gyors én sem vagyok, de ne faggatózz! Ha elárulom, akkor nem meglepetés.

– OK! De akkor siessünk! – sürgette Ági a fiút.

* * *

Ahogy beléptek a lakásba, Zoltán azonnal átölelte a lányt, és hosszan megcsókolta. Ági szenvedélyesen viszonzta a csókot, majd amikor kibontakozott a fiú öleléséből kérdőn fordult feléje.

– Hol a meglepetés?

– Én vagyok a meglepetés, és nekem meg te – válaszolta a fiú.

Azzal a felkapta a lányt, a szobájába vitte, és az ágyára fektette. Ági most értette meg, hogy mit akar Zoltán. Valahol belül egy idő óta vágyott rá, hogy megtörténjen. Sokszor elképzelte, hogy milyen lesz az első alkalom. Az is megfordult a fejében, hogy Zoltánnal el tudná képzelni,

hogy lefekszik. Most mégis váratlanul, felkészületlenül érte a fiú közeledése.

– Ne félj kedves! – mondta Zoltán és gyengéden megcsókolta a lányt. Ági szorongása fokozódott, de nem ellenkezett. Visszacsókolta a fiút, és hagyta, hogy az simogassa a testét a ruháján keresztül. A fiú mégis megérezte a lány szorongását.

– Mi a baj kedves?

– Semmi baj. Akarom, hidd el, de nekem ez lesz az első!

Zoltán arcára meglepetés ült ki, majd magához vonta a lányt, és gyengéden megcsókolta. Ági hagyta, hogy a fiú egyenként megszabadítsa a ruhadarabjaitól, és a szájával a selymes bőrét végig simogassa, közben kezével a felfedezte a meztelen testét is. A fiú felkelt, és gyorsan ledobálta magáról a ruhadarabjait. Ági szeme mohón fogadta be izmos testének látványát.

– Gyere!!! Kérlek, gyere!!! A tiéd akarok lenni – mondta a lány, miközben megijedt saját hangjától. Magához vonta, és most már ő is simogatta a fiút. Érezte, hogy elmúlt a szorongása, és soha nem tapasztalt mohó vágy lépett a helyébe. Nem ellenkezett amikor a fiú, testének felfedezése közben megpihent a szemérménél, és hosszú csókot lehelt testének legrejtettebb hajlatába. Akkor sem tiltakozott, amikor felé hajolt, és viszont csókot várt a lánytól, és teljesen a fiúra bízta magát. Apró sikoly jelezte, amikor beléha-

tolt, de az éles fájdalmat kisvártatva újból a teste mélyéről feltörő gyönyörhullámok váltották fel. Egyszerre ölelték és csókolták egymást. Apró kéjes nyögések és sikolyok után Ági hangosan sikoltva jutott a csúcsra, és érezte, hogy egész testét újra és újra a gyönyör hullámai öntötték el. Kisvártatva a fiú is a csúcsra ért. Elernyedve és pihegve szorította magához a mellette fekvő fiút. Fejét a mellére fektette, és összegömbölyödött.

– Köszönöm – suttogta. – Csodálatos volt.

– Én köszönöm! – felelte Zoltán. – De én nem érem be ennyivel. Ági érezte, hogy Zoltán újból a combjait simogatja, majd az ujjával beljebb merészkedik a lány forró testébe.

– Te kis telhetetlen – nevetett fel, de mohón adta oda a fiúnak a testét, hogy újra együtt jussanak fel a csúcsra.

Élvezte, ahogy a fiú a hűsítő tusfürdővel egész testét bedörzsöli, majd engedelmesen ő is beszappanozta a fiút. Összeölelkezve, csókolva adták át a testüket a hús víz permetezésének. A lány azt gondolta, bárcsak megállna az idő, és örökre így maradhatna ebben a mámorító, bódító lebegésben. Testét könnyűnek érezte és egy eddig soha sem tapasztalt érzés hatotta át egész lényét.

– Köszönöm! Köszönöm, ezerszer is köszönöm! – suttogta a fiú fülébe.

– Én köszönöm neked, csodálatos voltál!

Ági elmosolyodott kilépett a zuhany alól, és egy puha törülközőbe csavarta magát. Megfordult, és egy nő mosolyával nézte a fiú izmos, meztelen hátát.

* * *

Nagyi nagyon ideges volt, és alaposan leszidta, amikor hazaért.

– Ági! Legalább telefonáltál volna! Halálra idegeskedtem magam!

– Nagyikám! Tudod, hogy csalánba nem üt a ménkő – azzal pusztit nyomott az idős asszony arcára.

– Mi van veled, te lány? Nem is tudom, mikor láttalak ilyen jókedvűnek. Mi történt, Ágicám?

– Semmi drága nagyikám – felelte a lány. – Egyszerűen boldog vagyok. Megyek tanulni, de előbb eszem valamit, mert farkas éhes vagyok. Az idős asszony nézte az unokáját, s női ösztöne megsúgta, hogy Ági titkol valamit előtte. „Csak nem szerelmes?” – gondolta magában.

* * *

A lány az ágyon feküdt, és gondolkodni próbált. „Hogy lehettem ilyen buta?” – kérdezte magát. „Nem, meg nem bántam, de gondolni kellett volna a védekezésre. Elragadott a hév, és ami igaz, az igaz, csodálatos élmény volt. Ahogy né-

hány osztálytársnője mesélte az első együttlétből csak fájdalom marad meg. De nekem, egy mámorító csodálatos élményben volt részem. Csak ne-hogy baj legyen belőle!” – nyílt újra belé. „Most izgulhatok a hónap végéig. És ha baj lesz, mit csináljak? Remélem nem lesz... Ráérek akkor gondolkodni, ha nem jön meg időben a menstruáció.” Forgolódott, gondolatai kavarogtak, s csak nehezen aludt el.

* * *

Az elkövetkezendő napok az ideges várakozással teltek el. Idegessége csak fokozódott, amikor a szokott időben nem jött meg a menstruációja. Hatalmas, megkönnyebbült sóhajtás tört fel belőle, amikor két nappal később érezte, hogy görcsölni kezd a hasa. Gyűlölte ezt a görcsös hasfájást, és a vele járó kellemetlenséget, most mégis úgy örült neki, hogy madarat lehetett volna fogatni vele. Az iskolából hazaérve nagyanyjának fel is tűnt a lány felszabadult viselkedése.

– De jó a kedved Ágicám!

– Nagyikám nincs semmi különös oka. Na, talán egy kicsit Zoli.

– Gondoltam, hogy Zoltánnal kapcsolatos a jókedved. Látom én Ágicám, te szerelmes vagy abba a fiúba. Csak arra kérlek kicsim, hogy vigyáz magadra! Kérlek, semmi butaságot ne csinálj! Ne engedd, hogy az a fiú olyanra kénysze-

rítsen, amit te nem akarsz! – az idős asszony láthatóan zavarban volt.

– Ha ez a szerelem, akkor vállalom, nagyikám! Ne aggódj, tudok én vigyázni magamra! Zoltán semmi olyanra nem kényszerít, amit én nem akarok. „Azért, mert én is akarom” – gondolta hozzá, de hangosan ezt nem merte mondani, mert tudta, hogy úgy sem értené meg őt az idős asszony.

* * *

Ági érezte, hogy valóban szerelmes Zoltánba. Boldog volt és kiegyensúlyozott. Amikor csak módja volt találkozott vele, és rengeteg időt töltöttek együtt. Azonban tanult az esetből, és a későbbi együttlétük során mindig elvárta, hogy Zoltán óvszert használjon. Ő maga nem akart védekezni, egyrészt mert úgy gondolta, hogy ráér akkor, ha olyan helyzetbe kerül, hogy rendszeres lesz a nemi élete. Másfelől meg nem igazán tudta, hogy kitől kérjen tanácsot. A nagyihoz nem mert fordulni ilyen dolgokkal. Zsuzsa ugyan ajánlotta segítségét, de Ági zavartan elhárította.

– Aranyos vagy Zsuzsi, köszönöm, de nem kell.

– Ágikám, tudom, hogy lefeküdtél Zolival.

– Tudod? Honnan tudod? Csak nem Zoltán dicsekedett?

– Nem. Egyszerűen rád kell nézni – válaszolta nevetve Zsuzsa. – Sugárzik rólad a boldogság. Pár hónapja teljesen magad alatt voltál a szüleid elvesztése miatt.

Ági zavarba jött, de nem válaszolt.

* * *

Most először fordult elő, hogy nem sírt a temetőben, amikor kiment a szülei sírjához. Nem azért, mert Zolit is magával hozta, persze lehet ez is közrejátszott.

– Szóval itt nyugszanak a szüleim. Tudod, még most sem tudom felfogni, hogy történhetett ez a szörnyűség. És azt a szemét sofőrt kiengedték az előzetesből!

– Lehet, hogy kiengedték, de ha a tárgyaláson bűnösnek találják, akkor így is, úgy is síttre kerül. Nem te mondtad, hogy ittas volt?

– Zoli! Ne légy naiv! Minden az ügyvédeken múlik. Inkább beszéljünk másról! Megyek, hozok vizet, addig légy-szi szedd ki a gaszt! – Ági indult volna a vízért, de a fiú megfogta a kezét:

– Köszönöm, hogy elhoztál ide. Azért köszönöm, mert érzem mit jelent ez neked.

– Nézd, nekem csak a nagyim maradt! Néhány távoli rokonom ugyan van, de nem ismerem őket igazán, és nem is akarom. Kérlek Zoli, ne élj vissza ezzel a bizalommal!

– Nem fogok. Ígérem neked, hogy soha nem élek vissza a bizalmaddal. Megértem, hogy mit jelent neked az, hogy elhoztál a szüleid sírjához.

– Lehet még egy nagy-nagy kérésem?

– Mondd Ágikám!

– Szeretném, ha eljönnél a szalagavatómra és táncolnál velem. Tudom, hogy utálsz táncolni, de nagyon kérlek, gyere el! Ehhez viszont be kell tanulnunk a keringőt. A ruhákat kölcsönzőből vesszük ki, de így is elég borsos. A nagyi azt mondta, állja a teljes költséget.

– Azt hittem sosem fogsz már felkérni, te boldog – vágott a szavába Zoli. Ági elmosolyodott, és boldogan simult kedveséhez.

* * *

– Gyönyörű vagy, egyszerűen lélegzetelállító! – bukott ki önkéntelenül Zoltánból, amikor a szalagavatón Ági báli ruhában megjelent, hogy Zoltán bevezesse a keringőre.

– Tudom! – mondta pironkodva a lány. – Az öltözőben megszavazták a lányok ki a legszebb, és én győztem. Titkos szavazás volt. De te is nagyon csinos vagy! – lelkendezett Ági. Hetek óta gyakorolta az osztály, és néhány meghívott külsős a táncokat egy koreográfus segítségével. Zoltán is lelkiismeretesen megjelent a próbákon, és az osztálytársai is elkönyvelték, hogy Ági szíve foglalt.

Eddig minden simán ment, csak a záró keringő volt hátra. Ági a műsorban többször is fellépett, és egy picit sem izgult. Most azonban, hogy a báli ruha rajta volt valami különös szorongás lett úrrá rajta. Belenézett a szemközti tükörbe: meg volt elégedve magával. Nincs mese, gondolta magában. „Felnőtt nő lettem”. A tükörben találkozott a tekintete Zoltánéval, és mindketten elmosolyodtak. Bentről felcsendült a zene, melyre be kellett vonulniuk. Zoltán megfogta a lány kezét, és bevezette a terembe. Ági úgy érezte minden szem rátapad, az esze azonban tudta, hogy néhány ismerőse csupán, aki őt keresi tekintetével a táncosok között.

Átadta magát a keringő lágy melódiájának, engedte, hogy Zoltán könnyedén vezesse a táncparketten, és érezte, hogy nagyon boldog.

Év vége

*Kell, hogy önmagadnak számot adj,
mi az, amit eddig elértél.
Az élet útján bátran haladj,
s ami rossz végre elfelednéd.*

Közeledett a tél és a karácsony. Ági egyik nap nekiállt, hogy összeírja kinek, mit vegyen ajándékba. Nem volt hosszú lista, mindössze három név szerepelt rajta. Azt gondolta, Nagy sálat és egy pár bundakesztyűt kap. Zsuzsi a festéshez szükséges kellékeket. Csak Zolinak nem tudott semmi elfogadhatót kiötölni. Valami nagyon egyedit szeretett volna adni a fiúnak. Sokat töprengett, rengeteg ötlete volt, de egyik sem tartott ki egy napnál tovább. Végül Zsuzsa oldotta meg a gondot.

– Idefigyelj Ágikám! Csinálj egy portrét Zoliról!

– Azt mondod, annak örülne?

– Azt bizony! Jobbat el sem tudok képzelni.

– Hogy ez nekem nem jutott eszembe! – csapott a homlokára Ági. – Mondd Zsuzsikám, te már készítettél portrét Andrásról?

– Nem. Végül is nem rossz ötlet. Én is egy képet fogok adni Bandinak karácsonyra! – mosolygott Zsuzsa.

A festmény annyira lázba hozta a lányt, hogy még aznap nekilátott a munkának. Természetesen mindketten a legnagyobb titokban készítették a karácsonyi ajándékot. Zsuzsa portrét festett, de Ági meggondolta magát, és egy egész alakos kép mellett döntött. Zoltán egy kertben ült egy padon, és nézte a lemenő Napot, mely különös hangulatot adott a festménynek. Ráadásul egy hirtelen ötlettől vezérelve magát is odafestette a képre, amint a kerti úton közeledik a fiú felé. December közepére készült el a képpel, addig nem is mutatta meg senkinek. Egyik délután Zsuzsa fellátogatót hozzá, és látva az állványon letakart festményt, Ágihoz fordult.

– Megnézhetem?

– Nem akartam még, de neked azért megmutatom. Legalább tanácsot adsz!

Zsuzsa levette a leplet a festményről, és csak nézte. Eltartott néhány pillanatig míg megszólalt.

– Ááááááá, ez fantasztikus! Egyszerűen nem találok szavakat! Ezek a beszűrődő fények! Ezt nem lehet tanulni, erre születni kell! Azt hittem, hogy portrét csinálsz, és ez meglepetés a javából. Ági csak állt, és nem tudta mit kezdjen ezzel a nagy dicsérettel. Tudta, hogyha Zsuzsa mondja, akkor valóban jó a kép, de erre nem számított. A

nagy álmélkodásra nagyí is becsoszogott a szobába.

– Mi ez a nagy kiabálás?

– Csókolom Margit néni – fordult Zsuzsa az idős asszonyhoz. – Semmi, csak egyszerűen Ági festménye lenyűgöző.

Nagyí alaposan megnézte a festményt, majd Ágihoz fordult.

– Én nem értek ezekhez a dolgokhoz, de ez valóban nagyon szép. Nem tudom kitől örökölted, de lehet egyszer még híres festő lesz belőled.

– Az lesz, egészen biztosan – erősítette meg Zsuzsa. Ági rákvörös lett, és zavartan toporgott. Nem szerette, ha dicsérik.

A karácsony szentesét nagyíval kettesben töltötték. Csendes, szomorkás szenteste volt. Az első karácsony anyuék nélkül, és az alig begyógyult sebek mindkét emberben kimondatlanul is újra felszakadtak. A fa feldíszítése után elhelyezték az ajándékokat alatta. Meghallgatták a „Csendes éj”-t, majd kibontották a csomagokat. Ági két könyvet kapott és egy pulóvert. A nagyí ízlése igen különbözött a lányétól, így tudta, hogy néhányszor felveszi majd nagyí kedvéért, de csak, ha nagyon muszáj. A vacsora is csendben zajlott, alig váltottak néhány szót. Mindketten érezték az a hatalmas űrt, amit a két szeretett ember elvesztése okozott. Karácsony első napja is ebben a csendes befelé fordulásban telt el.

Karácsony másnapjára Zsuzsa meghívta a barátait ebédre, köztük Ágit és Zoltánt is. Ági örült, hogy végre kimozdul otthonról, annak pedig még jobban, hogy találkozik Zoltánnal is. Még karácsony előtt megbeszélték, hogy az egymásnak szánt ajándékot Zsuzsánál adják át.

A Keletinél találkoztak, és együtt mentek Zsuzsáékhoz, akik egy hatalmas műteremlakásban lakot. A belépő először egy hagyományos lakásban érezhette magát: egy nagy nappaliban, amerikai konyhával kombinálva. Balra egy lépcső vezetett fel az emeleti folyosóra, ahonnan a szobák nyíltak. A nappali jobb oldalán a fürdőszoba és a mellékhelységek voltak. A nappali végéből lehetett belépni a műterembe. Az amúgy sem kis lakás tere, kitárva a kétszárnyas ajtót, szinte óriásivá nőtt. A műterem legalább húsz méter hosszú és tíz méter széles volt. Oldalt és a tetőn hatalmas ablakok biztosították a természetes fényt. A végében egy hatalmas garázskapu nyílt. Itt történt a műalkotásokhoz szükséges anyagok beszállítása, és a kész művek elszállítása is. A műhely egyik sarka Zsuzsi birodalma volt, a többit András birtokolta. Zsuzsa körbe vezette Ágit a lakásban és a műteremben.

– Fantasztikus lehet itt festeni! – mondta Ági kis irigységgel a hangjában. – Nekem talán soha nem lesznek ilyen jó körülményeim az alkotáshoz.

– Soha ne mondd azt, hogy soha! Az igazat megvallva azonban én is Andrisnak köszönhetem ezt a pompás helyet, de tudok olyan befutott festőt, akinek ennél jobb műterme van. Nem a méretére gondoltam, ekkorára nekem se lenne szükségem.

– Zsuzsi! Hol vagyok én a befutott festőtől? Lehet, soha nem leszek az. Lehet, mint egyszerű rajztanár fogok dolgozni. Ne érts félre, szívesen csinálnám azt is, de én festeni szeretnék, sokat festeni!

– Mik a terveid?

– Érettségi után a Képzőművészeti Egyetemre szeretnék jelentkezni. Ha az nem jön össze, akkor valamelyik tanárképzőre, rajz-irodalom szakon.

– Össze fog jönni! – mosolygott rá Zsuzsa. – Gyere, menjünk, gyülekeznek a vendégek, és nekem háziasszonyi teendőim is vannak.

Ebéd előtt Zsuzsa vállalta, hogy kiosztja az ajándékokat. Ági Zsuzsától egy égetett kerámia nyakláncot kapott, amihez hasonlót még az ősszel a várban megcsodált. Zoltántól két könyvet, és egy ezüstit. Zsuzsa szándékosan a végére hagyta Ági festményét. Ahogy Zoltán kibontotta a többiek önkéntelenül is körbe állták, hogy lássák, mit rejt a csomag, amiről persze lehetett sejteni, hogy festmény.

– Ez csodálatos! – kiáltott fel önkéntelenül Zoltán, és a többiek is elismerő zsongásba kezdtek. Egy középkorú férfi, akit Ági nem ismert,

közölte, hogy februárban nyílik egy kiállítás, és ha Ági és Zoltán hozzájárul, szeretné a képet a kiállítandó művek közé felvenni. A lány zavarában csak vigyorgott, hiszen mindenki őt dicsérte, a vállát veregette, és a kezét szorongatta.

– Tudtam, éreztem, amikor legelőször megmutattad! – mondta Zsuzsa.

– Nagyon nagy bajban vagyok – vallotta be Ági, mire mindenki jót nevetett.

– Rendben van, akkor a zavar leküzdésére, és a jobb étvágyhoz hozok egy kis lélekmelegítőt. Azután asztalhoz!

Evés közben nem nagyon beszélgettek, így Ági kicsit gondolataiba merült. „Lehet, hogy tényleg ennyire tehetséges vagyok? Jó, jó nekem is tetszik a kép, érzem, hogy sikerült, de Zsuzsa dicséreténél azt gondoltam az csak nekem szól. Itt viszont mindenki dicséri, az is, aki nem is ismer. Az alkotótáborban Péter is folyton azt mondta, hogy milyen tehetséges vagyok. Lehet tényleg az vagyok? Ha ezt anya és apa láthatná...” A levest kanalazta és csak sokára vette észre, hogy mindenki őt nézi.

– Valami baj van? – kérdezte zavartan.

– Semmi baj, csak már negyedszer kérdezem, hogy kérsz-e bort a második fogás előtt? – mondta Zsuzsa.

– Jaj bocsáss meg, elgondolkodtam. A szüleim jutottak eszembe!

A vidám társaság kissé elkomorodott, hiszen mindenki tudta Ágit milyen tragédia érte, de mikor látták, hogy a lány ezután feloldódott, folytatták a társalgást. Zsuzsa ki tudja milyen meggon-dolásból, de a párokat nem egymás mellé ültette. Ági mellett sem Zoltán ült, hanem egyik oldalán András, aki hangosan tréfálgozott, a másikon az a férfi aki a kép kiállítása mellett tört lándzsát, és aki most Ágihoz fordult.

– Tudod a kiállítást, amiről beszéltem egy képzőművészeti kör rendezi. A kör tagjainak képei kerülnek a kiállítandó művek közé, de mindig van egy-két vendég alkotás is. Minden évben be-kerül a kiállított képek közé néhány arra érdemes külső alkotás is. Ági nem akart hinni a fülének. Az ő képe egy kiállításon!

Amikor ebéd után végre Zoltán közelébe ju-tott, megkérdezte.

– Tetszik? Igazán tetszik?

– Ági! Egyszerűen fantasztikus! Tudom, hogy te híres festő leszel, és mivel megfestettél, én is bevonulok a halhatatlanok közé – mondta nevet-ve a fiú.

* * *

Zsuzsa szilveszterre is meghívta Ágit és Zol-tánt. Az évbúcsúztató bulira közel húsz vendég gyűlt össze. A műteremben minden nyersanyag és félkész mű a fal mellett sorakozott, és le volt

takarva. A nappalival egybenyitva hatalmas tánc-teremként funkcionált. Ági a vendégseregből néhányukkal már találkozott az alkotó táborban, vagy éppen a karácsonyi ebédnél, de jó pár személyt nem ismert. A többiek jóval idősebbek voltak nála, és először kicsit feszélyezve érezte magát. A közvetlen hangulat, és az alkohol, – amihez nem volt hozzászokva – azonban hamar oldottá tette a lányt. Annyira, hogy az éjféli koccintás után átölelte, és hosszasan megcsókolta Zoltánt. A fejébe szállt italtól a többi vendég nevetése, és tapsa térítette magához.

– Ági nem ismerek rád! – mondta nevetve Zsuzsa.

– Én sem magamra – válaszolt Ági, és olyan rákvörös lett, hogy most meg ezen kezdett el mindenki nevetni. Ez még jobban megzavarta, és érezte, hogy a sírás fojtogatja. Szerencsére Zsuzsa észrevette, és kihívta a műteremből. A konyhában telepedtek le.

– Mi baj Ágikám? Látom valami miatt nagyon elkeseredtél. Kérlek, mondd el, hogy mi bánt, és ha tudok, segítek!

– Nincs semmi baj, csak többet ittam a kelletnél. Nem szoktam én inni alkoholt, és most a fejembe szállt, érzem, hogy igen hülyén viselkedtem.

– Felteszek egy kávét, és megfőzzük a virslit, rendben? – Ági a barátnőjére mosolygott, és bólintott. A két lány nekilátott a virsli pucolásának,

közben csendben beszélgettek. A forró kávé kor-
tyolgatva felfrissült, és a feje is kitisztult. Zsuzsa
egy ideig kerülgette a forró kását, míg végül csak
rákérdezett.

– Ágika, gondolkodtál már azon, hogy a egye-
temet miből finanszíroznád?

– Gondolkodtam, persze. Tudod nagyi nyugdí-
ja nevetségesen kevés. A tandíj meg igen sok.
Diákhitelben is gondolkodom, és talán ha elég
munkám lesz a várban, akkor összejön. De tudom
nem lesz könnyű.

– Megértem én, és megpróbálok segíteni. Ke-
resned kellene valami otthon végezhető munkát,
ami legfeljebb napi egy-két órát jelent. Neked
muszáj festeni, mert örülden téhetségés vagy. Ezt
Péter is megmondta még az alkotó táborban. Az-
óta is, ha találkozom vele, mindig érdeklődik fe-
lőled. Aztán meg István, tudod bent az az ala-
csony szakállas férfi, aki karácsonykor a képet
látva azt kérdezte, hol rejtegettem eddig ezt a te-
hetségés lányt. Márpedig ha ő ilyet mond, akkor
annak komoly súlya van.

– Ti mit sugdostok itt? – toppant közékük Zol-
tán.

– Juj, a virsli szétfő! – ugrott fel Ági.

– Női dolgok, nem kötjük az orrodra! – felelte
nevetve Zsuzsa. – De nyugodt lehetsz, kellőkép-
pen kibeszéltünk.

– Efelől nem volt semmi kétségem. Ilyenek
vagytok ti nők.

– És milyen jó, hogy ilyenek vagyunk! Mi lenne veletek nélkülünk? – incselkedett Zsuzsa a fiúval.

– Szelhetnél kenyeret, ha már itt lábatlan-kodsz! – toldotta meg Ági. Közben elzárta a gázt, és egy nagy tálba szedte a virslit. Tányérokat keresett, szalvétát és villát.

Ági, az éjszaka hátralévő részében felszabadultan mulatott, belement mindenféle bolondozásba, de már nem ivott egy korty alkoholt sem.

* * *

Világosodott mire hazaért, és bár megpróbált a lehető leghalkabban közlekedni a lakásban, nagyí csak kidugta álmittas fejét az ajtón. Látszott a tekintetéből, hogy csak most nyugodott meg, miután látta, hogy unokája baj nélkül hazaért.

Letusolt, fogat mosott, és gyorsan ágyba bújt. Nagyon álmos, de jókedvű volt. Érezte, hogy át-billent a holtpontot, és nem tudott elaludni. Fejében még egyre ott motoszkáltak Zsuzsa szavai.

„Valóban ilyen tehetséges lennék?” – kérdezte magában. „Ha a szemembe mondják, az lehet udvariasság is. De így, hogy a hátam mögött teszik, el kell hinni.”

Majdnem reggel volt, mikor elaludt. Utolsó gondolata az volt, hogy ebben az évben fog érettségizni.

Születésnap

*Vanak sokan, kik köszöntenek.
Kiknek fontos vagy igazából.
Ne szégyellj, hogy az örömkönnyek,
peregnek porba az orcádról.*

Zoltán zsebében megcsörrent a mobil.
– Szia Zoli! Zsuzsa vagyok. Szeretnék veled megbeszélni egy fontos dolgot.

– Ne kímélj, mondd! – válaszolta Zoltán meglepetten, mert Zsuzsa soha nem hívta fel és azt se tudta, honnan tudja a számát.

– Ági a jövő héten lesz tizennyolc éves. Kellene neki egy nagy meglepetés bulit csinálni. Benne vagy?

– De jó, hogy ezt mondd! Én már megvettem neki az ajándékot, de éreztem, hogy ez így kevés. Bármiben számíthatsz rám! Mondd, mit kell tennem!

– Legelőször is holnap gyere el hozzánk. Ott mindent megbeszélünk.

– OK! Hány órára menjek?

– Ha megfelel délután négykor.

Zoltán a megjelölt időben pontosan betoppant Zsuzsáékhöz.

– Szia Zolika! – köszöntötte Zsuzsa, az ajtót szélesre tárva. – Bújj be!

Zoltán belépett a lakásba, és követte a nappaliba. A lány hellyel kínálta, és megkérdezte, mit inna.

– Mindegy, csak ne legyen hideg, mert kapar a torkom.

– Tea, jó lesz? Készíték egy forró teát!

– Köszí az nagyon jó – mosolygott Zsuzsára a fiú.

– Szóval egy bulit rendeznénk Áginak – mondta Zsuzsa miközben nekilátott a tea elkészítésének.

– Van ötletek?

– Van! De vevők vagyunk bármire.

– Én csak a ti ötleteket tudnám támogatni. Megvallom nincs semmi tervem.

– Zolika! Itt csapnánk egy szülinapi bulit. Természetesen meglepetés lenne. Áginak nem szabad semmit sejtene.

– Melyik napon? Ugyebár csütörtökön van a születésnapja.

– Igen. Azt gondoltuk Bandival, hogy csütörtökön felköszöntenénk és egyúttal valami ürügyet találva, felhívnám péntekre hozzánk. Ő egyedül jönne, és mire megérkezne mindenki itt lenne és ahogy azt a filmekben is szokták mutatni: fények, és hatalmas „happy birthday to you” éneklés, torta és ami még kell.

– Azt hiszem nagyon boldog lesz – mondta Zoltán.

– Az a jó! Azt akarjuk, nem?

Még megegyeztek néhány apró részletben. Zoltán már éppen indulni készült, amikor András hazaért. A férfi jókedvű volt, de amikor meglátta a fiút elkomorodott, és a kölcsönös üdvözlés után homályos célzásokat tett arra, hogy jobban meg kellene becsülnie Ágit. Zoltán dadogva kitért a válasz elől. Zsuzsa bambán bámult a két férfira, végül csak nem bírta türtőztetni magát.

– Árujátok el végre miről beszéltek!

– Nem tudom miről beszél, és mire célozgat – válaszolta Zoltán. – Amint elintéztem amit megbeszéltünk jelentkezni fogok – azzal kikászálódott a fotelból. Andrással hűvösen kezét fogott, és Zsuzsától is csak egy gyors puszival búcsúzott majd elviharzott.

– Ez mi volt? – nézett Zsuzsa a barátjára.

– Nem tetszik nekem ez a Zoli. Ennyi.

– Nem tetszik? És miért nem tetszik, ha szabadna érdeklődnöm? Talán bizony tudsz valamit?

– Zsuzsikám, hagyjuk ezt – azzal egy pusztit nyomott a lány orrára.

– Ne nézz hülyének! Ti valamit titkoltok! – válaszolt indulatosan Zsuzsa. Miután András tünnetőleg bevonult a műterembe, a lány dűnnyögve nekiállt vacsorát készíteni.

Ennek ellenére, vagy talán pont ezért Zoltán mindent lerendezett pontosan, ahogy megbeszél-

ték. Reni és Anna, örömmel fogadták a kezdeményezést, sőt nagyszerű ötletekkel rukkoltak elő. Zsuzsának is sikerült meggyőzni Margit nénit, bár ő eleinte kicsit szabadkozott.

Csütörtökön délután mikor Ági hazaért az iskolából, nagyfi csak annyit mondott, hogy Zsuzsa telefonált, feljönnek felköszönteni. Ági morcos volt. Nem ilyennek képzelte a tizennyolcadik születésnapját. Az iskolában barátnői egy futó „Isten éltesse!” köszöntéssel elintézték az egészet. Zsuzsa meg bejelenti, hogy feljönnek, aminek örül, de hát tudja a telefonszámát, miért nem őt hívta. Zoltán pedig délelőtt csak egy rövid sms-el köszöntötte.

– Elmegyek tanulni – mondta miután megebédelt. Szobájába ment, és végigfeküdt az ágyon. Semmi kedve nem volt tanulni. Rossz kedve volt. Azt gondolta, hogy a mai egy nevezetes nap, hiszen nagykorú lett. „De ha az nagykorúság, hogy senki egy kedves szót nem szól hozzám, akkor nem akarok felnőni. De jó volna, ha megint kislány lehetnék! Anya finom kakaóval keltegetne, apa csokit hozna este mikor hazaér. Mennyire nem szerettem, amikor meghúzta a hajamat játékból, és most hogy örülnék, ha mondaná, hogy csicseng, és piciket rántana a tincseimen”.

Arra ébredt, hogy a nagyfi keltegeti.

– Ágikám gyere! Itt vannak a barátaid. Azért jöttek, hogy felköszöntsenek.

Ági álmosan nézett nagyanyjára. Azt gondolta: „De szép álom volt, anyuval, apuval! Lehet ez lesz a legszebb ajándék születésnapomra?”

Felkelt, és az álom okozta mámorral fejében, hunyorogva követte nagyanyját a másik szobába. Zsuzsa, András és Zoltán már várták. Amikor meglátták, elmosolyodtak.

– Csak nem aludtál? – kérdezte Zsuzsa.

– De igen! Nagyon szépet almodtam. A legszebbet születésnapomra. De titok, hogy mit.

Mind a négyen Ági elé álltak, és sorba felköszöntve átadták az ajándékaikat. Nagyi egy kis tortát hozott be, rajta számgyertyák égtek. Puszlik cuppantak, nagyfi felvágta a tortát miután Ági kötelességtudóan elfűjta a gyertyákat.

– Ugye nem haragszol, ha nem maradunk soká? Még van némi elintéznivalónk.

– Persze, ha dolgotok van, menjetek! – válaszolt csalódottan a lány. – Lett volna egy-két dolog, amit szerettem volna megbeszélni, de talán majd legközelebb.

– Tényleg mennünk kell! – azzal Zsuzsa és András is készülődni kezdett. Gyorsan elbúcsúztak a lánytól és sietve távoztak.

Zoltán megköszöri a torkát, és zavartan fordult a lányhoz.

– Nekem is mennem kell nemsokára.

– Te is? – biggyesztett Ági. – Nem eszel egy kis tortát?

– Nem kösz. Aranyos vagy, de tényleg megyek – azzal, hogy nyomatékot adjon szavainak készülődni kezdett. Ági letörten vette tudomásul, hogy nem is olyan jó nagykorúnak lenni. Mikor magára maradt, csalódottan elvonult a szobájába. „Ha anyuék élnének, biztos nagy születésnap buli lenne” – gondolta magában szomorúan.

Csalódottságában egész este az ágyon feküdt, és a mennyezetet bámulta. Ennek következtében, másnap csak egy harmatgyenge hármásra felelt irodalomból. Rosszkedvűen lépett ki az iskolából, és csöppet sem bánta, hogy barátnői elköszönnek tőle, és magára marad.

Majdnem három óra volt mikor hazaért. Meglepetésre nagyfi nem volt otthon. Helyette csak egy levélke várta, hogy el kellett mennie, de, hogy hova azt nem írta. Megebédelt, és nekilátott a tanulásnak, amikor megcsörrent a telefon.

– Szia Ágica! Zsuzsa vagyok. Lenne egy nagy-nagy kérésem. Tegnap nálatok maradt a kardigánom, valószínűleg az előszobában. Kérlek, nézd meg ott van-e!

Ági kiment az előszobába és valóban Zsuzsa színes, bohókás kardigánja a fogason lógott. A lány nem emlékezett rá, hogy tegnap is látta volna a ruhaneműt.

– Itt van! Elteszem, és a legközelebbi találkozásunkkor visszakapod.

– Ágicám, ha szépen, esdekelve kérlek, el tudnád most hozni?

- Most? Miért olyan sürgős?
- Hidd el, nem kérnék, ha nem volna fontos!
- Nem ér rá holnap?
- Ha ráérne, nem is hívtalak volna fel.
- Na jó nem bánom – sóhajtott nagyot. – Befejezem a tanulást, és elviszem.
- Nagyon jó Ágicám. Mikorra érsz ide?
- Hat óra körül. Előbb semmi esetre sem.
- Várlak, nagyon.

Ági visszaült tanulni, és közben egyre csak azon járt az esze, hogy miért olyan fontos ez a kardigánt, és ha már sürgős, miért nem tudott eljönni érte Zsuzsa.

* * *

Negyed hét körül ért Zsuzsáékhoz. A csengetésre barátnője nyitott ajtót. Széles mosollyal üdvözölte, és betessékelte. Ahogy belépett a sötét lakásba, hirtelen semmit sem látott. „Miért van itt ilyen sötét” – akarta mondani, de abban a pillanatban fényárba borult a nappali, és Ági csak állt tátott szájjal.

– Boldog szüli napot! Boldog szüli napot! – énekelte mindenki. Ott volt Nagy, Zoltán, Reni és Anna. Zsuzsa néhány művészbarátja, akiket Ági korábbról már megismert, egyszóval mindenki, aki számára kedves volt.

A lány csak állt, és szemébe könny szökött. Hirtelen jó érzés fogta el: mégis csak fontos ő

valakinek, sőt valakiknek. A kis csapat körbe vette, mindenki jobbról, balról megpuszilta, majd Zsuzsa tört utat magának kezében egy tálca, rajta egy hatalmas csokoládétorta tizennyolc gyertyával.

– Nem is tudom, mit mondjak? Annyira jól esik, higgyétek el!

– Nem kell semmit mondani, csak elfűjni a gyertyákat.

– Jaj, Zsuzsikám – borult Ági a barátnője nyakába. – Tudom ám, hogy te vagy ennek az értelmi szerzője. Még nagyit is ide tudtad csalni. Én meg mit szidtalak a kardigán miatt, míg jöttem.

– Nem kellett engem nagyon győzködni, jöttem én boldogan – vágott unokája szavába a nagyanyja.

– Na gyerünk barátosném, fűjd el azt a gyertyát, mert ráolvad a faggyú a tortára! Aztán még az ajándékok is hátra vannak. Vagy azt gondoltad, hogy annyival kiszúrjuk szemedet, amit tegnap kaptál?

Ági elfűjta gyertyát, és olyan boldogság töltötte el, amit már régen érzett. Hagyta, hogy kényeztessék, hogy mindenki a kedvét keresse.

Vacsora után csak táncolt, és mókázott, de vigyázott nehogy úgy járjon, mint szilveszterkor, ezért csak egy pici pezsgőt ivott. Önfedlt volt és nagyon boldog. Még az sem tűnt fel neki, hogy amikor a vendégek lassan elköszöntek Zoltán is

csatlakozott a búcsúzókhöz. András hazavitte nagyit kocsival, így Ági és Zsuzsa ketten maradtak.

– Egy csöpp pezsgőt még? – kérdezte Zsuzsa.

– Jaj! Zsuzsikám a fejembe száll!

– Na csak egy csöppet, barátságom. Aztán szeretnék neked még egy születésnap ajándékot adni.

– Még egyet? Ne bolondozz!

Zsuzsa a szekrényhez ment, és egy kis dobozt vett elő.

– A nagyid mondta, hogy a szüleid azt tervezték, ezt kapsz majd a tizennyolcadik születésnapodra – azzal Ági kezébe nyomta az ajándékot. A lány kinyitotta a kis dobozt, és tátva maradt a szája.

– Zsuzsi, én ezt nem fogadhatom el.

– Mi az, hogy nem fogadhatod el? Majd jól nyakon legyintelek! Tudom, hogy pont ilyenről álmodtál. Különb is ajándékot nem illik visszautasítani. Vitának helye nincs! Világos? – azzal megkerülte Ágit, kivette a kis dobozból az aranyláncot, a lány nyakába tette, a medált is felfűzte, és bekapcsolta a láncot. Ági megnézte a tükörben majd Zsuzsit átölelve, két hatalmas puszit nyomott a szeplős arcára.

– Zsuzsikám, köszönöm szépen azt a gyönyörű születésnapot!

– Nem kell megköszönnöd! Megérdemled.

Nagyi betegsége

*Oly' sokszor kegyetlen az élet,
ezt végre már meg kell tanulnod.
Azért játszik ily' durván veled,
mert nincs nála nagyobb hatalom.*

Érkezett a március. A kemény tél után a kellemes tavaszi napsütés jólesően melengette az utcai járókelőket. Ági kilépett az iskolakapun két barátnője társaságában, azzal a szándékkal, hogy közeli téren letelepedve megbeszéli a közös felkészülést, hiszen nyakukon az érettségi. Legnagyobb meglepetésére a kapu előtt Zsuzsa várta. Ezelőtt ez soha nem fordult elő, ezért tudta, hogy igen nyomos oka lehet, hogy idejött.

– Hát te? – és majdnem elnevette magát, mert Ákos jutott az eszébe, akit igen legorombított a várban, amikor legelső alkalommal a férfi számon akarta kéní ott tartózkodásának okát és „hát”-tal kezdte a mondatot.

– Csak nincs valami baj?

– Nem, nincsen – válaszolta Zsuzsa. – Sőt inkább jó. Holnap elmegyek egy alkotótáborba, és bár megpróbáltam elérni, hogy te is eljöhess, saj-

nos ez nem sikerült. Azt mondták, csak hivatásos alkotók vehetnek részt.

– Ebben mi a jó számomra? – kérdezte kissé ironikusan Ági, amit azonnal meg is bánt, hiszen érezte Zsuzsa csak segíteni akart neki.

– Ebben semmi, abban viszont lehet, hogy sikerült elérnem, hogy a karácsonyra készített művedet két igen tekintélyes festőművész hajlandó megnézi, és véleményt mondani róla. Tudom hüllye kérdés, de fel kellene hívni Zolit, hogy pár napra adja kölcsön a festményt.

– Természetesen felhívom, és nem hiszem, hogy gond lenne belőle, gond inkább a kritikából lenne. Félek szembesülni a hibáimmal.

– Ágikám ezzel mindenki így van, hidd el nekem. De a te képed olyan jó, hogy abban csak apró hibák, ha találhatók. Ezt is hidd el nekem!

Ági a barátnőjére mosolygott. Jól esett neki, hogy az osztálytársai előtt dicséri. A két másik lány tudta, hogy Ági messze a legjobb rajzból az egész iskolában, de igazándiból nem voltak tisztában barátnőjük tehetségével. Ági megígérte, hogy este felviszi a képet. Elbúcsúztak és Zsuzsa elviharzott.

– Ő volt a festőbarátnőd? – kérdezte Renáta.

– Igen! Nagyon szeretem, rengeteget segít nekem.

– És milyen festményt akar elkérni?

– Karácsonyra festettem egy képet Zolinak. Amikor átadtam, mindenki, aki ott volt el volt ájulva tőle.

– Lehidalok! Ez a csajszi még a végén híres festőné lesz! – mondta Anna, a másik barátnője.

– Azt nem tudom, mi leszek, de azt tudom, hogy festeni akarok. Elárulok egy titkot: lassan egy éve járok a várba portrét rajzolni a turistákról. Ott ismertem meg Zsuzsát is.

– Beszárás! Mit titkolsz még előlünk? – Kérdezte Renáta.

– Miért, nektek nincsenek titkaitok? Inkább most arról beszéljünk, hogyan készülünk fel az érettségire.

A három lány letelepedett egy padra a kellemes tavaszi napsütésben, és részletesen megbeszélték a felkészülést az érettségire. Kiosztották, ki melyik tárgyból készít vázlatot. A tételek nagy része ki voltak dolgozva, és az órákon is gyakorlatilag csak ezekkel foglalkoztak. Heti két alkalomban egyeztek meg. Hazafelé sétálva megálltak, nevetgéltek, bolondozásukkal megbotráncoztatva néhány járókelőt. Kuncogva pletykálgattak, megkritizálták a lányokat és fiúkat az osztályból. A tanárok sem kerülték el sorsukat. Nevetve váltak el, és ez a jókedv Áginál egészen hazáig kitartott.

– Szia nagyikám! Megjöttem! – rikkantott vídáman. – Nagyi merre vagy? – kiáltott újra, és

amikor erre sem kapott választ benyitott nagy-
anyja szobájába.

– Nagyi!!! – jajdult fel.

Az idős asszony a földön feküdt, jobb lába és
keze furcsán kicsavarodva.

– Nagyi, nagyikám! – térdelt le mellé, és óva-
tosan rázogatta. Az idős asszony lassan kinyitotta
a szemét, és nehézkesen, alig érhetően motyogta
az unokájának:

– Ágicám, hívjál orvost!

Ági nagyon megijedt. A telefonhoz rohant, és
a mentőket tárcsázta. Sokadik kicsengés után vet-
te fel egy diszpécser. A lány idegesen össze-
vissza dadogott. A vonal túloldalán lévő kellemes
hangú nőnek csak hosszas nyugtatás után sikerült
kiszedni a lányból, hogy mit történt, valamint a
nevét és címét.

* * *

A lány legalább egy órája ült a kórházi folyo-
són, mikor végre megjelent az orvos. Nem sokkal
előbb ért oda Zsuzsa is, akit végső kétségbeesés-
ében hívott fel. Barátnője egyfolytában csak
nyugtattatta a lányt, de ő csak sírt, a körmét rág-
ta. Hol felugrott, hol meg hosszú percekig moz-
dulatlanul maga elé meredve ült a padon.

Az orvos jöttére felpattant, és elébe sietett.

– Doktor úr! Ugye rendbe jön? – kérdezte két-
ségbeesetten.

– Most még korai lenne bármit is mondani – válaszolta a férfi. – Ön az unokája?

– Igen.

– Kisasszony, higgye el, mindent elkövetünk, hogy felépüljön a nagymamája. Súlyos szívinfarktust kapott. Egyelőre altatjuk, de minden remény megvan a felépülésre. Biztosat azonban csak néhány nap múlva tudok mondani. Az sem tett jót a betegnek, hogy meglehetősen sok idő telt el, amíg megtalálták.

A doktor Zsuzsához fordult.

– Ön is rokon?

– Nem. Én Ági barátnője vagyok.

– Értem. Kérem, ha nem esik nehezére, kísérje haza a kisasszonyt, és nyugtassa meg, rendbe fog jönni minden!

– Ez csak természetes – válaszolta Zsuzsa.

– Felírok neki egy közepes erősségű nyugtatót. Látom nagyon zaklatott, ami érthető. Napi 3×1 szemet kell bevennie. Nyugtassa meg, hogy amit tudunk, megteszünk!

Zsuzsa hazavitte Ágit. Menetközben kiváltották a gyógyszert, és felhívta Andrást, hogy ma éjjel Áginál alszik. Amikor hazaértek, ágyba parancsolta a lányt, akit nem kellett nagyon nógatni, mert mint egy holdkóros járt-kelt, és öt percenként rátört a sírógörcs.

Ági kinyitotta a szemét. Fényes nappal volt. Hallotta, hogy valaki a konyhában tüsténkedik.

Eszébe jutott a tegnapi nap, és az, hogy nagyi kórházban van. De akkor ki van a konyhában? Felkelt és óvatosan az ajtóhoz osont. Zsuzsa egy szál pólóban reggelit készített. Észrevette Ágit, és rámosolygott.

- Szia Ágica! Felébredtél?
- Te hogy kerülsz ide, és mennyi az idő?
- Itt aludtam!
- Zsuzsi én borzasztó kába vagyok. Mennyi az idő, mennyit aludtam?
- Mindjárt kilenc.
- Jézusom az iskola! Miért nem keltettél fel?
- Nyugi, kicsi barátságom. Telcsiztem az osztályfőnököknek. Elmondtam neki, hogy mi az ábra. Megegyeztünk, ma nem mészkolába. Gyere reggelizni, utána bemegyünk a kórházba!

* * *

Nagyi a mennyezetet bámulta, és hallgatta a műszer egyenletesen sípoló hangját. Túl volt a reggeli viziten, és azon gondolkodott vajon Ági, hogy tudja feldolgozni az ő betegségét. Rosszabbra nem is mert gondolni. Tudta, hogy unokájának szüksége van rá. El kell indítani az életben, és ha már munkája van, és révbé ért, akkor amennyit ad az élet, azért majd hálát ad az Istennek. Talán a dédunokáját is megélheti.

„De most még szüksége van rám. Valahogy az igazságot is meg kell mondani neki, lassan ráve-

zetni. Az érettségi után mindenképpen meg kell tenni. Jaj, csak most, hogy nem vagyok otthon, nehogy valamit megtaláljon! Nem olyan lány, hogy turkáljon a holmim között, de soha nem lehet tudni. Mit rágtam az anyja fülét, hogy meg kellene neki mondani az igazat, de mindig csak majd és majd”. – Az idős asszony agyában kavartak a gondolatok. Tudta, meg kell gyógyulnia. Még nem hagyhatja itt az unokáját. Csak ne lenne ilyen gyenge és elesett. Nagyanyja mondta neki mikor kislány volt: nem az a baj, hogy megöregszünk, hanem ahogyan. Istenem milyen rég is volt! Most értette meg igazán ezt a mondást.

Nyílt az ajtó, Ági és Zsuzsa lépett be.

– Drága Nagyim! – kiáltott fel Ági. – De jó hogy jobban vagy! – azzal egy nagy puszit nyomott az idős asszony ráncoktól barázdált arcára.

– Tegnap nagyon megijedtem. A doktor úr mondta, hogy infarktust kaptál, de most összefutottunk vele, és megnyugtatót rendbe fogsz jönni. Zsuzsa közben egy üvegbe tette a virágot, az éjjeliszekrényre helyezte, ami tele volt mindenfélével. Kirámolta a tiszta holmikat, törülközőt, hálóinget, köntöst.

– Hoztunk neked mindent, ami kell – csacsogott Ági, akit feldobott, hogy nagyanyja jobban van.

– Jaj, nagyikám úgy örülök, hogy jól vagy!

– Otthon minden rendben? – kérdezte az idős asszony, akire átragadt unokája jókedve, de együttal el is gyengítette.

– Minden rendben, Margit néni – válaszolt Ági helyett Zsuzsa. – Az éjjel ott aludtam, és vigyáztam Ágira. Lehet, egy pár napig, még ott maradok. Az idő asszony rámosolygott, ezzel fejezve ki köszönetét. Gyengének érezte magát, és bár nagyon örült unokája gondoskodó zsongásának, mégis nyugalomra vágyott. Szerencséjére a nővér megkérte a látogatókat, hogy a beteg érdekében fogják rövidre a látogatást. Miután magára maradt behunyta a szemét, és újra végiggondolta, hogy miképpen mondja majd el unokájának az igazságot. Végül elszenderedett, anélkül, hogy bármit kitalált volna.

Ági, bár átérezte, hogy nagy milyen súlyos beteg, mégis vidáman lépett ki a kórház ajtaján.

– És most? Hová? – kérdezte Zsuzsát.

– Ha van kedved, dumcsizhatunk. Beülünk valahova, a vendégem vagy, és egy jó kiadósat pletyizünk. Akarod?

– Akarom – mosolyodott el Ági.

Így aztán beültek a közelben egy csendes presszóba, Zsuzsa rendelt két cappuccinót, Áginak egy kólát, magának meg egy üveg sört. Halank beszélgetni kezdtek, ez olyan igazi barátnős pletyizés volt, egy kis időre elfeledve azt a szörnyű tragédiát, ami majdnem bekövetkezett.

Nagyi halála

*Kegyetlen a tehetetlenség,
hiába harcolnál ellene.
Ő lett a legnagyobb ellenség,
gúnyosan nevet a képedbe.*

Nagyi viszonylag hamar felépült. Egy hét múlva hazaengedték a kórházból, és bár sokat kellett volna pihennie, nem tudta megállni, hogy ne hasznosítsa magát odahaza. A bevásárlás és egyéb intéznivalók Ágira maradtak, de a házimunkát a lány minden tiltakozása ellenére rendszeresen elvégezte.

– Te csak készülj az érettségire, Ágikám! – mondogatta az unokájának.

Eltelt a március majd az április is. Nagyi teljesen rendbe jött, majdnem olyan volt, mint régen. Ági pedig lázasan készült a ballagásra, az érettségire, és természetesen a felvételire is a Képzőművészeti Egyetemre. Hiába választotta az emeltszintű érettségit, csak a hagyományos tantárgyakból fogadják el a vizsgák eredményét. Azonban az egyetem által megjelölt tárgyakból mindenképpen felvételiznie kell. Mindezek ellenére a lány kiegyensúlyozott és boldog volt. Zoltánnal is rendszeresen találkozott. Úgy érezte a

fiú nagyon szereti. Ő mindenesetre fűlig szerelmes volt belé, és ezt nem is titkolta.

* * *

Az orra érzékelte először a külvilágot. Az egész lakásban érezni lehetett a fenséges illatot, amivel megtelt a levegő. Nagyí húslevesének, és a reggeli kakaó illatának keveréke jutott el orráig. Még behunyt szemmel elmosolyodott.

– Jaj drága Nagyikám – mormogta az orra alá és nagyot nyújtózkodott, majd összegömbölyödött. Nagyí már hajnalban talpon volt, és lázasan készülődött a nagy eseményre. A lány bármennyire nem akarta, parádés ebéddel készült, és a sütést-főzést már előző nap elkezdte.

Ágit és nagyit, András fuvarozta el az iskolához. A ballagás a forgatókönyv szerint zajlott le. A lányok végig viháncoltak, ahogy vonultak a termeken, de az igazgató búcsúbeszédét is végigkuncogták. Mikor hazaindultak Ági rogyadozott a rengeteg virágcsokor alatt.

* * *

Az ebéd szűk körben zajlott. Zsuzsa, András és természetesen Zoltán volt hivatalos. A lányt feszélyezte, hogy miatta van ez a nagy tortúra. Menetközben azonban egyre felszabadultabb lett, igaz ebben közrejátszott az a pár pohár bor is,

amit megivott. Jókedve azonban egy pillanat alatt elillant, amikor Zoltán menni készült. A fiúnak korábban is feltűnően mehetnékje volt, ez azonban nem tűnt fel mindaddig, míg valóban nem kezdett el készülődni. Akkor, azonban mint a vulkán úgy tört ki.

– Nem igaz, hogy nem tudsz maradni! – kiáltott rá a lány. – Mikor tudtad jól, hogy ma van a ballagásom mi a fenének csináltál programot, és egyáltalán mi olyan sürgős?

A fiú megpróbálta csitítani, de hasztalan volt minden kísérlet, mivel arról a szándékától nem tárgított, hogy elmegy. Ági nagyon elkeseredett. Az este hátralévő részében magába zárkózott. Érezte Zoltán valamit titkol előle.

* * *

Zsuzsa is nagyon mérges volt Zoltánra, amiért elrontotta a ballagási partit. Főleg mert Ági magába fordult, és komor hangulata nem is változott meg.

– Mondd meg nekem miért csinálta ezt? – kérdezte Andrást hazafelé a kocsiban. – Megváltozott ez a fiú. Tavaly szinte rajongott Ágiért, egy ideje mint akit kicseréltek.

– Honnan veszed ezt? – kérdezte András.

– Nem tudom, de a női ösztönöm azt súgja: Zoltán valamit titkol.

– Jaj, ti nők! Mit titkolna?

– Na-na! Csak ne védd! Megéritek a pénzete-
ket ti férfiak!

– Mi ez az általánosítás?

– Nem vagyok én hülye – válaszolt Zsuzsa. –
Azért, mert nem mondok valamit, az nem azt je-
lenti, hogy nem tudok róla.

– Ide figyelj Zsuzsi! Egy ideje ezt játszod. Ál-
landóan gyanúsítgatsz. Aztán mikor megkérlek,
állj elő a farbával, elkezdesz hímezni-hámozni.
Nincs titkolni valóm, Zoltán dolgaiért pedig nem
vállalok felelősséget.

– Tehát vannak dolgai? – csapott le a barátja
félmondatára.

– Na, álljon meg a menet! – horkant fel And-
rás. – Lehet, hogy vannak dolgai, de én nem tu-
dok bizonyítani semmit.

– Ezt meg hogy érted? – csapott a kocsi első
kárpitjára úgy, hogy András ijedtében a fékre lé-
pett.

– Meg vagy örülve? Meg akarsz halni?

– Bocsáss meg, de tudod mennyire megszeret-
tem ezt a lányt! Örölteen tehetséges. Te is tudod,
és Péter is megmondta, nagyobb tehetség, mint
akár te vagy én voltunk ebben a korunkban. Ám
azzal, hogy elvesztette szüleit védtelenné vált, és
nagyon könnyen elkallódhat.

Hazáig nem beszéltek, de Zsuzsa meg volt
győződve, hogy András többet tud, mint amit el-
mond neki. A férfi beparkolt a garázsba, ami nem
volt egy könnyű feladat, lévén a garázs nagy ré-

szét most is, mint mindig a munkájához tárolt anyagok uralták.

Amikor a nappaliban leültek András a lányhoz fordult.

– Hoznál valamit inni? Valami jó erőset.

– Vodka jó lesz? – azzal Zsuzsa a bárpulthoz ment, és teletöltött két pálinkáspoharat. Leült a férfi mellé és a kezébe nyomta az egyiket.

– Halljam, mit tudsz?

– Igazándiból semmit – sóhajtott nagyot András, és egy hajtásra kiitta az italt. Zsuzsa követte a példáját, majd a férfi felé fordult.

– Szóval elmondod?

– Még tavaly ősz végén történt – kezdett bele András. – Jöttem hazafelé, és megálltam a belvárosban valamiért. Egyszer csak látom, Zoli jön szembe egy lánnyal az oldalán. Kéz a kézben és szemmel láthatóan, nem csak úgy, mint, két barát. Amikor Zoli itt volt a bulin, megkérdeztem ki volt az a nő, vagy inkább fiatal lány, mert szerintem Áginál is fiatalabb.

– A szemét disznó! – sziszegte Zsuzsa. – Éreztem, tudtam! Megváltozott, és én éreztem! Ezt a szegény lányt meg kihasználja. Én megfojtom azt a fiút! – felpattant a bárpulthoz ment, és újra töltött magának.

– Nekem is tölts! – nyújtotta poharát András. – Szóval azon a bulin kérdőre vontam. Először nevetett, de mikor látta, hogy ez csak olaj a tűzre,

azt mondta, nem komoly, és szakítani fog vele, mert Ágit szereti.

– Jaj ti férfiak! – hördült fel Zsuzsa és a harmadik kupicát húzta le. – Mind egyformák vagytok.

– Na-na, csak ne általánosíts!

– Na, csak jobb, ha hallgatsz, mintha neked nem lettek volna ügyeid!

András mérgesen felpattant, kivette a lány kezéből a vodkás üveget, jókorát húzott belőle.

– Nem voltak ügyeim! Te magyaráztad be magadnak. Gyanúsígtattál, vádaskodtál, nem voltál hajlandó elismerni, hogy alaptalan volt – azzal kezében az üveggel felvonult az emeleti hálószobába, és bevágta maga mögött az ajtót.

– Megfojtom, kiherélem Zoltánt, ha ez igaz! – sziszegte maga elé Zsuzsa miközben átvonult a műterembe. Egy tiszta vásznat tett fel, és vad színeket keverve szenvedélyesen festeni kezdett.

* * *

Ági következő napokban gőzerővel készült az érettségire. Hol egyedül, hol pedig Renátával és Annával közösen. A tételek már precízen ki voltak dolgozva. Ennek ellenére naponta gyakorolt a három barátnő. Az első írásbeli napján izgatottan ébredt. Tudta, hogy nem lesz – nem lehet – baj, mégis erős vizsgadrukk volt benne. Nagyit azt mondta az a jó, anélkül nem is menne a dolog.

Ez a belső szorongás végig ott volt benne a magyar, a matek és az angol írásbelin. Tudta, hogy amit csinált közel van a hibátlanhoz, legalábbis ami a magyart és angolt illeti, de a matematikánál sem volt kétsége afelől, hogy a példák többsége jó. Az írásbelik után több mint négy hét volt a szóbeli vizsgáig. Magában úgy döntött, hogy délelőtt tanul, délután pedig a várba megy dolgozni. A pénz egy részét félreteszi, amiből elmegy Olaszországba nyaralni. Nagyi ugyan egyre azt hajtogatta, hogy csak tanuljon, Ági nem hallgatott rá. Pontosan megtervezte a napjait: reggeli után tanult, ebéd után egy órát pihent, majd irány a vár. Egyik alkalommal elkísérte Anna és Reni is. A két lány csak tátotta a száját, amikor a barátnőjük szinte folyékonyan beszélve megkötötte az üzletet a német vagy amerikai turistákkal. A következő ámulatba akkor estek, amikor látták kész műveit. Nyolc órakor, összekapolt, és megindultak lefelé. Átérve Pestre meghívta barátnőit egy cukrászdába. Úgy belefeledkeztek a pletykálásba, hogy mire haza ért elmúlt tíz óra.

– Megjöttem! – rikkantott nagyot, ahogy belépett a lakásba. De hiába várta az ismerős csoszogó lépteket. Benyitott a nagyanyja szobájába és földbe gyökerezett a lába.

– Nem! – jajdult fel. Nagyanyja a földön feküdt, és eszméletlen volt. Ági kapkodva hívta a mentőket, zavarodottan mondta el a diszpécser-

nek az adatokat. Amikor letette a telefont, érezte, hogy a megfájdult a feje. Megpróbált logikusan gondolkodni, de semmi értelmes nem jutott eszébe. Nagyot sóhajtva lehajolt a nagyanyjához és kitapintotta a pulzusát. Mázsás kő esett le a szívről mikor érezte a gyenge, de ütemes lüktetést a csuklón. Óvatosan normális helyzetbe forgatta az idős asszony kicsavarodott végtagjait, majd egy párnát helyezett a feje alá. Azon gondolkodott, hogy felhívja-e Zsuzsát, de elhessegette a gondolatot. „Múltkor is ideszalasztottam szegényt, segíteni úgy sem tudna”. Érezte, hogy kétségbeesés kezd eluralkodni rajta. Tehetetlen düh kerítette hatalmába, csak ült kétségbeesetten, és potyogni kezdtek a könnyei. A kapucsengő idéetlen berregése riasztotta fel. A telefonhoz szaladt és szinte eszelősen kiáltott bele. Ahogy gondolta a mentősök voltak. Megnyomta az ajtónyitó gombot, és már rohant is, hogy sarkig tárja az ajtót.

A mentőorvos megvizsgálta Ági nagyanyját, közben folyamatosan a lányt kérdezgette. Végül Ágihoz fordult.

– A nagymamája sajnos szívinfarktust kapott. Nagyon súlyos az állapota. Nem tudni felépül-e, és ha igen milyen maradandó károsodást szenved.

Ágival forogni kezdett a szoba. „Nem, ez egyszerűen nem lehet” – gondolta, és nagyon közel állt ő is ahhoz, hogy elájuljon. Ezt a mentős is észrevehette, mert kérdés nélkül leültette a székre és egy injekciót adott be neki is.

A mentőautó szirénázva robogott keresztül a városon. Ági magába roskadva nézte nagyanyja fehér arcát. Most érezte először, hogy elveszítheti. Ez megrémítette, kétségbeesetten próbálta elhessegetni a gondolatot. A mentő behajtott a kórház udvarára, és lassan végiggördülve megállt az épület hátsó bejáratánál. Rutinos mozdulattal emelték ki a hordágyat, és begördítették a betegszállító liftbe. A második emeleten szálltak ki, ugyanott, ahol korábban is feküdt a nagyi. Szerencsére az az orvos volt az ügyeletes, aki előzőleg is kezelte az idős asszonyt. Az orvos azonnal megismerte korábbi betegét.

Nagyit betolták a vizsgálóba, a lány pedig magába roskadva ült le a bejáratnál szemben. Idegesen babrálva vette elő a mobilját, és remegő kézzel hívta fel Zsuzsát. „Biztos mérges lesz” – gondolta Ági, de úgy sem tudott volna segíteni.

– Halló, halló, szólj már bele Ági! – hallotta a Zsuzsa hangját.

– Jaj, bocsi, elgondolkodtam.

– Csak nincs valami baj? Tizedszerre hallóztam, és a hangod is olyan, mint akit most feszítettek meg.

– Zsuzsikám – sírta el magát Ági. – A nagyi megint infarktust kapott.

– Jaj Istenem... Hol vagy most?

– A kórházban.

– Odamegyek, húsz percen belül ott vagyok.

– Nem kell Zsuzsi, úgy se tudsz segíteni.

– Nincs vita, megyek és kész! – és már kattant is a telefon, megszakítva a beszélgetést. Zsuzsa valóban alig húsz perc múlva ott volt, kissé ziláltan és lihegve. Amikor Ági meglátta önkéntelenül felállt, és zokogva borult a másik lány karjaiba. Ági idegei felmondták a szolgálatot. Barátnője hiába vigasztalta, csak sírt és sírt, egyfolytában. Kisvártatva nyílt az ajtó és nagyit tolták ki, nyomában a főorvos és egy nővér. A főorvos egyenesen a két lányhoz fordult.

– Sajnálom hölgyeim, de nem tudok sok biztatót mondani. A beteg súlyos szívinfarktust kapott. Higgyék el, minden tőlünk telhetőt megteszünk! Reggelre okosabbak leszünk. Most az intenzívre került a beteg. Holnap ott keressék! – azzal biccentett és elment. Ági csak állt, és ismét elemi erővel tört fel belőle a sírás. Ráborult barátnője vállára, és csak sírt vég nélkül.

Nem emlékezett rá, hogyan került haza. Bambán, fásultan nézett maga elé. Gyűlölt mindent és mindenkit. Igazságtalannak érezte az életet.

* * *

Zavaros álma volt, és reggel mikor felébredt fájt a feje. Kikászálódott az ágyból, megpróbált visszaemlékezni, miként került haza, és főleg az ágyába. Lassan kitisztult a tudata, és eszébe jutott a tegnapi nap borzalma. Ahogy nagyit kitolták a vizsgálóból, az orvos nem túl biztató szavai, va-

lamint, hogy Zsuzsa hazafuvarozta az új kis piros kocsijával. Hangosan korgott a gyomra, jelezve, hogy tegnap dél óta nem evett egy falatot sem. „Jó, de mi van itthon?” – felkelt, kiment, hogy átvizsgálja a hűtő tartalmát. A hűtő ajtaján lévő üzenőn megismerte Zsuzsa jellegzetes kerek betűit.

Ágikám!

Bocsi, de el kellett mennem. A hűtőben találsz kaját, reggel vettem a sarki kis boltban. Ha bármit megtudsz nagyidról, meg egyébként is hívj fel!

Ölel barátnéd Zsuzsi.

Nem volt semmi étvágya, de erőltette magát, hogy egyen. Legszívesebben rohant volna a kórházba, de tudta, az orvos nyolc óra előtt biztos nincs bent. Azt is tudta, hogy csak a reggeli vizsgálat után tud mondani bármi érdeklegesset.

Végül nem bírta tovább, villámgyorsan letusolt, felöltözött, és már szaladt is le a lépcsőn. Szinte kényszerítenie kellett magát, hogy ne rohanjon, de ahogy a villamosról szállt már nem bírta magát visszafogni, és futni kezdett a kórház főbejárata felé. A kapu előtt megcsörrent a mobilja. Zsuzsa hívta.

– Szia barátném! Felébredtél?

– Igen, már itt vagyok a kórház előtt.

– Amint megtudsz valamit, hívj fel! Most mennem kell. Puszi Ágika.

– Szia – akarta mondani, de már megszakadt a vonal. Idegesen ment fel a lépcsőn, és valami megmagyarázhatatlan rossz érzés kerítette hatalmába. Végigment a folyosón az intenzív osztály felé. Amikor elhaladt a nyitott nővér szoba előtt, a bent pakolászó nővér kiszaladt, és utána szólt.

– Bocsásson meg, ugye ön a Forgács néni unokája?

– Igen – válaszolt Ági és a gyomra azonnal görcsbe rándult.

– A főorvos úr szeretne beszélni önnel. A folyosó végén balra a 149-es szobában találja meg.

– Nem nézhetném meg előbb a nagymamám?

A nővér habozott, láthatólag zavarba jött.

– Meghalt? – kérdezte Ági.

– Hajnalban! – válaszolta alig hallhatóan a nővér.

– Neeeeeeem! Az nem lehet! – kiáltott és érezte, hogy forogni kezd vele a folyosó.

A valóság kiderül

*Becsapva élni nem szeretnél,
de, hogy hazudtak, oly keserű.
Nem tudod mégis mit tehetnél...
Az élet sokszor nem egyszerű.*

Zsuzsa gyalog ment, mert András autója szervizben volt, és elkérte a kis piros Toyotát. Leszállt a villamosról, átment az úton és földbe gyökerezett a lába. Zoltánt pillantotta meg. Pár méterre állt tőle és egy lánnyal csókolózott.

– Te szemét disznó! – sziszegte Zsuzsa a fiúnak. A pár szétrebbent, és mindketten meglepetten néztek a nőre.

– Miért lennék szemét disznó? – kérdezte Zoltán. – Ágival befejeztem, és ezt meg is mondtam neki tegnap.

– Szemét disznó vagy akkor is! Azt hiszed nem tudom, hogy fél éve az orránál fogva vezeted?

– Nem tartozom neked magyarázattal! – válaszolt gunyorosan a fiú, azzal a másik lányhoz fordult.

– Gyere, menjünk, nem fogok itt az utcán magyarázkodni ennek!

Zsuzsa bénultan állt a forgalomban. Azon gondolkodott, hogy Zoltán után szalad és felpofozza. Aztán lassan megfordult, és elindult lakótelepi ház bejárata felé. Más nem is hiányzik most Ági labilis lelkiállapotához, mint amit ez a strici művelt.

Két hét telt el Ági nagymamájának halála óta, három napja volt a temetés. Zsuzsa amikor csak tudott, elment a barátnőjéhez. Ági nem tudta összeszedni magát, és holnap megkezdődnek a szóbeli érettségik. „Valahogy fel kell rázni ezt a lányt” – gondolta Zsuzsa, miközben belépett a kapun. „Túl sok csapás érte, és ezt biztos nagyon nehéz feldolgozni. Vajon én megküzdénék ennyi teherrel?” Kinyitotta a lakás ajtaját a nála lévő kulccsal és belépett. Bekukkantott Ági szobájába, és ahogy várta a lány magába zárkózva feküdt.

– Szia, megjöttem!

– Szia!

Ági bámulta maga előtt a falat, és mérhetetlen ürességet érzett. Hallotta, hogy Zsuzsa a konyhában tesz-vesz. Azon törte a fejét, hogy lesz ezután. Azt nem várhatja el Zsuzsától, hogy minden nap eljöjjön. Végérvényesen felnőtt lett. Muszáj dolgoznia, és oda az álma, hogy festő lesz. Az elmúlt két hétben mint egy holdkóros, úgy járkált a lakásban. Nem tudta hogy lesz ezután, és most nem is akarta ezen törni a fejét. Legszívesebben még az érettségire sem ment volna el.

Zsuzsa jött be a szobába, és ráripakodott a lányra.

– Tessék felkelni, megmosakodni és reggelizni! Utána meg állj neki tanulni!

– Nem tudok, és nem is akarok. Tisztára mint-ha az anyám lennél!

– Még két anyai pofont is kapsz, ha nem csinálod!

– Nem akarok elmenni érettségizni, én is meg akarok halni.

– Nem megy az olyan könnyen, és azzal, ha itt siráncokozol semmire nem mész.

– Zoli sem jön. Miért nem jön?

Zsuzsa elkomorodott, amit Ági azonnal észrevett. Barátnője tekintete beszédesebb volt minden szónál. A lány a párnába fúrta a fejét, és zokogni kezdett.

* * *

Végül csak elment a szóbelire, Zsuzsa hathatós segítségével és fenyegetéseivel kísérvé. A tanárok nagyon rendesek, és megértőek voltak. Természetesen nem az volt a kérdés, sikerül, vagy nem, hanem az: hogyan. Ági volt annyira jófejú, hogy még így is simán leérettségizzen, de a tanárok jóindulatának köszönhetően matekból négyesre, az összes többi tárgyból ötösre vizsgázott. Ez némiképpen feldobta. A sikeres vizsga feletti öröme azonban hamar elmúlt, és újra csak

az üresség maradt. Naphosszat csak feküdt az ágyban, enni alig evett, nem törődött magával. A pénze vészesen fogyott, nagy számláját pedig a bank zárolta a hagyatéki tárgyalás lezárásáig.

Szegény nagyikám, az a pár ezer forint, ami a bankba van. Hiszen mindig is viszolygott a bankoktól, még az is gondot jelentett, hogy pénzt vegyen ki kártyával. Ilyenkor őt bírta meg, így aztán a lány tudta a kártya kódját. Ha nem így van, nem is tudja miből fizeti ki a temetést. Az önkormányzat ígért ugyan neki temetési segélyt, de mikor lesz abból pénz?

* * *

Füledt, meleg délelőtt volt. Ági azon tanakodott, hogy össze kellene szednie magát, és elmenni a várba. Kivételesen korán kelt, evett pár falatot, megmosakodott, és éppen indult volna mikor csengettek.

– Hogy lehet az, hogy nem a kapucsengőn csenget? – mormogta miközben az ajtóhoz ment. Kitárta az ajtót és a kérdésére azon nyomban megkapta a választ, hiszen a postás állt az ajtóban.

– Kezeit csókolom Ágika – köszönt széles vigyorral az arcán. – Ajánlott tértivevényes levelet hoztam.

– Mi a szösz? – válaszolt a lány miközben aláírta a postásnál az átvételt. Nézte a borítékot és

egy megmagyarázhatatlan rossz érzése támadt. A címzésből gondolta, hogy nagyi hagyatéka miatt küldték. Összeszorult a gyomra arra a gondolatra, hogy nagyi nincs többé, hogy anya és apa sincs, és teljesen magára maradt.

Aztán magában mosolygott: szegény nagyinak milyen hagyatéka van? Az a pár kopott bútor? Senki által nem hordható ruhák, néhány féltve őrzött személyes tárgy. Az arany lánc, a két gyűrű, amit nagypapától kapott, akit Ági soha nem ismert. Neki a nagyszülőket nagyi testesítette meg. Anya szüleit nem ismerte, mert ők még születése előtt meghaltak. Annyit tudott, hogy anya valahol az Alföldön született.

A borítékban egy ügyvéd által küldött levelet talált, amiben arról értesíti, hogy mikor fogadja nagyi hagyatéki eljárásának ügyében.

* * *

A megjelölt idő előtt jó fél órával ért az ügyvédi irodába.

– Az ügyvéd úr még nincs itt, tárgyaláson van, de mindenképpen várja meg – közölte a titkárnő lekezelő, szenvtelen hangon. Ági feszengve ült az elegáns irodában. Közel egy órai várakozás után beviharzott az ügyvéd, harmincas éveiben járó, határozott és jóképű férfi. Sötét öltönyt viselt, öltözkéiben volt valami piperkőc jelleg. Arca értelmet sugárzott, és lehetett érezni ez a férfi

nem szereti, ha ellentmondanak neki. Ágit csupán egy pillantásra méltatta, majd bevonult irodájába. A titkárnő egy csésze teát és egy halom levelet vitt utána. Újabb fertály óra várakozás után végre nyílt az ajtó, és a férfi tettetett udvariassággal beinvitálta, hellyel kínálta a lányt. Az ügyvéd egy semmitmondó részvétnyilvánítás után szövevényes jogi okfejtésbe kezdett, miközben szemével szinte felfalta a lányt. Ági egyre kellemetlenebbül érezte magát, nem értette mi szükség van erre az egészre. A lakás évek óta az ő nevén van. Amikor szülei meghaltak még kiskorú volt, mindent nagyintézett. De szegény nagyitól mit lehet örökölni?

– Ért engem? – kérdezte a férfi, és Ági hirtelen nem tudta mit kell értenie.

– Nem! – vágta a férfi arcába szenvtelenül.

– Akkor megismétlem. Ön a nagynyja után örökli az ingóságait, ami mint tudjuk nem jelentős, de örökli azt a bankbetétet is, melyen közel tizenötmillió forint van.

– Mennyi? – bukott ki Ágiból a meglepetés-szerű kérdés.

– A pénz, mivel végrendelet nincs, a törvényes örökös, vagy örökösöket illeti meg. Itt azonban felmerül, hogy van-e más törvényes örökös a néhai Forgács Bélánénak. Tekintettel arra, hogy ön nem a vér szerinti leszármazottja, abban az esetben, ha az elhunytak van élő vér szerinti leszármazottja, akkor őt illeti meg az örökség, vagy

legalább is egy része. Jelen körülményeket figyelembe véve, szerintem ön igényt tarthat az elhunyt örökségére, hogy részben vagy egészben ezt most nem tudom megmondani.

– Na várjunk csak! – vágott a férfi szavába Ági. – Mi az, hogy én nem vagyok a vér szerinti leszármazottja? – Az ügyvéd értetlenül nézett Ágira.

– Miután önt a nevelőszülei Forgács Tamás és Forgácsné Varga Ildikó örökbe fogadták, ön nem a vér szerinti leszármazott, de kétségtelenül jogos örökös. Azonban, ha a nagyanyjának van vér szerinti leszármazottja, akkor ő is jogos örökösnek számít.

Ági körül forogni kezdett a világ. „Mit hablatyol ez az ember itt? Mi az, hogy örökbe fogadták? Mi az, hogy nem vér szerinti leszármazott?”

– Maga nem normális! – üvöltötte az ügyvédnek, azzal felugrott, és kirohant az irodából.

– Még, hogy én nem vagyok normális? Kis hülye liba, kap egy csomó pénzt, és megjátssza itt az agyát – morogta az ügyvéd félig magának, félig az ajtóban álló, csodálkozva pislogó titkárnőjének.

* * *

Ági hazaérve azonnal a nagyfi szobájába ment. Némi keresgélés után talált a szekrényében egy

nagy borítékot. Kétségbeesetten kezdte olvasni. A leírtak egyértelműek voltak: ott volt az örökbefogadó nyilatkozat, és a mellette található levelek is mind az örökbefogadást támasztották alá. Akármennyire is hihetetlen, az ügyvéd igazat mondott. A szülei nem is a szülei!

– De hát miért nem mondták meg nekem? – zokogta a földön ülve. – Mit vétettem a jó Istennek, hogy ilyen keményen büntet? Az egész eddigi életem hazugság volt?

Végigfeküdt a földön, és öklével a padlót verte. Hisztérikus rohamát a bejárati ajtó csengője szakította félbe. Lassan feltápáskodott, és kiment, kinyitni az ajtót. Ahogy sejtette, Zsuzsa állt a bejáratnál.

– Jézusom mi történt? – kérdezte Zsuzsa.

– Semmi, csak az, hogy az egész eddigi életem hazugság volt. – Gyere be! – azzal bement a nagy szobájába. Zsuzsa követte barátnőjét. Korábban mindössze egyszer járt ebben a szobában.

– Látom megint padlón vagy barátságosnám. Mondd, mi a baj? – Ági válasz helyett átnyújtotta a papírokat. Zsuzsa ahogy olvasta, a fejét ingatta végül röviden csak ennyit közölt:

– Hát ez gáz.

– Neked ez csak gáz? Hazugság volt minden, amiben eddig éltem, és te csak azt mondd, ez gáz? Kiderül, hogy akiket szüleimnek hittem nem a szüleim! És vajon a szüleim miért dobtak el? Milyen anya az, aki lemond a gyerekéről?

Ági megint zokogni kezdett. A barátnője odahajolt, és átölelve próbálta vigasztalni.

– Tudod Ágika, megértem, hogy nehéz ezt elfogni, és megemészteni, de ne ítélj könnyelműen. Nem tudhatod miért történt, úgy ahogy történt.

– De nagyon okos lettél! Kíváncsi lennék, te mit szólnál, ha kiderülne, hogy a szüleid nem a szüleid. Miért nem mondták meg nekem ezt? Miért titkolták, hogy...? – nem fejezte be a mondatot, mert újra zokogásban tört ki. Barátnője átölelte, és érezte, hogy jobb, ha nem mond semmit.

* * *

Zsuzsa és András a nappaliban ültek, miközben a reggeli kávé szürcsölték. András szólalt meg végül.

– Azt mondd, kiszaladt a lába alól a talaj?

– Teljesen. Gondold csak meg! Elvesztette a szüleit, azt nagy nehezen feldolgozta. Erre elveszti a nagyanyját ez is elég nagy csapás. Aztán Zoltán viselkedése. Épp, hogy felocsúdna, erre kiderül, hogy a szülei nem a szülei, a nagyanyja nem a nagyanyja.

– Zsuzsikám, hidd el nagyon kedvelem ezt a lányt! Tudom, hogy milyen fontos neked a barátsága, és hajlandó vagyok téged mindenben támogatni, de mondd meg miben.

– Jaj, Bandi, ha tudnám, de nem tudom! Teljesen magába zárkózik. Félek, hogy összeroppan.

– Menjete el valahova pár napra. Vidd el a szüleidhez!

– Nem akar sehova menni, azt hiszed nem próbáltam már? Csak fekszik naphosszat, és bámulja a falat. Ha nem vinnék neki ezt-azt, nem tudom mi lenne vele? Nem is eszik. Ami pedig a legrosszabb, nem ment el a felvételtel. Amikor kérdeztem miért, csak annyit mondott: minek?

– Mi? Mi az, hogy nem ment el?

– Ahogy mondom! Nem ment el!

– Beszéljek én is vele? – kérdezte András. – Holnap elmegyek veled, hátha segít.

Zsuzsa idegesen megrázta nagy vörös lobboncát.

– Andris, kérlek, csinálj valamit, nem tudom mit, csak csinálj valamit! Ez a lány olyan tehetséges, és én annyira megszerettem. Soha nem volt ilyen jó barátnőm senki! És most kétségbe vagyok esve, mert látom, ahogy emészti magát.

Zsuzsa idegesen dobolt az asztalon ujjjaival és szinte rimázkodott Andrásnak. Látva annak tanácstalanságát, nagyot sóhajtott, felkelt, a kávéscsészéket a mosogatóba tette, majd idegesen átvonult a műterembe. Egy érintetlen vásznat tett a festőállványra, és lassan komótosan el kezdte felvázolni Ágnes arcát. Azt az arcot, amely tegnap is fogadta, amikor felment a lányhoz. Dolgozott,

de az agya közben egyre azon járt, hogyan tudna segíteni barátnőjén.

A hagyatéki eljárás

Q mit adnak, mégsem a tiéd.
Lehet egyszer talán megérted.
Ne kérdezd azt, hogy mindez miért,
bízz a sorsban, s talán eléred.

Q gi hallgatta az ügyvédet, de nem igazán értette. A lényeg, hogy bár a szülei nem a vér szerinti szülei, a nagyanja nem a vér szerinti nagyanja, de mint örökbefogadott gyermek jogosan örököl, ha nem jelentkezik senki a nagyanja hagyatékára. Nem értette, hogy a szülei elvesztésénél ez miért nem volt gond. Igaz akkor még nem volt nagykorú, és bár akkor is volt hagyatéki eljárás azt a nagyfi intézte. Akkor nem foglalkozott vele miért nem vonja be őt, elfogadta, hogy így van. A lakást ő örökölte, mint szülei egyetlen ingatlanját, nagyfi haszonélvezeti jogával, amiről akkor azt sem tudta mit jelent. Az ügyvéd szerint bár jogilag minden egyértelmű, azért még lehet gond a hagyatékkal.

– Az eljárásban megállapítást nyert, hogy ön jogos örököse néhai Forgács Bélánénak. Azonban, ha az elhunynak volt más rokona, akkor azok is jogos örökösöknek számítanak és az örökséget meg kell osztani.

– Nem tudok róla, hogy nagyinak rajtam kívül lett volna élő rokona.

– Én hiszek magának. De ilyenkor a népelességnylvántartótól kell a szükséges adatokat megkérni. Ezt én már meg is tettem, és várom a visszajelzésüket. Amennyiben nincs szóba jöhető örökös önön kívül, úgy az eljárás viszonylag hamar lezárulhat. Azonban, ha találnak olyan személyt, akiről feltételezhető, hogy jogos örökös, akkor ez akár sajnos évekig is elhúzódhat.

– Ez azt jelenti, hogy addig nem juthatok a bankban lévő pénzhez?

– Pontosan azt jelenti. A nagymamája bankszámlája zárolva lett, és amíg nincs jogerős bírósági végzés, a bank nem fizet senkinek. A számlán lévő pénz természetesen addig is kamatozik.

– Azt mondta, a szüleim után a fele eleve az enyém. Ahhoz sem juthatok hozzá?

– A bank hivatalból zárolta, és csak bírósági végzés után fogják feloldani a zárlatot.

– Túl szép lett volna, ha minden gond nélkül megkapom. Akkor simán mehettem volna az egyetemre.

– Megkérdezhetem milyen egyetemre akart jelentkezni?

– A Képzőművészetre. Festő akarok lenni! Szeretnék! – helyesbített Ági.

– Sajnálom. A dolgok ilyenén állása szerint minimum fél év. Azonban ha bármi adódik, akkor kettő-négy év is lehet, nem beszélve arról,

hogyha van esetleg másik örökös, és az nem fogadja el a bíróság döntését, akkor keresetet nyújthat be. Az akár újabb egy-két évet jelenthet.

Ági lebiggyesztette a száját. Eddigi életében mindig mindenért meg kellett dolgoznia, és túl szép lett volna ez a számára elképzelhetetlenül nagy vagyon. Hazafelé azon törte a fejét, „vajon nagyinak honnan volt ennyi pénze, és ha már volt, miért hagyta, hogy ő a várba járjon dolgozni” – amit persze nem bánt, mert ezzel is tanult. Azután meg azon emésztette magát, hogy egész eddigi élete hazugságra épült. Becsapták, hazudtak neki. Annyira belelovalta magát, hogy mire haza ért sírógörcsöt kapott. Mérgeesen csapkodta az ajtókat, és egy óvatlan mozdulattal kitörte a szekrény üvegét, ami csúnyán felsértette a kezét. Pillantása a vitrinbe lévő konyakos üvegre tévedt. Lassan, tétován kivette, lecsavarta a kupakot és nagyot húzott az üvegből. Köhögve kapkodta a levegőt, de nem törődött vele újra ivott. Érezte a testében szétáramló meleget, és hogy kellemes zsibbadás járja át. Újra lecsavarta a kupakot, és újra ivott.

Másnap pokoli fejfájással arra ébredt, hogy a mobilja csörög. A dallam erőszakosan követelte, hogy térjen magához, és vegye fel a készüléket. „Ez csak Zsuzsa lehet” – gondolta. Ő ilyen kitarító, ha telefonálásról van szó. Ránézett a kijelzőre és nem csalatkozott, barátnője nevét olvashatta le.

– Halló!

– Jézusom! Ági mi van veled?– kérdezte Zsuzsa kétségbeesetten.

– Semmi nincs azon kívül, hogy az egész életem hazugság. Azon kívül, hogy a vér szerinti szüleim eldobtak. Azon kívül, hogy tegnap megittam egy üveg konyakot, jól berúgtam, és egyáltalán nem bánom.

– De Ágica...

– Ne Ágicázz nekem! – vágott indulatosan a szavába, azzal kinyomta a telefont. Nagyot kordult a gyomra, jelezve, hogy tegnap reggel óta nem evett egy falást sem. Kábultan keresgélni kezdett a konyhában, de semmi ehetőre nem bukkant. A pénztárcáját felülvizsgálva megállapította, hogy a bevásárlási igényeit nagyon szerényre kell fogni. Így aztán mindössze tíz deka párizsival és két zsömlével tért haza a boltból. Unottan majszolta a zsömlét, és azon gondolkodott, hogy lesz ezután?

„Megkeresem a szüleimet” – döntötte el magában. „Meg kell tudnom, miért dobtak el.” Érezte, hogy a sírás fojtogatja, és tudta, amíg nem tudja meg a választ, ez így is marad.

Másnap nekilátott a felderítésnek. Elolvasta részletesen az örökbefogadási papírokat, amit korábban mindig csak felületesen átfutott. Ez persze koránt sem volt könnyű feladat, mert egyrészt nem értette a faramuci jogi megfogalmazásokat, másrészt pedig folyamatosan sírással

küszködött. A kutatásának eredményeképpen megtudta, hogy a fóti gyermekvárosból fogadták örökbe, alig két és fél évesen, és írták a nevükre a nevelőszülei. Ahogy gondolta a valódi szüleiről semmilyen információra nem bukkant. Így aztán nyilvánvalóvá vált, hogy ha bármit is meg szeretne tudni róluk, akkor Fóton kell érdeklődni. Elment egy internet kávézóba, és a neten megkereste a gyermekváros címét, telefonszámát és még jó pár információt. Megpróbált telefonon érdeklődni, de a nő akivel beszélt nagyon elutasító volt. Közölte vele, hogy telefonon semmilyen felvilágosítást nem adhat. Amennyiben gondolja, próbálja meg személyesen, de ne számítson arra, hogy engedély nélkül bármilyen információt is kiadnak.

Majd két hét telt el, mire rászánta magát, hogy elmenjen. Először megnézte térképen, hogy merre van Fóti. Meglepődött, hogy milyen közel fekszik Budapesthez.

* * *

Perzselő júliusi délelőtt volt, mikor leszállt a buszról, mely közvetlenül a gyerekváros előtt állt meg. Egy pillanatra megfordult a fejében, hogy visszafordul, de aztán összeszedte a bátorságát, és megindult a bejárat felé. A portás hümmögve igazította útba. Átvágott egy nagy parkon, és egy valamikor nagyon szép, mostanra kissé kopott

épület előtt találta magát. A portás útbaigazításának megfelelően könnyen megtalálta az irodát, amit keresett. Remegő kézzel kopogott, majd nyitott be. A helyiségben egy idős, harcias, amolyan őrmester kinézetű nő ült egy kopott íróasztal mögött, és egy számítógép monitorát bámulta.

– Jó napot! Miben segíthetek? – kérdezte a nő, akinek hangja ellentétben állt megjelenésével, mert lágy, bizalomgerjesztő orgánuma volt.

– Csókolom. Felvilágosítást szeretnék kapni a szüleimről, és azzal kapcsolatban, hogy miért adtak nevelőintézetbe.

– Végtelenül sajnálom, de ilyen jellegű információt nem adhatunk. Ahhoz, hogy önnek megadjuk a vér szerinti szülei nevét bírósági végzés, kell. Egy kezemen meg tudom számolni, hogy az elmúlt húsz évben hányszor adott a bíróság engedélyt.

– Na, de értsen meg engem...

– Kisasszony. Nagyon szívesen állok a rendelkezésére, bármi egyébben, de amit kér arra kár több szót vesztegetni.

Ági nézte a nőt, legbelül igazat is adott neki, de ugyanakkor végtelen csalódottság lett úrrá rajta.

– Viszontlátásra – köszönt, felállt és mintegy holdkóros kiment az irodából. Csalódottan ért haza, s mikor belépett a lakásba kitört rajta az elkeseredés. Végig vetette magát a díványon, és zokogni kezdett.

Jóval elmúlt dél, amikor feltápászkodott, mert érezte, hogy igen csak éhes. A konyhában semmi ehetőt nem talált, így aztán visszatérve a szobába, szeme megakadt a betört vitrin üvegén és a vitrinben egy üveg vodkán.

„Nem! Múltkor is, hogy jártam apa konyakjával. Most meg ez a másik üveg! De legalább segít elfelejteni a csalódottságomat. Ha apa látná, biztos mérges lenne. Apa!?” – nevetett fel. „Hiszen nem is volt az apám” – azzal a vitrinhez lépett, kivette a féltve őrzött készlet második darabját, lecsavarta a kupakot, és meghúzta az üveget. Ismét érezte a testében szétáramló meleget, és kellemes zsibbadást. Leült a fotelba, bekapcsolta a TV-t, és lassan kortyolgatni kezdte a vodkát.

A kaputelefon éles hangjára riadt fel. „Két és fél éve ezzel az éles csengéssel kezdődött minden baj” – gondolta, és kiment. Felvette a kagylót és bele hallózott.

– Hol voltál? – Hallotta Zsuzsa kétségbeesett hangját.

– Fóton – azzal megnyomta az ajtónyitó gombot, és a kagylót visszatette a helyére.

– Hol vagy? – kérdezte barátnője, miközben becsukta a lakás ajtaját. Kisvártatva megjelent vörös bozontja az ajtóban.

– Ági! Te részeg vagy. És hol voltál? Fóton?

– És ha részeg vagyok? Kinek fáj az? Mit játszod itt nekem az aggódó anyát? Nem áll jól neked ez a szerep.

Zsuzsa feje elvörösödött, látni lehetett, hogy erősen türtőzteti magát. Kiment a konyhába nagyot sóhajtott, és nekiállt mosogatni. Amikor végzett a konyhában, előráncigálta az előszoba szekrényből a porszívót, és bár otthon is utálta, az összes helységet felporszívózta. A konyhát és a fürdőszobát felmosta.

– Kitakarítottam – közölte.

– És most hálásnak kell lennem? Nekem jó volt így is. – Ági nyelve meglehetősen akadozott, és mikor barátnője kivette kezéből az üveget meglepetten látta, hogy az üres.

Egyedül karácsonykor

*Q szíved magányban háborog,
s a lelked siratja a múltat.
Az életed vonata robog,
de létedet nem uralja tudat.*

Qgi kinyitotta a szemét, nagyot nyújtózott. „Holnapután karácsony” – gondolta, és ez keserűséggel töltötte el.

– Milyen karácsony lesz ez? – kérdezte magát. – Semmilyen! – adta meg a választ. Arcát a párnába fúrta, és halkán sírni kezdett. Sokadszor-ra ébredt így az elmúlt fél évben, és bármennyire próbált, nem tudott választ adni az önmagának feltett kérdésekre. Egy lépest nem jutott előre, hogy megleglje vér szerinti szüleit.

Felkelt, dideregve kiment a konyhába, nekiállt kávé csinálni. A villanyt jó egy hónapja kikapcsolták nála, mert nem fizette a számlát, és a gázművektől is már két felszólítást kapott.

– Milyen karácsony lesz ez? – kérdezte újra magát. – Egyedül, szenteste... Nem tudom, hogy kit lehetne meghívni. Igazándiból nincs senkim. Mostanában Zsuzsa is ritkábban jön, amit meg tudok érteni. Undok vagyok és kiállhatatlan! Ráadásul kapott egy megrendelést három

képre. Engem nem hív senki! Nincs aki hívjon, nincs családom! Senkim sincs! Karácsonyfát kellene venni, de miből?

Leült a konyhában, és lassan kortyolgatni kezdte a kávé. Az elmúlt fél év keserű történeteire gondolt. Az elszaladt nyárra. Az elszállt egyetemi álmokra. Úgy érezte, hogy örökre elvesztett álmaira.

A várba sem járt fel, helyette kétes kinézetű egyénnel jött össze. Vagy fél-tucat alkalmi partnere volt, melyet egytől-egyig utólag megbánt. Rendszeresen piált, tegnap pedig másodszor volt, hogy belőtte magát.

Megcsörrent a mobilja. Riadtan felkapta a fejét, felkászálódott, de mire beért a szobába a telefon elhallgatott. Megnézte a kijelzőt, Zsuzsa hívta. Megpróbálta visszahívni, de mivel a kártyáján nem volt pénz ebbéli kísérlete sikertelen volt. „Lehet, karácsonyra akart meghívni” – gondolkodott hangosan. „Korábban említette, hogy menjek el hozzájuk. Ha elmegyek, akkor viszont üres kézzel nem állíthatok be, de miből vegyek ajándékot? Jobb, ha vissza sem hívom.”

Ezzel meg is nyugtatta magát, de legbelül tudta, hogy ez csak ürügy. Zsuzsa jót akar neki, és nem ajándékot vár. Persze barátnője felajánlotta, ad neki kölcsön, hogy kifizesse a számlát, de Ági ezt mereven elutasította.

– Megvan! – rikkantott nagyot. – Eladok valamit. – azzal már ment is a szobába, hogy terep-

szemlét tartson. Rövid töprengés után a könyvespolc előtt lecövekel. „Eladok néhány könyvet” – gondolta, és neki is látott a válogatásnak. Negyed óra után tucatnyi könyvet tett egy szatyorba. Nagy elánnal indult neki a városnak zsákmányával. Lelkesedését hamar letörte, amikor az antikváriumban egy férfi fitymálva lökött vissza négy könyvet és a többiért is alig hárromezer forintot kínált. Ugyanígy járt a második, majd a harmadik helyen is. Végül a negyedik helyen elfogyott a türelme, továbbá ott ajánlották a legtöbb pénzt.

Ahogy kijött az antikváriumból, azon morfondírozott, hogy az ajándék mellé jó lenne valami ünnepi ennivalót venni, hiszen mégis csak jön a Karácsony. Menet közben eltervezte, mit vegyen, de az igen szerény tervek felére sem volt elég a pénz. Nem baj gondolta magában, ma megveszem, ami nekem kell az ünnepekre, holnap meg elhozok még néhány könyvet, és akkor meglesz az ajándékra való is. Másnapra nagyobb gonddal válogatta a könyveket, ennek ellenére, közel ugyanannyi pénzt kapott értük. A bevásárlást nagy körültekintéssel végezte, pontosan kiszámolva, hogy mindenre jusson. Szerény karácsonyt tervezett. Zsuzsáéknak végül vett egy üveg közepes márkájú konyakot. Amíg hazafelé zötykölődött a buszon, megtervezte a karácsonyt. Holnap otthon lesz, és magát köszönti. Nem hagyja el magát. Úgy döntött, hogy a maradék

pénzből vesz egy kis karácsonyi fenyőágot és valami pici ajándékot.

– Jegyeket, bérleteket kérem – zökkenetette vissza a valóságba egy morózus hang.

– Pillanat – kezdett keresgélni a táskájában, bár tisztában volt vele, hogy nem találja meg a bérletét. Hónapok óta nem vett, mivel egyszerűen nem volt miből.

– Sajnos nem találom – biggyesztett Ági.

– Akkor egy személyit kérek!

– Sajnálom, az sincs nálam.

– Adjon bármilyen iratot, amivel igazolni tudja magát! – Ági odaadta a diákigazolványát, bár tudta, fél éve lejárt. Természetesen leszállították a buszról, miután az ellenőr társa is végzett. A két férfi közrefogta, és sokatmondóan mustrálgatta, majd amelyiknél a diákigazolványa volt hozzáfordult.

– Mit csináljak magával kislány?

– Mi az, hogy mit csináljon? Meg akar büntetni, nem?

– Elintézhethjük másképpen is! – válaszolt mosolyogva az ellenőr. Ági szemei elkerekedtek, és arca elvörösödött.

– Na, elmentek a jó bűdös francba! Mit gondoltok, mi vagyok én? A Jézuska, akitől karácsonyi ajándékot kaptok?

– Ágika! – mondta a fiatalabbik ellenőr, aki a diákigazolványról olvasta le a nevét – sokkal ol-

csóbban jársz így, és még egy kellemes élményben is részed lehet.

– Na, ebből elég! – fortyant fel Ági, azzal sarkon fordult, és otthagya az ellenőröket.

– Hé, és az igazolvánnyal mi lesz?

– Megtarthatod! – kiáltott a lány vissza, azzal futásnak eredt. Két sarokkal arrébb lelassított és megfordult. Nem követte senki. Megkönnyebbülten nagyot fűjt. Mivel csak egy megállóra volt hazulról, gyalog ment tovább. Hirtelen megtorpant és szomorúan felnyögött:

– Jaj, a szatyor az ajándékokkal!

Vergődés

*Gúzsba kötött napok fogja vagy,
élsz önmagad ellen harcolva.
Vergődő madár éneke csak,
ami sorsodat megsarcolja.*

Eltolta magától a mellette fekvő testet. Felült és kábán nézte az alvó férfit. Megpróbált visszaemlékezni, és megrémült. A tegnapi mulatozás alkalmi ismerősével, a rengeteg pia, majd a vad szeretkezés az idegen férfival.

Kibujt a takaró alól és összeszedte a ruháját. A fürdőszobában rendbe szedte magát. Nagyon gyorsan el akart tűnni innen. Nem tudta miért jött fel tegnap a férfi lakására, egyáltalán az egész tegnapi viselkedésére nem talált magyarázatot. Ilyenkor nagyon utálta magát. Kilépett a fürdőszobából, és megpróbált kisurranni a lakásból. A férfi álmos hangja állította meg.

– Elmész? – Ági megfordult, alkalmi ismerőse anyaszült meztelenül, felkönyökölve feküdt az ágyban.

– El, igen...

– Nem csinálnál egy kávé?

– Nem szeretnék! Nagyon sietek!

– Az bizony kár.

- Ne hari, tényleg sietek!
- Eljössz máskor is?
- Nem tudom!
- Nem volt jó?
- Erre inkább nem válaszolnék!
- Miért? Bele adtam anyait-apait!

Ági csak állt és sírni tudott volna, ehelyett szá-
jához emelte az asztalon álló pálinkásüveget, és
nagyot húzott belőle. Érezte, ahogy a maró folya-
dék végigszalad a torkán, és a jóleső melegség
szétáramlik a testében. Sarkon fordult és köszö-
nés nélkül ment ki a lakásból. Az utcára érve mé-
lyet szippantott a levegőből, és futni kezdett.

* * *

Idegesen matatva nyitotta ki az ajtót, majd be-
lépve a lakásba dühösen csapta be maga mögött.
Megállt, és nézte a sivár, hiányos bútorzatú la-
kást. Nagyon magányosnak és szerencsétlennek
érezte magát. Dideregve ment be a nagyszobába,
és leült az egyetlen megmaradt székre, kezében
az aznapi postával. Február közepét mutatott a
naptár, de a tél nem akart engedni szorításából.
Márpedig ez újabb kiadást jelentett számára, azaz
csak jelentett volna, ha lenne miből fizetnie. Ki
sem bontotta a leveleket, tudta, hogy villany, víz
és gáz tartozására vonatkozó fizetési felszólítá-
sok. Azt is tudta, hogy képtelen a számlákat kifi-
zetni. Gyakorlatilag fél éve semmilyen jövedelme

nem volt. Nagyanyja halála óta teljesen kicsúszott lába alól a talaj. Élete utolsó biztos pontja volt a nagy, és az elvesztését nem tudta feldolgozni. Lassan felélte a tartalékait, és ezt csak gyorsította, hogy mind gyakrabban menekült az italhoz. Ahogy ez lenni szokott, hamar megtalálta ehhez az alkalmi partnereket, akikkel egy éjszaka kalandokba bocsátkozva egyre kilátástalabb helyzetbe sodródott. Barátnője megpróbálta kiráncigálni a fásultságból, de Ági nem hallgatott Zsuzsa józan szavaira.

A pénztelenség odáig vezetett, hogy mindent eladott, amire vevőt talált. Előbb ruhaneműit, majd a nagyszoba bútorait, végül a konyhabútort is. Azonban az értük kapott pénz semmire nem volt elég, hacsak arra nem, hogy újra az italba meneküljön.

Lassan felállt, körbejárta a lakást, ahol a konyhában egy gáztűzhely és egy hokedli volt, a szobában egy matrac, amin aludt. Nem vitte rá a lélek, hogy nagy, ágyába feküdjön. A beépített gardrób is szinte üres volt. Csupán néhány ruha árválkodott, a korábbi rengeteg holmiból, és a festőkészlete.

– Mi következik most? Ez, vagy a nagy, bútor? – kérdezte magától, és átment a nagy szobájába, mely eddig érintetlen volt. – Ezért csak többet adnak, mint a festőkészletért. Talán húsz-huszonöt ezret is. Nincs mit tenni, muszáj eladni – de hogy utána mi lesz, abba nem is akart bele-

gondolni. Nagyon éhes volt, tegnap dél óta nem evett, és előtte is rendszertelenül. Nincs más választása, vagy ezt, vagy azt el kell adni. Felcihelődött, igen kedvetlenül elindult a használt-cikk kereskedőhöz, akinek korábban a szoba és – konyhabútort is eladta. Az üzletben csak egy alkalmazottat talált, aki felírta Ági címét, de mivel telefoni elérhetősége nem volt, így azt tanácsolta a lánynak, hogy holnap reggel hívja fel az üzletet.

A lány rosszkedvűen ballagott haza.

– Holnapig éhen halok – gondolta. Majd eszébe jutott, hogy miután nincs egy fillérje sem, telefonálni sem tud, ezért holnap reggel megint el kell mennie a kereskedőhöz, igaz ennek megvan az az előnye, hogy meggyőzheti, jöjjön el azonnal hozzá!

Reggel fél nyolckor már a telep előtt toporgott, és amikor a kereskedő megérkezett, rögtön kérlelni kezdte, hogy jöjjön el soron kívül. A főnöknek láthatóan nem akaródzott az üzletkötés.

– Nézze kislány! A múltkori bútorokra is ráköltöttem egy vagyont, hogy eladható állapotba hozzam őket, és még a nyakamon vannak. Nem várhatja el, hogy olyasmit vegyek, amit aztán nem tudok értékesíteni.

– Kérem, nagyon kérem, jöjjön legalább el és nézze meg!

– Felesleges, már múltkor megnéztem. Ha legalább valami porcelán volna, vagy egyéb dísztárgy.

– Kérem, jöjjön el! – rimánkodott sírva a lány.
– Meglátja, találunk azt is.

A kereskedőnek nagyon nem akaródzott az üzletet megkötni, de miután látta, hogy a lány milyen kétségbeesetten kérleli, rábólintott.

– Rendben, kettőre oda megyek.

Ági szíve szerint kérlelte volna a férfit, hogy jöjjön előbb, de nem merte tovább feszíteni a húrt.

A férfi pontban kettőkor beállított. Ági bevette a nagy szobájába, és széles mozdulattal körbemutatott.

– Ezekről lenne szó.

– A fotel és az asztal nem érdekel. A rekamié tízezer. A szekrény háát, nem is tudom – itt kis hatásszünetet tartva folytatta. – Nos, a szekrény hatezer.

– De hiszen ez tiszta fa! – mondta kétségbeesetten Ági.

– Sajnálom. Nem tudok többet adni. Talán ha porcelán vagy bronz szobor volna, azokért, arra van kereslet.

– Tudna most fizetni? – kérdezett vissza Ági.

– Akkor szoktunk, amikor az árút elszállítjuk.

– Kérem...

A férfi elgondolkodott, a fejét csóválta, majd belső zsebéből elővette tálcáját és leszámolta az asztalra a pénzt. Távozóban még odaszólt:

– Holnap reggel nyolckor jövünk a bútorért. Legyen itthon kislány.

Ági nézte az asztalon heverő pénz és legszívesebben elsírta volna magát. „Ha ez a nagyfi látná” – gondolta magában. „Biztos ő is sírna.”

Lehorgasztotta a fejét, majd fogta pénzt, kabátot vett, és kilépett a lakásból. Az élelmiszerüzletben gondosan összeválogatta a vásárolni valókat. Az italtulnál hosszasan nézte a palackokat, majd hirtelen megrázta a fejét. Sebes léptekkel megindult a pénztárhoz, fizetett, és szinte kimelekült az üzletből.

Másnap reggel korán kelt, kipakolta a szekrényeket. Pontban nyolckor beállított a bútorkereskedő és két szállítómunkás. Áginak semmi kedve nem volt végignézni, hogy viszik el múltjának egy darabját. Emellett nem kis lelkiismeretfurdalást érzett, így aztán bemenekült a nagyszobába. Hallotta, ahogy hordják a szekrényeket, és úgy érezte, a szíve beleszakad. Aztán a szállítás zajai elültek, és mikor azt hitte, hogy elmentek végre, kopogtak az ajtón. A kereskedő lépett be.

– Végeztünk! Ezt a szekrény hátulján találtuk! Láthatólag szándékosan tették oda, rajzszöggel volt felrögzítve – azzal egy nylonzacskót tett az asztalra.

Ági nem tudta meddig ült ott magába roskadva, mikor feleszmélt kora-délután lehetett. Nézte a nylonba csomagolt papírokat. „Istenem... Mi

jöhet még?” – gondolta. „Vajon milyen titok van benne? Mert biztos volt abban, hogy valami újabb titok a múltjából”. Nem volt mersze kibontani a zacskót, de így is látta, hogy a tartalma, néhány megsárgult papír, egy levél, és hivatalos okmányok.

Még egy megdöbbentő felismerés

*Múlt igazától nem kell félni.
Valósággal, ha szembe nézel,
majd akkor fogsz boldogan élni.
Gondolt ezt végig józan ésszel!*

Harmadik napja kerülgette csomagot. Érezte, hogy valami olyan titkot rejt, ami egész további életére kihatással lesz. Valamit, amit tudnia kell, de sem szüleinek – a szó gondolatára is keserűség fogta el – sem nagyinak nem volt bátorsága elmondani.

A jelek szerint neki sincs. Így aztán a kis csomag az asztalon várta, hogy átvizsgálják a tartalmát. Negyedik napon elfogyott a pénz, amit a szekrényekért kapott.

Ági a szüleitől megtanult a pénzel bánni. Ebben nagyfi is segítségére volt, most mégis szinte folyt ki a pénz a keze közül. Itt áll újra egy fillér nélkül, ráadásul itt ez az átkozott csomag is az asztalon.

Megpróbált logikusan gondolkozni, és meglepődött, hogy ez milyen könnyedén sikerül neki. Leült az asztalhoz. Nézte a csomagot, miközben végiggondolta a lehetőségeket, és szinte megijedt önmagától.

„Kibontom, és két lehetőség van. Vagy jó, ami benne van, de az sajnos nem valószínű. Mindenesetre, ha jó, akkor majd ráérek spekulálni, mihez kezdjek. Ha viszont rossz és úgy rossz, ahogy gondolom, mert másképp mi rossz lehetne benne. Nos, akkor nincs értelme ennek az egész rohadt életnek. Márpedig ha így van, akkor én nem akarok tovább élni. Kinyitom a gázt, mert az a leg-humánusabb. Előtte beveszek nagyit altatóiból, és nincs tovább gond az én kis elveszett életemre. Este kell kinyitni a gázt, mert ha az történik, amit várok akkor jobb, ha este nyitom ki. Akkor kevesebben mászkálnak a házban, és a kiömlő gáz-szagot sem érzik meg. Most elmegyek sétálni, mert ha várom, hogy beesteledjen, abba belebolondulok.”

Felöltözött és nekiindult a városnak. Ment minden cél nélkül, néha felszállt egy járműre, majd pár megálló után váratlanul leugrott. Maga sem tudta, hogy került oda, de egyszer csak azt vette észre, hogy a Vörösmarty téren a portréfestők között sétál.

– Ni-ni! A mi kis elveszett virágszálunk – köszönt rá Ákos, aki legelső várbéli kiruccanása alkalmával belekötött, és azóta is, amikor csak tehet. – Pár napja keresett a barátnőd, tudod a nagyszájú Zsuzsa. Arra kért, ha látlak, monddjam meg, hogy hívd fel. Hát most megmondtam.

– Ákos! „Hát”-tal azóta sem kezdünk mondatot – mordult rá, azzal sarkon fordult, és faképnél hagyta a meglepett férfit.

Lassan lesétált a Duna partra, és leült a rakpart lépcsőjére. Valami búcsúlevelet kell írni Zsuzsának, neki talán hiányoznék, másnak nem igen. Hiszen hetente eljött, csak sohasem nyitottam neki ajtót. Hát már nem is fogok többé. Na már én is olyan vagyok, mint ez a lökött Ákos, „hát”-tal kezdem a mondatot. Ezen jót kuncogott.

Nézte a hömpölygő víztömeget. Egy pillanatig arra gondolt, hogy legjobb lenne belevetni magát a vízbe és hagyni ezt az egész nyomorult életet a fenébe. Fázni kezdett. Felállt és nagyot sóhajtva megindult haza. A buszmegállóhoz érve, meg gondolta magát, és elengedte az éppen akkor érkező járművet.

„Gyalog megyek. Tudom, csak elodázom a dolgokat, de mindegy” – gondolta magában, azal megindult lassan végig az utcán. Majdnem másfél órába tellett, amíg hazaért. Jól átfagyott, és valami meleg italra vágyott. Érezte, hogy ideges, de eltökélte magában, hogy nem hátrál meg. Kibontja a csomagot, és ha az van benne amire számít, holnap már neki sem lesz gondja semmire. Nagy sóhajtással bement a szobába és leült az asztal mellé. Remegő kézzel kinyitotta a nylonzacskot, és tartalmát az asztalra szórta. Mivel a villanyt hónapok óta kikapcsolták, egy gyertya fényénél kezdte átnézni az iratokat.

Ahogy kívülről is látni lehetett, néhány megsárgult levél, régi hivatalos papír feküdt az asztalon. De közülük egy boríték kitűnt. Látszott rajta, hogy – legalább is – a többihez képest nagyon is új keletű. Egy levél hullott ki belőle. Óvatosan, visszafojtott lélegzettel vette kézbe és széthajította. Azonnal megismerte nagyí jellegzetes, szép kerek betűit.

Drága Ágikám!

Kérlek, bocsáss meg nekem és szüleidnek is, amiért titokban tartottuk az igazságot! Hidd el ők a kellő időben el akarták neked mondani mindazt, ami itt lapul ebben a kis csomagban! Aztán jött az a szörnyű tragédia, és rám maradt ez a nehéz teher.

Ágikám, hidd el, hogy én készültem, hogy megtudd az igazságot, de most amikor ezt a levelet írom, már tudom, hogy nem lesz rá időm. Először is kérlek, ne haragudj ezért, sem a szüleidre, sem rám! Tudnod kell, hogy ők úgy szerettek tégedet, ahogy egy anya és apa csak szeretheti a gyermekét.

Ági remegő kézzel zsebkendőt kotort elő, és törölgetni kezdte a szemét.

„Jaj drága nagyikám, hiszen én nem rájuk haragszom és nem terád, hanem a vér szerinti

anyámra, amiért eldobott” – mormogta maga elé, de ahogy tovább olvasta a levelet megdermedt.

Hiszen édesanyád, nem akart téged állami gondozásba adni. De talán legjobb, ha az elején kezdem.

Az édesanyád neve Varga Ildikó!

„Miii? De hiszen ez anya lánykori neve” – hördült fel Ági

Ebből gondolom, azonnal rájöttél, hogy anya nem csak a nevelőanyád, hanem a valódi vér szerinti édesanyád is.

Te mindig úgy tudtad, hogy az anyai nagyszüleid meghaltak. De ez nem igaz, bár lehet mostanra már ők is a föld alatt nyugszanak.

Ahogy édesanyád mesélte, tizennyolc éves volt, amikor beleszeretett egy fiúba, aki a szomszéd faluban élt. Bár a szülei nem nézték jó szemmel ezt a kapcsolatot, ő nem törődött ezzel, és ennek reménytelen szerelemnek lettél te a gyümölcse. Anyai nagyapád – akit én életemben egyszer láttam – mikor megtudta, hogy édesanyád állapotos szörnyű haragra gerjedt, és egyszerűen kidobta. Anyád édesapádhoz költözött.

Talán nem is lett volna semmi baj, és akkor te most nem itt élsz, hanem szerető szüleiddel vidéken. Azonban, nem tudni nagyapád milyen megfontolásból, édesanyádat kényszerítette, hogy

költözzön haza, azzal az indokkal, hogy édesapád nem gondoskodik rólatok, és csavarog. Az igazság pedig az, édesapád, hogy eltartsa titeket Budapesten vállalt állást. Amikor hazament, és megtudta nagyapád mit csinált, természetesen elment hozzájuk, de kidobták, sőt megfenyegették, hogy feljelentik. A bajt tovább fokozta, hogy nagyapád ugyancsak kényszerrel, rávette édesanyádat, hogy mondjon le rólad, és adjon állami gondozásba. Mikor ezt édesapád megtudta újra elment, hogy felelősségre vonja nagyapádat. Ekkor történt a tragédia. A két férfi heves szóváltásba keveredett, aminek az lett a vége, hogy nagyapád egy vasvillával rátámadt édesapádra, és úgy megszúrta, hogy menten szörnyethalt. Természetesen nagyapádat elítélték, édesanyád meg összecsomagolt és elköltözött hazulról.

Látod Ágikám, ezektől a szörnyű dolgoktól akartak megkímélni téged a szüleid.

Dermedten tette le a levelet. Maga elé bámult és nem tudta sírjon vagy nevéssen.

– Istenem! Hiszen akkor engem nem is dobtak el maguktól a szüleim! – kiáltott fel Ági. – Hiszen mégiscsak kellettem én valakinek, mégiscsak szerettek engem!

Szipogva olvasta tovább a levelet.

Édesanyád mikor felköltözött Pestre, nagyon nehéz helyzetbe került. De akaraterejére bizonyi-

ték, hogy estin leérettségizett és felsőfokú végzettséget szerzett. Az esti iskolán ismerkedett meg a nevelőapáddal, a fiammal. A két fiatal egymásba szeretett és nem sokkal később összeházasodtak. A férjemmel kezdetben féltünk, hogy édesanyád csak menekült saját sorsa elől. De hamar belátuk, hogy őszintén szerették egymást a fiatalok. Ennek meg is lett a gyümölcse. A házasságkötés után bő egy évvel kislányuk született, a te húgod.

– Miii? Van egy húgom? – hördült fel Ági.

Gyönyörű kislány volt, és a fiatalok nagyon boldogok voltak. De valamiért az ő sorsukban nem a boldogság volt megírva. Alig múlt a húgod egy éves, amikor ő és az édesapja egy járvány során megbetegedett. Egy borzasztó betegséget kaptak el. A kicsit egy hét leforgása alatt elvitte a kór, az apja pedig maradandó károsodást szenvedett. Elvesztette nemzőképességét, azaz a fiataloknak a szörnyű tragédia mellett azt is el kellett fogadniuk, hogy nem lehet többé saját gyerekük. Gondolhatod mennyire megviselt minket a tragédia. Szegény uram annyira, a szívére vette, hogy majd fél évig kórházban volt.

Amikor valamelyest magunkhoz tértünk a szörnyű tragédiából, a nevelőapád felajánlotta édesanyádnak, hogy váljanak el, mert ő tudomásul veszi azt, hogy egy nőt az anyaság teszi igazán boldoggá. Édesanyád erről hallani sem

akart, mint mondta ő őszintén szereti a férjét, de az anyaságról valóban nem akar lemondani. Így aztán előhozakodott, hogy fogadjanak örökbe tégedet. Természetesen tudtunk a létezésedről, így aztán édesanyád és nevelőapád megindította az örökbefogadást.

Miután az örökbefogadó szülők közül az egyik vér szerinti rokon volt, így viszonylag könnyedén ment. Ráadásul azért is sürgették az örökbe fogadást, mert ekkor már elmúltál két és fél éves, és félő volt, hogy maradandó emlékeid lesznek a nevelőotthonról.

Drága Ágikám! Hidd el nekem, hogy a fiam úgy szertett téged, mintha vér szerinti gyermeke lettél volna, vagy talán még annál is jobban. Kérlek, bocsáss meg nekünk, hogy ezt a borzasztó titkot nem volt erőnk elmondani neked! Végezetül tudnod kell, hogy azon a végzetes napon, mikor a baleset történt a szüleid a temetőből jöttek haza.

A csomagban megtalálsz minden hivatalos okmányt. Ezen kívül az anyai nagyszüleid nevét és címét is.

Ágikám!

Kívánom, hogy legyen boldog az életed, és kíméljen meg sors a továbbiakban az ilyen tragédiáktól.

A te majdnem nagymamád, akinek annyi boldogságot adtál öregkorára.

Ági ráborult a diványra, és csak zokogott, egészen addig, míg álomba nem sírta magát.

* * *

Késő délelőtt volt, amikor felébredt. Ruhástul feküdt az ágyon, és érezte, hogy nagyon éhes. A hűtőben egy darab sajtot talált. Apró kockákra vágta, és egyenként dobálta a szájába, miközben visszatérve a szobába nekilátott átnézni az asztalon heverő papírokat. Megtalálta az eredeti anyakönyvi kivonatát, az örökbe fogadó nyilatkozatot, a húga születési és halotti anyakönyvi kivonatát. Egy orvosi zárójelentést, ami az apjáé volt, és amiből nem sokat értett. A feje szinte zsongott a sok váratlan és új információtól. Végezetül még egy levél hullott ki a nagyi által írt levélborítékából.

– Jaj még egy titok! Nem akarom! Nem, és nem, most, hogy kissé megnyugodtam.

Valahol legbelül egyszerre gyötörte a sok tragédia, ugyanakkor a szíve tájékán kellemes bizsergést érzett. Azon, hogy egyedül van, nem tud változtatni, de, hogy a szülei nem dobták el, hogy az édesanyja szerette, és kényszer hatására mondott le róla, ez boldoggá tette.

„Véghez fogom vinni a céljaimat, még akkor is, ha nincs senki mellettem” – gondolta. „Új életet kezdek, mely méltó a szüleim emlékéhez. Azt akarom, ha lenéznek fentről rám büszkék legye-

nek! Most azonban pénzt kellene szerezni, mielőtt éhen halok” – azzal bekapta az utolsó sajtadarbát, rendbe szedte magát, és fejében megtervezte teendőit.

Megkönnyebbülés

*Űo lám, mégis csak fontos voltál,
így az életed könnyebb lehet.
A válasz ott van, s eljut hozzád,
végre megleled a helyedet.*

Kilépett a kapun, és mélyet szippantott a friss levegőből. A nedves avar fanyar illata felpeszditette. Érezte, hogy életének valóban egy új szakasza kezdődik, és azt is, hogy most már van ereje céljait megvalósítani.

Gyalog ment el Zsuzsáékhoz. Feszengve állt az ajtó előtt majd nagyot sóhajtva megnyomta a csengőt. Kisvártatva neszezést hallott belülről, a zárban a kulcs csörgését, majd kinyílt az ajtó és András állt előtte.

- Szia! Gyere beljebb?
- Szia! Zsuzsát keresem – nyögte ki Ági, aki arra számított, hogy a barátnője fog ajtót nyitni.
- Zsuzsa nincs itthon.
- Soká jön haza?
- Bizony soká! Talán holnapután.
- Akkor nem zavarnék...
- Ági! Most azonnal bejössz, leülsz a fotelbe és elmondod, mennyi pénzre van szükséged! Megértetted?

– Honnan tudod, hogy mire van szükségem?

– Na, ide figyelj kislány! Velem ne szórakozz!

Bejössz vagy sem?

Ági zavartan lépett be a műterem-lakásba. Elmúlt egy éve, hogy utoljára itt járt, és most jóleső érzés kerítette hatalmába. A szépen berendezett lakás, két boldog ember meghitt fészke, mely a nyugalmat és a szeretetet árasztotta. A nappaliban leült egy fotelbe és idegesen pislogott Andrásra.

– Kérsz valamit inni? – kérdezte a férfi.

– Üdítőt, ha van.

– Mennyi pénzre lenne szükséged?

– Miből gondolod, hogy pénzért jöttem? – kérdezte a lány.

– Nézd, nekem rengeteg dolgom van, nem érek rá lelkizni. Zsuzsa csak holnapután jön haza. Ötvenezer elég lesz?

– Nem félsz, hogy nem adom vissza?

– Nem! Tudom, ha beledöglesz, akkor is visszaadod.

– Zsuzsa nem fog haragudni?

– Zsuzsa? Minden alkalommal, mikor elment hozzád vitt pénzt. Ha hazajön, és megtudná, hogy itt jártál és nem segítettem, kikaparná a szemem.

– András! Tudod, hogy ti irtó rendesek vagytok hozzám?

– Tudom. De azt is tudom, hogy te vagy az az ember, aki megérdemli. Meg azt is tudom, hogy milyen nehéz időszakon vagy túl.

– Honnan tudod, hogy túl vagyok?

András elvigyorodott. – Látszik rajtad!

A férfi bement a szobába, és kisvártatva a pénzzel a kezében tért vissza. Az asztalra tette az öt darab tízezrest.

– Meg ne köszönd, mert akkor visszaveszem!

A lány csak mosolygott, s magában azt gondolta: milyen jó, hogy vannak, aki megbíznak benne.

– Ági! Nekem nemsokára el kell mennem, így ha megbocsátasz, most arra kérlek, menj és kezd el az új életedet!

A lány vigyorogva tette el a pénzt, és amikor az ajtóban elbúcsúztak nagy puszit nyomott a férfi arcára jobbról-balról.

– Köszönöm! Tudom, azt mondtad, meg ne merjem köszönni, de azért én köszönöm.

– Jól van, semmi baj. Lényeg, hogy túl vagy rajta.

Már majdnem a saroknál járt, amikor András utána kiabált.

– Ági! Gyere vissza kicsit!

A lány meglepetten fordult vissza Andrásához. A férfi bement a lakásba majd kisvártatva egy névjegykártyával tért vissza.

– Egy ismerősöm, Kulcsár Tihamér névjegykártyája. Retusóri munkát végez, és múltkor szólt, ha tudok valakit ajánlani, szívesen venné.

– András én nem tudok retusóri munkát végezni.

– Kislány! Ha nem tudnál, nem mernélek ajánlani. Tudom, hogy meg fogsz felelni, hiszen láttam, hogyan bánsz a színekkel, és ugye neked most minden fillér jól jön.

Ági állt egy pillanatig majd átölelte Andrást.

– Köszönöm! Tényleg nagyon köszönöm.

– Nem kell köszönnöd, csak azt kérem, ne tékozz el a tehetségedet.

* * *

Ági a szobában ült és az iratokat nézte át. Minden ott volt, amit a nagyi leírt, legvégül a boríték, amit legutóbb is félre tett. Remegő kézzel felemelte. Egy levél hullott ki belőle, egy OTP szerződés és egy számlakivonat. A lány nagyot sóhajtott és elkezdte olvasni.

Drága Ágikám!

Még egy fontos dolog. A szüleid, jó tíz éve nyitottak egy bankbetétet, azzal a céllal, hogy ez majd segítse az indulásodat az életben, valamint tervezték, hogy vesznek egy családi házat, és odaköltöznék. Az elvesztésük után én megpróbáltam tovább gyarapítani, majd egy ügyvéd tanácsára a számlát kettébontottam, és az összeg háromnegyedét egy új számlán helyeztem el a te nevedre. Ezen a számlán lévő pénz teljes mértékben a te tulajdonod, az után minden szükséges

adó ki lett fizetve. Nem kevés pénz, ha jól gazdálkods, bőven elég arra, hogy megalapozd az életed. A betéthez a hozzáférés is itt van a csomagban. Továbbá az ügyvéd azt mondta neked, hogy a másik számlán lévő pénzt is te öröklöd, ha nem jelentkezik vér szerinti örökös. Kérlek vigyázz a pénzre, és okosan használd fel!

Nagyi

Megnézte a számlát és ijedtében felkiáltott. Még magához sem tért, amikor élesen megcsörrent a bejárati ajtó csengője. A meglepetés és fájdalom okozta sokkal a tudatában kitárta az ajtót és legnagyobb öröme Zsuzsa állt előtte. A két barátnő egymás karjába borult, és Ági újra síni kezdett.

– Na, na, jól van. Nincs semmi baj. Lényeg, hogy kimásszál a gödörből – nyugtatta barátnőjét.

– Nincs, nincs Zsuzsikám, annyira nincs, hogy mostanra pontosan tudom, mit akarok, és azt is tudom, hogy fogom elérni.

Ági csodálkozva eltolta magától barátnőjét és vizsgáló szemekkel nézte.

– Csak nem?

– De...

Az előbb még zokogó lány örömeben táncra perdült.

– El sem hiszem, hogy anyuka leszel – és zavarát leplezve csak vigyorgott.

– Én akartam elújságotlani, Bandi azért nem szólt. Tegnap este, mikor hazajöttem, mondta, hogy ott jártál. Azt is, hogy adott neked kölcsön. De én megdorgáltam, hogy ennyi nem elég, ezért hoztam még ötvenezret.

Hirtelen megtorpant, és csodálkozva nézett körül.

– Hova lettek a bútorok?

– Eladtam őket. Nem volt mit ennem – vallotta be Ági szégyenlősen.

– Na, akkor igen csak jól tettem, hogy hoztam még.

– Zsuzsi! Nézd meg ezeket a papírokat – azzal leültette az asztalhoz, és elé tolta nagyi levelét, a többi hivatalos papírral együtt.

– Barátosném, hiszen ez azt jelenti, hogy nem is dobtak el maguktól a szüleid. Továbbá, hogy gazdag vagy! – felelte miután elolvasta a levelet. – Csak azt nem értem az ügyvéd miért nem szólt neked erről a másik bankszámláról?

– Zsuzsi, kérlek segíts! Nekem nincs gyakorlatom az ilyen banki ügyletekben. De legelőször is, tessék mesélni a babáról! Mikorra várjátok? Tudjátok már, hogy fiú vagy kislány lesz?

– Nem tudjuk, és nem is akarjuk tudni. A kilencedik hétben vagyok. Nem tudom elmondani neked milyen felemelő érzés. Na persze a sok rosszulletet és hányingert leszámítva – újságotlalta Zsuzsa.

– Nagyon örülök! Úgy szeretném, ha én lehetnék a keresztanya! Tudom nem illik ezt kérni.

– Valóban nem, de örülök, hogy szeretnéd. Tudod, azért örülök, mert ilyet csak a régi barátságom kért volna tőlem. Vagyis azt érzem, hogy magadra találtál.

– Tudod Zsuzsikám, tizenhét éves koromig egy csodálatos családban éltem. Aztán darabokra hullott az egész, és nagy elvesztésével teljesen padlót fogtam. Ráadásul kiderült, hogy nem is az vagyok, akinek hittem magam. Olyan gödörbe kerültem, amiből azt hittem sohasem mászok ki. Olyan dolgokat csináltam, amit magam előtt is szégyellek, és be kell vallanom neked, közel voltam ahhoz a ponthoz, hogy eldobjam az életem.

– Úristen, Ági! – kiáltott önkéntelenül Zsuzsa.

– Nyugi, nyugi. Már nem akarok ilyen örültséget elkövetni. A nagy levele visszaadta a hitemet. Tudom mit akarok, érzem, el fogom érni a céljaimat. Az már csak hab a tortán, hogy ehhez, mint kiderült, szenttelenül sok pénz áll rendelkezésemre.

– Már az előbb is azon törtem a fejem, hogy az ügyvéd ezt miért nem mondta? – vágott közbe Zsuzsa.

– Na látod, ez jó kérdés. Eljössz velem a bankba? – kérdezte Ági. – Kiveszünk egy kis pénzt. Először is visszaadom nektek a kölcsönt, aztán visszavásárolom a bútorokat. Venni akarok valami oltári jó cuccot, és végül meghívlak ebédelni valahova – nevetett fel Ági, és örömeiben táncra perdült.

* * *

A két barátnő a bankban egy kellemes fotelban ült, és Zsuzsa azt magyarázta, hogy egy most készülő festményéhez a kék színt hogy keverte ki.

– Kérem, szíveskedjék velem fáradni – szólt az előadó Áginak.

– Valami baj van? – kérdezte ijedten.

– Nincs semmi gond, de ilyen magas összegnél nagyobb körültekintéssel kell eljárunk.

Az előadó egy hátsó folyosón keresztül a fiókvezető irodájához vezette őket. A középkorú nő bemutatkozott, majd hellyel kínálta Ágiékat.

– Bocsásson meg, hogy bekérettem az irodámba! Az összeg, amit ön aktivizálni kíván, elég jelentős, ezért a szokásosnál is körültekintőbb ellenőrzést kíván.

Áginak fogalma nem volt milyen a nem szokásos ellenőrzés, miután ez idáig nem sok kapcsolata volt a bankokkal.

– Szóval, ha jól értem, akkor egyelőre nem kívánja a számlán lévő összeget kivenni. Óhajtja egy részét lekötni?

Ági hallgatott a tanácsra, és három hónapra lekötötte az összeg kétharmadát. Csináltatott egy bankkártyát, és rögtön felvett a bankból kétszáz-ezer forintot. Madarat lehetett volna vele fogatni, olyan vidáman lépett ki a bankból.

– Ki mondta azt a marhaságot, hogy a pénz nem boldogít? – kérdezte, miközben Zsuzsa kíséretében végig járt egy sor üzletet és vásárolt egy halom ruhát, cipőt, majd meghívta barátnőjét egy étterembe. A fiatal lány felszabadultan és nagy lendülettel magyarázta terveit.

– Most érzem, mennyi tennivalóm van. Jövőre szeretném elkezdni az egyetemet. El fogok menni a retusórhöz, akit András ajánlott, mert érzem, ezzel a munkával sokat tanulhatnék. Újra fel fogok járni a várba, mert hiába ez a sok pénz, nem tehetem meg, hogy ebből éljek. Rendbe hozom a lakást, végig gondolom egy olyan műterem lakás cseréjét, vagy mit tudom én, mint a tiétek. Már persze ha találok olyat – majd kissé elgondolkozva tette hozzá: – Talán erőt veszek magamon, és elmegyek anyám szülőfalujába.

Zsuzsa nézte a lányt, és nagyon örült, hogy az megtalálta önmagát.

Újra a várban

*Vanak új célok, magasztosak,
bár egymagad haladsz utadon.
Érzed az élet mily' sokat ad,
vár a boldogság, s a nyugalom.*

Kissé szorongva lépett be az üzletbe. Körbejárta, és egy félreeső részen megtalálta azokat a bútorokat, amelyeket ő adott el a kereskedőnek. Nagyot sóhajtott. Tudta, hogy kidozott pénz visszavásárolni, hiszen újakat kellene venni, de azt is tudta, hogy saját lelki nyugalma érdekében meg kell tennie.

– Jó napot! – bólintott a férfinak, aki éppen kilépett az irodából.

– Nem veszek semmit! – válaszolt az foghegyről.

– Köszönöm! Egy szóval se mondtam, hogy el akarok adni bármit is!

– Na, ennek igazán örülök. Minden bútor, amit a kisasszonytól vásároltam itt porosodik a sarokban.

– Ennek meg én örülök. Szeretném visszavásárolni valamennyit.

A férfi arcáról a meglepetést és a kételkedést egyszerre lehetett leolvasni, de azért udvariasan

az irodába tessékelte. Rövid számolgotást követően, közel a háromszorosát kérte, mint amiért megvásárolta. Ági egy pillanatra meglepődött, majd elővette a pénztárcáját, és leszámolta a pénzt.

– Kérem, hogy adjon számlát is, és holnap reggel a lakásomon legyenek a bútorok!

– És a szállítás? – kérdezte a férfi.

– Tudja be a számlába! – felelte Ági, és faképnél hagyta a meglepett kereskedőt. A boltból kilépve elhatározta, hogy elmegy a restaurátorhoz. A metró állomáson váltott egy bérletet, és elégedetten mutatta fel, amikor a mozgólépcsőnél az ellenőr kérte a jegyét.

A Batthyány téren átszállt a HÉV-re, és kibámulva az ablakon a teendőit tervezgette. Megállt a kertes ház előtt, nagy lélegzetet vett, majd becsöngetett. Némi idő után csoszogást hallott, kulcscsörgést, és kinyílt a kapu. Egy hatvan év körüli pocakos, ősz férfi állt a kapuban.

– Mi tetszik? – kérdezte meglehetősen barátságosan.

– Jó napot kívánok! A retusóri munkával kapcsolatosan jöttem.

– Maga retusőr?

– Hát, igazándiból nem – és majdnem elnevette magát, hogy „hát”-tal kezdett egy mondatot.

– Ha nem retusőr, akkor mit akar?

– Izé, nekem egy ismerősöm ajánlotta ezt a munkát.

– Ismerőse? Aztán milyen ismerőse ajánlgat magának engem?

– A barátnőm élettársa, a Kozák András szobrász.

– A Kozák Bandi a maga ismerőse? Mit ajánlgat az engem? Mondtam neki, hogy jó érzékű, tapasztalt segítőre van szükségem. Egyáltalán mi a maga végzettsége?

Ági csak állt a kapuban és eldöntötte azért is megmutatja ennek a durva pokrócnak, hogy mit ér a munkája.

– Na, jöjjön be, vagy a kapuban akar dolgozni? – azzal keresztülvezette a kerten a lányt. Az ajtón belépve egy tágas műterembe jutottak, ahol vagy két tucat festmény állt sorban, festőállványokra szerelve.

– Hogy hívják? – kérdezte a férfi.

– Forgács Ágnes.

– Mihez ért maga Forgács Ágnes?

– Sosem csináltam még retusőri munkát – felelt szégyenkezve Ági.

– Ezt már mondta a kapuban is. Van köpenye? Vagy ebben a ruhában akar dolgozni?

– Nem gondoltam, hogy azonnal dolgozni fogok.

– Akkor minek jött? Mit gondolt, hogy ebédre jön? – Ági önkéntelenül felnevetett, belegondolva, hogy ezzel a kiállhatatlan alakkal ebédel. A férfi elment, és egy kétes tisztaságú, ráadásul leg-

alább két számmal nagyobb köpennyel tért vissza.

– Ezt vegye fel! – Azzal ellentmondást nem tűrően megindult a műterem másik végébe. Egy meglehetősen viharvert festmény előtt megállt és Ágihoz fordult.

– Azt nem kérem, hogy vegye le a vászonról a festményt, mert úgy sem tudja megcsinálni, de ennek talán a színeit felfrissítheti. A kép tegnap meg lett tisztítva és zsírtalanítva van, azzal nem kell bajlódnia – és faképnél hagyta.

Ági megijedt, nem erre számított. Azt gondolta megállapodnak, és majd a következő héten áll munkába. A héten amúgy is rengeteg elintézni valója volna. Nézte a képet, és megállapította, hogy új korában nagyon szép lehetett. Vajon mit gondolna a festője, ha látná, hogy egy magam fajta zöldfülű javítgatja? Elképzelte, milyenek lehettek újkorában a megfakult festmény, és a fejében kikevert egy színt. Nézte a festékkészletet és meglepődve látta, hogy a szükséges alapanyagok mind adottak. Nekilátott, és kikevert egy, a képen domináló alapszínt és halványan felvitte a kép sarkánál. Ösztönösen végezte a munkáját, teljesen belefeledkezett, így észre sem vette, hogy újdonsült munkaadója egy ideje figyelmeztetését.

– Hányszor tudna jönni egy héten? – Ági összehúszta a váratlan kérdésre.

– Legfeljebb kétszer, és csak délelőtt.

– Az nem sok. Nekem a szerda nem jó. Kedd, csütörtök 8-12-ig. Előleget nem fizetek, ha kész a munka, és engem is kifizettek, akkor fizetek én is, egy összegben! Megfelel?

– Van más választásom? – kérdezte a lány.

– Nincs!

– Akkor nem értem miért kérdezi?

– A miheztartás végett. És legközelebb hozzon köpenyt! Ha végzett és elmegy, a kaput csapja be – azzal a férfi megfordult, és csoszogó léptekkel elvonult. A műterem közepén megállt, és megfordult majd némi gondolkodás után kibökte:

– Ahhoz képest, hogy milyen fiatal és tapasztalatlan, jól bánik a színekkel.

* * *

Ági leszállt a buszról, körbe jártatta a szemét. Jó néhány ismerős arcot látott, de olyanokat is, akikkel eddig nem találkozott. Eszébe ötlött az első alkalom, amikor feljött a várba portrét rajzolni. Rezignáltan vette tudomásul, hogy Ákos is a téren van, azt viszont örömmel látta, hogy az a hely ahol azelőtt dolgozott, szabad. Odacihelődött és elkezdett kipakolni. Alig, hogy végzett, egy hang szólalt meg mögötte.

– Ez az én helyem! – Ági megfordult és egy tagbaszakadt szakállas férfi állt szembe vele. A két ember némán méregette egymást, éppen vála-

szolni akart, amikor a férfi háta mögött meglátta, hogy Ákos közeledik.

– Jaj, ne... – nyögte. – Még ő is?

– Szia, Ágika! – rikkantott Ákos, amikor odaért. – De régen nem voltál, se te, se a barátnőd. Jól hallottam, kisbabát vár?

– Igen, jók az értesüléseid – felelt meglepetten a lány, mert mindenre számított Ákos részéről csak ilyen fogadtatásra nem.

– Ti ismeritek egymást?

– Nem! Soha nem találkoztunk azelőtt – válaszolt Ági, és a férfi is a fejét rázta.

Ákos nézte a két szemben álló embert, és leesett a tantusz.

– Vagy úgy, értem már! – azzal a másik férfihoz fordult. – Bocsáss meg Tibor ez a hely régről Ágié.

A lány hamar visszazökkent a korábbi kerékvágásba, örömmel tapasztalta, hogy a forgalom is élénk. Kora délután egy idős francia nőről rajzolt képet, akinek az volt a kérése, hogy a háttérben látszódjon a Halászbástya. Elmerült a munkában, és kikapcsolta a körülötte lévő világot. Élvezte, hogy újra itt lehet, élvezte a munkát.

Végre egyenesben

*S orsodat, ha mégis legyőződ,
dühösen vicsorogva néz rád.
Még fűjtat, és hátrálva köpköd,
bár tudja, tiéd az igazság.*

Œgi a nappaliban a kanapén ült Zsuzsával szemben, és nagy hévvel magyarázott:

– Tudod eldöntöttem, én is szeretnék egy ehhez hasonló műterem lakást. Na persze talán kisebbet, valami megfelelőt. Jó lenne egy autó is, de megvallom, a baleset óta félek. Meg aztán ahhoz előbb jogosítvány kellene. Jaj, Zsu annyi tervem van! Hiszen az egyetemet is el akarom kezdeni, ha már megtettem azt a marhaságot, hogy ellébecoltam egy évet.

– Az a jó. Mármint ha az embernek vannak tervei, mert ha nincsek, a fene megette az egészet.

– Zsu! Elmegyek a nagyszüleimhez. Muszáj elmennem!

– Biztos vagy benne, hogy szembe tudsz nézni ezzel a kihívással?

– Biztos! Nincs semmi, amivel már ne mernék szembenézni. És tudni akarom ki is vagyok valójában.

- Örülök, hogy így megjött az önbizalmad!
- Kell is, mert délután tiszteletemet teszem az ügyvédnél! Megtudakolom, hogy ugyan miért hallgatott arról a másik bankszámláról?

* * *

Ági az ügyvéd irodájában ült. Lassan egy órája várt a megérkezésére. Magában eldöntötte, hogy nem tágit, kivárja, amíg ez a nyálas alak megjön. Végre nyílt az ajtó, és belépett a férfi. A titkárnővel váltott pár szót, majd a lányhoz fordult.

– Bocsásson meg kisasszony, de nem volt megbeszélve mára, hogy fogadom – azzal a választ meg sem várva bevonult az irodájába.

– Sajnálom, de én mondtam, hogy az ügyvéd úr nem fogadja soron kívül! – mondta a titkárnő meglehetősen lekezelő hangnemben.

– Köszönöm, semmi gond. Valóban figyelmeztetett – azzal Ági határozott léptekkel átvágott az irodán, és mielőtt a titkárnő észbe kapott volna, belépett az ügyvéd szobájába.

– Mit óhajt? – horkant rá az ügyvéd. – Mondtam, hogy nem érek rá! Ági keresztülvágott a szobán, és leült az íróasztal előtti karosszékre.

– Miért? Mert én egy csóró zabigyerek vagyok? Vagy mert az én hagyatéki tárgyalásomból csak a hivatalos járandóság fog leesni? Miért nem

mondta, hogy van még egy számla, amin az itt zárolt összeg háromszorosa van?

Az ügyvéd intett az ajtóban kétségbeesett arcot vágott titkárnőnek, hogy ne tegyen semmit. Tudomásul vette a történeteket, majd visszafordult.

– Nézze kisasszony! Bár nem tudom milyen alapon akar felelősségre vonni, de...

– Azon az alapon, miszerint én az ügyfele vagyok, és valamilyen okból félre akart vezetni engem.

– Na-na! Vigyázzon mivel vádol!

– Nem tudott a másik számláról?

– Nem! – felelt határozottan az ügyvéd. – A nagymamája ugyan kért tőlem ilyen irányú tanácsot, de aztán abba nem avatott bele, hogy végül is kettébontotta a néhai nevelőszülei bankszámláját. Ez közvetlenül a halála előtt volt, és én abban a hiszemben kezeltem a hagyatékot, hogy az a teljes összeg. Viszont, ha azt még az életében az ön nevére írták, akkor az nem tartozik a hagyatéki eljárás hatálya alá.

– Nem a nevelőszüleim! Az édesanyám vér szerinti, csupán az apám nem vérrokon. Anyai ágon lehetnek rokonaim, egész pontosan a vér szerinti nagyszüleim. Az a szándékom, hogy meglátogatom őket.

– Nézze kisasszony, nem igazán értem ezt miért közli velem. Az a számla jogilag nem tartozik

a hagyatéki eljárás alá, ugyanis az, az ön tulajdonát képezte már a nagyanynja elhalálozása előtt is.

– Akkor is, ha nem tudtam róla?

– Természetesen! – felelte az ügyvéd. – Visszont arra kérem, ha megkeresi az anyai nagyszüleit, akkor azok adatait juttassa majd el hozzám. Meg kell vizsgálni, jogot formálhatnak-e az örökségre. Ha csak nem tesznek lemondó nyilatkozatot. Most kérem, hogy engedjen dolgozni, mert fel kell készülnöm egy tárgyalásra. Továbbá kérem a jövőben, tényleg egyeztessen a titkárnőmmel időpontot, és higgye el, semmivel sem kezelem kevesebb figyelemmel a maga ügyét, mint bárki másét.

– Bocsásson meg – felelte Ági, azzal felállt és kezét nyújtott.

– Tényleg a háromszorosa van a másik számlán?

– Igen! Közel a háromszorosa.

– Ejha! – füttyentett a férfi. – Szép summa, bár azt hiszem a pénz nem kárpótolja a családjá elvesztéséért.

* * *

Ági Kulcsár műtermében ült egy festmény előtt, és valami ismeretlen oldatot csepegtetett egy puha vászonra. Azzal dörzsölte át, pont úgy ahogy az idős retusőr mutatta. A festmény a különös folyadék hatására mintha újjászületett vol-

na. Ahogy óvatosan szedte le a több évtizedes ráarakodott vékony koszhártyát egy különös dolog tűnt fel neki. Megnézte közről, megnézte távolról, és egyre jobban megbizonyosodott, hogy itt valaki bizony néhány részletet utólag átfestett. Amikor kicsivel később Kulcsár csoszogott be a műterembe, Ági izgatottan fordult az idős férfihez.

– Bocsásson meg, ide jönne egy pillanatra?

– Talán már el is készült? – morogta a férfi.

– Nem, még nem, de úgy vélem találtam valamit!

– Maga csak ne találjon semmit! Nem az a dolga, hogy keresgéljen, hanem, hogy lemossa a képet.

– Kérem, nézze meg, itt, és itt is – mutatott Ági a festmény két pontjára. – A meglévő képre ráfestették ezt az alakot, másikon meg mintha eltüntettek volna valakit vagy valamit. A férfi figyelmesen nézte a festményt egész közel hajolt hozzá, majd a guruló lábakon álló fiókos szekrényéből egy nagyítót vett elő, és azzal tanulmányozta. Láthatóan nem volt elégedett, mert a fiókból elővett egy óras lupét. Az állványos reflektort a jelzett helyre fókuszálta, és hosszasan vizsgálta a képet.

– Nagyon jó a szeme. Másfelől a művész kiváló munkát végzett. Nem tudom, hogy ezt a kép alkotója csinálta-e, vagy utólag valaki, de szinte

észrevehetetlen. Előfordul ilyen, ha nem is mindennapos.

– Ilyenkor mi a teendő? – kérdezte a lány kicsit csalódottan, mert valamivel nagyobb dicséretet várt volna.

– A kép tulajdonosának jelezni fogom, hogy mit találtunk. Ő majd eldönti, mi legyen. Hagyjuk, ahogy van, vagy nézzük meg mi van alatta. Ha levesszük a ráfestést az is kérdés, hogyan csináljuk? Ha nem tetszik neki, ami alatta van visszategyük-e, vagy nincs ilyen szándéka.

– Azt is lehet? Nem a levételével van gondom, hanem, hogy azt utána vissza lehessen tenni. Ilyet még nem is hallottam!

– Tudja, mindent lehet, csak pénz kérdése. Egy ilyen eljárás meglehetősen költséges, és nagy figyelmet igényel. Ez nem egy nagy horderejű festmény, tehát nem hiszem, hogy szóba jöhet a feltárás. Ebbe a műemlék felügyeletnek is van beleszólása. Azt hiszem ennél a képnél minden maradni fog, ahogy van, maximum egy megjegyzés kerül mellé erről a dologról.

Ági kissé csalódottan hallgatta az idős férfit, aki belefeledkezve magyarázott neki. Magában azt gondolta: lehet, hogy elviselhetetlen modora van, de az biztos, rengeteget tanulhatna tőle. Hirtelen egy gondolat körvonalazódott a fejében.

– Kulcsár úr! Volna a maga számára egy üzleti ajánlatom.

– Magának? – kérdezte értetlenkedve a férfi.

– Igen nekem! Mostantól ingyen dolgoznék, cserében ön tanítana engem festeni.

– Én? Ne nevetessen! Évek óta nem vállaltam senkit. Ráadásul a kettő messze nincs arányban. Aztán mit szeretne tőlem tanulni?

– Mindent, amit tud – felelte a lány.

– Nekem mi hasznom lenne ebből? – kérdezte a férfi lekezelően.

– Nézze Kulcsár úr! Mikor eljöttem önhöz dolgozni két dolog motivált. Az, hogy tanuljak, és hogy némi pénzt keressek. A helyzet viszont az, hogy mostanra az öntől kapott pénzre már nincs olyan egetverő szükségem, mint az elején. Maradt a tanulás, de azt kell mondanom, hogy túl sokat nem tanultam. Ön nem mond semmit, nem magyaráz el semmit. Megmondja, hogy mit csináljak, és itt hagy, aztán vagy jó, vagy nem. Ha jó, akkor dörmög a bajsza alatt, ha nem akkor meg üvölt. Erre nekem semmi szükségem. Gondolom, hosszú távon nem sok ember viseli el ezt a stílust.

Az idős férfi meglepődve nézett a lányra. Nem szokott hozzá, hogy így beszélnek vele.

– Gondolkodni fogok rajta. Rendben van? – azzal megfordult, és kicsoszogott a műteremből.

Mindennapok

*Múltadat meg nem kell tagadni,
csak legyen mindig miben hiszel.
Tudd azt, hogy merre kell haladni,
keményen küzdj, s meg lesz a siker.*

András a bárpultnál állt. Töltött, majd a vendéghez fordult.

- Tisztán kéred, vagy szódával?
- Szódával csakis.
- Szóval, minek köszönhetem a látogatásodat?
- kérdezte András miközben a leült a vendéggel szemben. – Nem is tudom, mikor jártál nálam utoljára.
- Emiatt a Forgács Ági miatt jöttem.
- Mi van Ágival? – élénkült meg a fiatalabb férfi.
- Azt akarja, hogy tanítsam festeni.
- Gondolom, nem az engedélyemért jöttél. De ha rám hallgatsz, akkor tanítod. Múltkor itt járt, és Zsuzsának panaszkodott, hogy olyan vagy hozzá mint a lópokróc.
- Tudod fiatal barátom, az a nagy helyzet, hogy még mindig nem dolgoztam fel a feleségem és a lányom elvesztését. Amikor ez a kislány először megjelent azt hittem az én drága Fannikám

áll a kapuban. Te ezt nem értheted ezt meg. Az a lány hazamegy, és a szülei büszkén nézhetnek rá. Nekem meg nem maradt senkim. Két éve nem festettem semmit, a retusóri munkát is muszájból csinálom, pedig azelőtt szerettem.

– Tudod Tihi bátyám, pont ezt a lányt nem kellene bántanod.

– Ugyan miért nem? Hogyan értheti meg ő az én fájdalmamat?

– Azt hiszem jobban érti, mint te. Tizenhét évesen elvesztette a szüleit. Majd egy éve, amikor érettségizett a nagynyját is. Nem bántásként mondom, de te megállapodott, jómódú, festőként maradtál magadra. A fájdalom rád szakadt, de anyagi gondjaid nincsenek. Az a lány viszont nemcsak mindenkit elvesztett, aki biztos pont volt az életében, hanem ott maradt egy fillér nélkül, valamint egy olyan titok szakadt a nyakába, amit nem is tudom, hogy lehet feldolgozni. Tihi bátyám te nyaldosod a sebeidet, és sajnáltatod magad. Az a lány viszont, ha nehezen is, de megbirkózott egy olyan teherrel, amit azt hiszem kevesen tudtak volna feldolgozni. Ági olyan tehetséges, hogy már csak emiatt is el kell vállalnod. Harminc év múlva, amikor befutott festő lesz, úgy fogják emlegetni, hogy a Kulcsár Tihamér tanítványa volt.

– Jó na, meg ne egyél – vágott a szavába az idős férfi. – Ezt nem tudtam. Azt hittem afféle elkényeztetett milliomos csemete.

András felnevetett.

– Az is! Milliomos, mert kiderült a szülei és a nagyanyja egy igen jelentős összeget hagytak rá. Nem tudom pontosan, de valami miatt majd egy évig nem tudta, hogy mekkora vagyont is örökölt. Zsuzsa tudná jobban elmagyarázni.

Mintegy végszóra nyílt az ajtó, és Zsuzsa lépett be nyomában Ágival.

– Drága Tihi bácsi, de jó, hogy itt van! – rikantott nagyot Zsuzsa.

– Kinek jó ez, angyalom?

– Nekem, mert most jól megmosom Tihi bácsi fejét, amiért úgy bánik ezzel a lánnyal mint egy lókupec – Ági rákvörösén próbált elbújni barát-nője háta mögött, mert tudta, az öregember előtt nem kétséges, hogy ő panaszkodott.

– Angyalom, már te is? András már lehordott a sárga földig. Nincs más választásom, mint, hogy bocsánatot kérjek a kisasszonytól – fordult Ágihoz. – Azt is beismerem, bizony néha kiállhatatlan a modorom.

– Néha? – bukott ki Ágiból meglepetésszerűen a szó, aki nem tudta mire vélni az idős ember hirtelen pálfordulását. A jelenlévőkből egyszerre tört ki a nevetés. Zsuzsa fuldokolva fordult barát-nőjéhez.

– Tudod, Tihi bácsinál nincs átmenet. Vagy kenyérre lehet kenni olyan kedves, vagy pedig egy házsártos öregember.

– Zsuzsi! Mit nem mondasz... – vágott a szavába az idős férfi.

– Azért én kíváncsi lennék arra a búbáj öregemberre is – mondta Ági. – Mindig egy amolyan nagypapás nagypapáról álmodtam.

– Tudja Ágika, nekem volt egy ilyen korú lányom, mint maga. Egyszerre vesztettem el a feleségemmel. Lassan tíz éve, de azóta sem tudom feldolgozni. Ma hallottam a Banditól, hogy maga is elveszítette a szüleit és a nagymamáját is.

– Ez így van Kulcsár úr! Igaz nem tíz éve történt.

– Nagy kérdés lenne, hogy ezentúl Tihi bácsinak hívjon? És azt kérem, hogy kedden, ha jön, hozzon egy pár vázlatot és képet, szeretném megnézni őket.

Látogatás

*Él kutatni a gyökereket,
ahhoz kell igazán bátorság.
Nézz szembe az elmúlt évekkel,
s a végzet meglátod, meghátrál.*

Csak ezek a buszról történő leszállások ne lennének” – gondolta Ági, amikor a kis falu határában lekászálódott a távolsági járatról. Akaratlanul is a várbeli leszállás jutott eszébe, mikor először ment fel a várba. Mellette egy idős nő álldogált.

– Meg tetszene tudni mutatni melyik a Szabadság út?

– Ez ott, la – mutatott a hosszan kígyózó, járda nélküli főutcára.

– Köszönöm.

– Talán keres valakit? – kíváncsiskodott az idős asszony.

– Igen! De köszönöm, megvan a cím – azzal elfordult, nehogy alkalmi beszélgetőpartnere tovább kérdezősködjön.

Lassan ment végig a tipikus falusi főutcán. Elment a kocsmá előtt, és a nem úszta meg, hogy az utcán söröző néhány férfi ne szóljon utána. A vegyesboltnál egy kis furgonból a pékárut rakták

ki. Orrát megcsapta a friss péksütemény illata. Lassan ballagott. Átment egy kis hídon, nézte a patak által vájt kanyarulatot. A házakon a számozást figyelte, és kiszámolta magában, hogy az ötödik kapu lesz az övé. A szíve hevesen dobogni kezdett. A ház egyszerű volt, semmiben nem ütött el a környezetétől. A kerítés pirosra volt mázolva, az ablakában muskátli virított. Az udvaron takaros rend uralkodott. Az ajtaja nyitva volt, de a bejáratot egy hosszú függöny takarta el, nyilván a bogarak miatt. Ahogy közeledett, egy fekete kutya rontott a kerítéshez, és ugatni kezdett. A kutyaugatásra egy idős nő dugta ki a fejét. Kíváncsian nézett a jövevényre.

– Jó napot! – köszönt Ági. – Itt laknak a Vargáék?

– Mi tetszik?

– Én a Vargáékat keresem. Itt laknak?

– Maga az önkormányzattól jött?

– Nem. Én a Varga Ildikó rokonait keresem.

– Teremtő atyám! Te a lánya vagy – nyögte ki az idős nő. Zavarodottan tárta ki a kertkaput. Ági feszengve nézte az idős asszonyt, akiről tudta, hogy a nagyanyja. Magában azt gondolta, hogy vajon tudná-e úgy szeretni, mint a nagyit?

– Tessék, gyere be – invitálta a házba. – Most csak én vagyok itthon, a fiam dolgozik, a menyem pedig a boltba ment, de nemsokára itthon lesznek.

– Szóval maga a nagymamám?

– Jaj Istenem, te az Ági vagy, a Forgács Ági. Jól mondom? – az idős nő idegesen topogott a kis konyhában.

– Igen!

– Mivel kínálhatlak meg? Anyád miért nem jött el? Persze tudom, a papa miatt. De szegény papa, Isten nyugosztalja, tavaly meghalt.

– A szüleimet három éve egy autóbalesetben elvesztettem – felelte halkan. Az idős asszonynak eltartott pár pillanatig, míg felfogta a hallottakat. Ági csak azt látta, hogy falfehér lesz, még épp idejében sikerült odaugrani, és elkapni. A tehetetlen testet csak nehézkesen tudta a legközelebbi székhez vonszolni, és leültetni, majd, hogy le ne forduljon a székről, az asztalra borította.

– Már csak ez hiányzott! Mi a fenét csináljak? – nyögte ijedten a lány, és egy poharat kezdett keresgélni a konyhakredencben.

– Maga mit keres itt? – Ági megfordult, és egy ötven év körüli nő állt az ajtóban, kezében két szatyorral. Szólni akart, de a nő ledobta a szatyrokat, és kifordult az ajtóból. Ági hallotta, ahogy a kertkapu felé szaladva, rikácsolva kiabálja:

– Segítség! Tolvaj, betörő!

– Atya világ! Már csak ez hiányzott! – idegesen toporgott, majd úgy gondolta legjobb lesz az ájult asszonnyal törődni.

Bevonszolta a szobába, és az ágyra fektette, majd mikor visszatért a pohár vízzel, rájött, hogy nem tudja megitatni. Így hát a konyhában talált

tiszta konyharuhát bevizezte, és azzal dörzsölte az ájult nő arcát, száját. Hirtelen léptek zaja hallatszott a konyhából, kivágódott az ajtó. Egy nagydarab férfi rontott be, egyetlen lépéssel az ágynál termett, és indulatosan arrébb taszította Ágit, aki súlypontját veszítve elvágódott.

– Mama minden rendben? Nem bántotta magát ez a... – a férfi megtorpant. – Úristen, mit tett az anyámmal? Egyáltalán kicsoda maga? Az Irén azt mondta, hogy betörő, de magának nincs is betörő formája.

Ági feltápáskodott, félretolta a férfit, és a vizes ruhával tovább dörzsölte az idős asszonyt.

– Elájult a sokktól.

– Jézusom! Mitől kapott sokkot? Mit művelt maga vele, és egyáltalán közölné végre, hogy kicsoda maga? Végül is a lényeg, hogy fülön csíptem, és a feleségem mindjárt itt lesz a rendőrrel.

– Feltételezem, hogy az unokahúga vagyok – felelte Ági.

– Micsoda? Mi az, hogy az unokahúgom? Nekem nincs unokahúgom! – a férfi dermedten nézett Ágira. – Teremtő atyám, te az Ildikó lánya vagy!

Ebben a pillanatban az ágyon fekvő asszony kinyitotta a szemét, és bágyadtan nézett a lányra.

– Ne haragudj rám! – mondta, miközben megpróbált felülni. A két ember szinte egyszerre ugrott, hogy segítsen neki, majd Ági a pohárból megitta.

– Köszönöm már jól vagyok. Csak ez a hír olyan váratlanul ért. Miért nem jöttél hamarabb?

– Mert fogalmam se volt, hogy a világon vannak.

– Jó napot kívánok! – mindnyájan a hang irányába fordultak. Az ajtóban egy rendőr állt, mögötte Irén toporgott idegesen.

– Hú, a mindenit Lajoskám, de jó, hogy jössz! Szólj be az őrre, hogy a Pataki doktor jöjjön gyorsan! A mama rosszul lett.

– Na de Józsi! Az Irén azt mondta betörő van nálatok.

– Igen mert azt hitte betörő, de láthatod nem az, viszont a mama rosszul van.

– Ti sem tudjátok, mit akartok... – morgott a rendőr. – Rendben beszólok.

– Ne hívjon senkit Lajos! Múló rosszullét. A lány pedig az unokám.

– A kije? – kérdezte meglepetten Irén.

– Az Ildikó lánya.

Kínos csönd borult a szobára. Végül a rendőr szólalt meg.

– Azt hiszem, én itt már felesleges vagyok. Végül is ez családi ügy.

* * *

Az idős asszony a fiával, menyével és unokájával a konyhában ült. Éppen befejezték az ebédet. Ági közben elmesélte mi is történt az elmúlt években vele és szüleivel, valamint a nagyanyjá-

val. Azt se titkolta, hogy milyen mélyre került és milyen nehezen tudott felállni a padlóról.

A délelőtti közbjáték okozta feszültség némileg feloldódott, de a három ember még mindig nem dolgozta fel a váratlanul betoppanó rokon pusztá létezését. Ági nagybátyja és annak felesége természetesen tudtak a majd húsz évvel ezelőtti családi konfliktusról, de József akkor még fiatal fiú volt, és nem igen értette sem nővére, sem apja tetteinek indítékát.

– ...és mi akarsz lenni? – kérdezte a nagymamája.

– Festőművész!

– Festő? Ilyet sem hallottam, hogy egy lány festő legyen.

– De én nem házat, vagy lakást festek, hanem festményeket.

– Festményeket?

– Mama! Olyan festményeket csinál majd, mint ami tavaly volt kiállítva a kultúrházban.

– Értem én! Csak hihetetlen, hogy egy ilyen fiatal lány csak úgy nekilát, és fest egy képet.

Ági nagyot nyelt. Nem értette mi ebben a hihetetlen, de nem szólt semmit. Irén leszedte az asztalt, majd körkérdést intézett a jelenlévőkhöz: ki kér süteményt. A választ meg sem várva kiment, és egy jól megrakott tállal jött vissza.

– ...és miből élsz tulajdonképpen? – kérdezte Ági nagymamája.

– Tetszik tudni, rajzolok.

– Rajzolsz?

– Igen, portrét rajzolok a várban, abból élek. Felvételizni akarok a Képzőművészeti Egyetemre. Ezenkívül nem is olyan régen kiderült, hogy egy igen jelentős összeget örököltem.

– Mennyi az a jelentős, ha nem titok – érdeklődött József nem titkolt mohósággal.

– Néhány milliót – válaszolt gyanakodva Ági. A helyiségre ismét kínos csend ült.

– Tudod-e te lány, ha a szüleid hagyták rád az örökséget, akkor abból, mint testvérnek nekem is jár a részem.

– Mi? – csattant fel Ági. – Hiszen néhány órája még azt sem tudta, hogy a világon vagyok! Most meg az örökségemből is kiforgatna?

– Nem forgatunk mi ki semmiből, de a juss az juss! A törvény, az törvény! – csapott az asztalra a férfi, és amikor az anyja közbe akart vágni őt is leintette.

– Azt hiszem jobb, ha megyek. Nemsokára van egy busz – akarta lezárni Ági kínos beszélgetést.

– Jaj dehogy mész galambom! A vendégszobában elalhatsz.

– Ki kér kávét? – próbálta oldani a feszültséget Irén.

– Ne csak kávét hozz Irénkém, hanem egy üveg bort is! Végül is ünnep ez a mai.

József érezte, hogy a lány rossznéven vette az örökségre tett célzását, és megpróbálta mézes-

mázás szavakkal oldani a feszültséget, de Ágiban a rossz érzés nem múlt el. Végül arra hivatkozva, hogy este fontos dolga van, elkészönt. A nagymama gyorsan kiszaladt, hogy csomagoljon neki valamit az útra.

– De hiszen alig valamivel több, mint egy óra az út. Azt csak kibírom.

– Azért csak kérlek, fogadd el! – erősködött a nagymama. A lány rábólintott. Az idős asszony gyorsan összecsomagolt annyi ennivalót, ami egy hétre is elég, így majdnem lekéste a buszt. Ablakhoz ült és nézte az elsuhanó tájat. Magában azon gondolkodott, kár volt eljönni. „A nagybátyám rá fog hajtani az örökségre”.

Felvételi

*Mindennapok állomásai
oly rég várják, megérkezz végre.
Órák, percek látomásai,
melyeket sosem értesz félre.*

– *Á* gikám, ez a forma nem adja vissza, amit várna a néző. Itt az árnyékolás nem jó. Ne vonalakból építkezzen, satírozzon!

– De hát satíroztam Tihi bácsi! – válaszolt Ági, és nem értette, miért korholja az idős mester.

– Azt akarom, hogy a legjobbat hozza ki magából. Jegyezze meg, a festő mindig foltokból épít, a grafikus pedig vonalakból. Maga festő lesz, de tudnia kell mindent a grafikus mesterségről is. Máskülönben letagadom, hogy tanítottam.

Négy hét volt a felvételiig. Ági hetente háromszor járt az idős festőhöz, akit az ominózus beszélgetés óta teljesen kicseréltek. Mint egy büszke nagypapa úgy viselkedett Ágival. Mindenben a kedvét kereste. Mivel kezdett beindulni az idegenforgalmi szezon, Ági feljárt újra a várba, így megbeszélték, hogy délután foglakozik vele a mester. Az oktatásért egy fillért sem volt hajlandó elfogadni. Ezenkívül Ági Zsuzsához is járt, aki a művészettörténeti vizsgára készítette

fel. A lány élvezettel habzsolta az új ismereteket. Felszabadultnak és boldognak érezte magát. Mindig is szeretett tanulni. Most újra hatalmába kerítette az ismeretszerzés vágya. Zsuzsa rengeteg könyvvel halmozta el, kijelölve belőle azt, amit el kell sajátítania. Aztán könyörtelenül ki is kérdezte. Tihi bácsi sem kímélte, tucát számra készítette vele a tanulmányrajzokat. A hibák kijavítását feladta házi feladatnak.

Ági napi tíz-tizenkét órát dolgozott a tanulást is beleértve, de élvezte minden percét. Esténként hullafáradtan rogyott az ágyba. A várban is mind gyakrabban kamatoztatta, amit a felkészülés során tanult, sőt egy idő után tudatosan próbálgatta a Tihi bácsi által elmondottakat megvalósítani.

* * *

Gyönyörű tavaszi délelőtt volt. Ági sütötte arcát a lágy napsütésben, miközben egy német férfiről készített portrét. A Nap, ahogy felfelé kúszott az égbolton sugarai egy fa lombjain megtörve érdekes árnyékot vetettek a férfi arcára. Ági nézte egy darabig, majd meglehetősen rossz kiejtéssel megkérte a vendégét had készítsen még egy portrét saját magának. A férfi valamit morgott, majd kellenül bólintott. Sebtében újra felvázolta az arcot, majd az árnyékhatásra koncentrálván elkezdte satírozni. Arra lett figyelmes, hogy a szokásosnál is többen figyelik a munkáját.

Megszokta, hogy turisták bámészkodnak, és gyakran megállnak, nézik, hogyan dolgozik, most mégis valami nyugtalanság fogta el. Nem tudta megmagyarázni, csak érezte, valami oka van a kisebb csoportosulásnak. Gyorsan befejezte a rajzolást, megköszönte a német turistának a türelmét, és kárpótlásul a neki szánt portréért nem fogadott el fizetséget. A másikat mappájába rejtette.

– Tetszett a rajzod... – Ági megfordult, de csak egy pillanatra látta a hang gazdáját mert az megfordult, és csak a hátát vehette szemügyre, valamint a pólóján a feliratot:

You're my destiny. /Te vagy a végzetem/

* * *

Zsuzsa beállt az épület előtti parkolóba. Ági nagyot fűjt mielőtt kiszállt volna.

– Biztos nem akarod, hogy maradjak? – kérdezte Zsuzsa.

– Nem tudom mit akarok.

– Na, akkor én tudom! Megyünk együtt, mert látom, szükséged van a bátorításra. Csak azt tudnám mitől félsz? Én mikor felvételiztem fele anynyit sem tudtam, mint te.

– Csakhogy te a feleannyit is jobban eladod, mint én a teljes tudásomat – válaszolt Ági.

– Jaj! Ne légy már ilyen kishitű! Mitől félsz? Ha csak azt elmondod, lerajzolód, lefested, amit

tudsz, tuti felvesznek – magyarázta Zsuzsa miközben a csomagtartóból elővette Ági munkáit, amit a felvételire hozott.

Lassan ballagtak az épület felé, miközben Zsuzsa nem győzte csepegtetni a bátorságot barátnőjébe. A lány idegesen fel-alá járkált, miközben a barátnője a falnak támaszkodva nyugtatta. Nyílt az ajtó, és egy középkorú nő hangosan szólította a következő jelöltet.

– Forgács Ágnes!

Ági gyomra görcsbe rándult. Nyugalmat erőltetve magára lépett be az ajtón. Egy tágas teremben találta magát. A hölgy elmagyarázta, hogy a munkáit ki kell raknia az állványokra, majd segített neki, hogy gyorsabban végezzen. Ezt követően a felvételi bizottság, majd a karzaton ülő érdeklődők lejöttek, és végignézték a képeket. Szorongva nézte az arcokat, próbálta megfejtetni mit jegyzetelnek a vizsgáztatók. Az egyik férfi hosszasan nézte a nagyí portréját, majd a szénrajzoknál is jegyzetelt.

A bemutató után a bizottság elé kellett ülnie, és a nem kevés kérdésre válaszolni. Mikor befejezte, úgy érezte kielégítő válaszokat adott. Már azt gondolta végzett, amikor a bizottság elnöke, aki a nagyí portréját, és a szénrajzokat is alaposan megnézte, hozzá fordult:

– Kisasszony! Megmondaná nekem, hogy a szénrajzoknál, azon és annál a kettőnél – mutatott a jelzett rajzokra – a satírozásnak ezt a megoldá-

sát hol tanulta? Ági veszélyt szimatolva, hosszan nézte a rajzokat, úgy válaszolt.

– Tudom elég szokatlan és egyedi forma. Kulcsár Tihamér festőművész tanított meg rá.

– Kulcsár Tihamér évek óta nem vállal festő növendékeket. Egyáltalán honnan ismeri őt?

– Engem vállalt! – felelte Ági, és sejtette a férfi hova akar kilyukadni. Magában forrt a méregtől, de azt gondolta nem hátrál meg.

– Csak tisztán szeretnék látni – felelte a férfi.

– Még egy kérdés, ha megengedi. Az idős hölgy portréja kit ábrázol?

– A nagymamámat.

– Biztos ebben?

– Ezt most komolyan kérdezi? – Ági úgy nézett a férfire, mint egy elmeháborodottra.

– Azért kérdem, mert ezt a festményt már láttam egy neves osztrák műkereskedőnél.

– Bocsánat, tudom mire akar célozni, de ezt a festményt én festettem, úgy három éve. Aztán egyszer meg akarta venni egy férfi a várban, de nem adtam el. Erre megkért fessek meg újra, azt vette meg, ki is fizette...

– Értsen meg minket kisasszony – vágott a szavába a férfi. – Évente tucatjával vannak, akik próbálkoznak, hogy más munkáját sajátjukként tüntessék fel. Nekünk kötelességünk ezeket kiszűrni. Én kételkedve fogadom, hogy önt Kulcsár Tihamér tanítja, de ha így van, akkor az önnek nagyon jó ajánlólevél. Nekem Tihamér szemé-

lyes jó barátom, ezért meg is fogom keresni – fürkészsze nézte Ágit, szavai milyen hatást váltanak ki, és meglepve látta, hogy a lány cseppet sem lesz ideges. – Ami a munkáit illeti azok nagyon jók, ám, hogy ez mennyire így van, azt már holnap alkalma lesz bizonyítani. Köszönjük a közreműködését!

– Na, hogy sikerült...? – faggatta barátnőjét Zsuzsa.

– Gáz. Nagy gáz van! Az elnök azt gondolta idegen tollakkal ékeskedem.

– Igen erre nagyon odafigyelnek, de nálad ez nem áll fenn. Annyira jó az anyagod, hogy az szinte hihetetlen. Ezért gondolhatta. Ki az elnök?

– Sarkadi Péter. Nem is nagyon akarta elhinni, hogy Tihi bácsi tanít.

– A Sarkadi? De hiszen az engem is tanított! Nagyon jó tanár. Sikerült meggyőződnöd?

– Nem tudom, remélem igen.

A két barátnő még hosszan beszélgetve távozott az épületből. Ági tudta, hogy holnap nehéz erőpróba vár rá, főleg a mai nap tükrében.

* * *

A tegnapiról megismert hölgy tűnt fel a folyosó végén. A várakozókhoz érve felolvasott egy tucát nevet, majd közölte, menjenek utána, és egy tágas műterembe vezette őket. Kisvártatva bejött

a felvételi bizottság néhány tagja, majd az elnök, aki tegnap Ági munkájában kételkedett, és a jelenlévőkhöz fordult.

– Tisztelt felvételizők, kérem foglaljanak el egy rajzállást! Kapnak egy lepecsételt rajzlapot, arra kell dolgozniuk. Rajzeszközt mindenki a sajátját használhatja. Kisasszony kérném önt, hogy ezt a rajzállványt foglalja el – mutatott egy szélső helyre. – Van kérdésük? Amennyiben senkinek nincs, lássanak munkához! Három óra áll rendelkezésükre.

Ági elfoglalta a számára kijelölt helyet, és egyből rájött a férfi miért azt jelölte ki neki. Ebből a szögből az árnyékhatás különösen érvényre juttatható. Az asztalon egy hétköznapi csendélet volt látható. Most érezte milyen jó volt, hogy Tihi bácsi unalomig gyakoroltatta vele ezeket a jelentéktelen formákat. Felvázolta a tárgyakat majd munkához látott. Magában felidézte azokat az intelmeket, amit idős mestere százszor elisméltetett vele, és amit akkor olyan fölöslegesnek érzett. Igyekezett az egyes tárgyakat alaposan kimunkálni, de az árnyékhatást csak elkezdte. Eldöntötte ezt a végére hagyja.

– Kisasszony ugye az árnyékolást nem felejtí el? – Ági megfordult, és látta, hogy két férfi a felvételi bizottságból az ő munkáját figyeli.

– Természetesen meg fogom csinálni – válaszolta, és magában azon morfondírozott, vajon mióta nézhetik. Ez kissé idegesé tette. Kis szüne-

tet tartott, ivott egy keveset a magával hozott üdítőtől, de a két férfi csak nem akart elmenni. Ági kénytelen volt a vizslató szemek előtt nekilátni az árnyékolásnak. Lassan megfontoltan dolgozott, felidézve azokat a fogásokat, melyeket számtalanszor végig csináltatott vele Tihi bácsi. „A vonalak és foltok keverékéből történő építkezés” – ahogy mestere szokta mondani: „visszaadja a valóságot, de ha jól csinálod annál is többet”.

Érezte, hogy sikerül eltalálni azt a fényhatást, ami a valóságban is ott bujkált a tárgyak között. Egyre jobban belemelegedett, és megfeledkezett a külvilágról, szinte transzban dolgozott. Mikor elkészült hátra lépett, hogy távolabbról nézze meg a rajzot. Meglepetésére beleütközött a vizsgabizottság elnökébe. Akkor eszmélt rá, hogy végig az ő munkáját figyelte.

– Bocsánat – dadogta.

– Semmi baj kisasszony. Öröm volt nézni, ahogy dolgozik.

* * *

A harmadik nap ígérkezett a legnehezebbnek. Reggel nyolcra kellett menni, és egy portré várt a jelentkezőkre. Délután pedig a szóbeli művészettörténetből, majd persze megvédeni a benyújtott, és a felvételin készített műveket.

Ági nagyon idegesen érkezett. Zsuzsa valami elfoglaltság miatt nem tudta elhozni, de megígérte mire végez itt lesz.

Beleremegett, amikor a terembe léptek. Lassan pakolta ki a festőholmikat. Hallgatta a tegnapi két felvételi bizottsági tag tájékoztatását. Megnyugtatta, hogy portrét kell festeni élő modellről. „Ez majdnem olyan, mintha a várban dolgoznék” – gondolta. Nyílt az ajtó, és egy fiatal fiú jött be. A terem közepére sétált, és leült az üres székre. Feltűnően magas és jóképű volt. Ismerősnek tűnt, de nem tudta, honnan. A fiú körbejártatta tekintetét. Áginál megpihent kissé, és mosolyogva a lány felé biccentett.

Ági gyorsan, rutinosan dolgozott, és most először érezte, hogy nem lehet gond a felvétellel. Persze a délutáni szóbeli még ott van. Zsuzsa nem volt kegyes hozzá, és addig gyötörte, amíg első ránézésre meg nem tudta mondani, hogy az adott festmény milyen irányzat szerint készül. Még álmából felébredve is tudta a művészeti korokat és stílusokat.

Elsőként végzett. Néhány apró javítás után beadta a képet. Kifelé menet a modellt ülő fiú újra rámosolygott, és aprót biccentett felé. Ági akár-hogy törte a fejét nem tudott rájönni honnan ismeri.

Kint csalódottan vette tudomásul, hogy Zsuzsa nem ért oda, így aztán egy közeli büfében vett magának két szendvicset és egy üveg üdítőt. Ma-

gában próbálta memorizálni a szóbeli felvételi anyagát, de hamar belátta, hogy ennyi idő alatt ez lehetetlen vállalkozás.

Céltalanul kószált. Megpróbálta gondolatait más irányba terelni. Bő félórával a felvételi vizsga előtt ért vissza. Barátnője még mindig nem érkezett meg. Idegesen járt fel-alá, de minden felvételiző ugyanezt tette. Két fiú azon vitázott, hogy a szuprematizmus honnan ered?

– A XX. század elején Kazimir Malevics orosz festő által kifejlesztett stílusirányzat – vágott a szavukba Ági.

Lassan cammogott az idő, és elmúlt négy óra, mikor végre nyílt az ajtó, és szólították.

„Jézusom! Remeg a kezem. Melyik lehet a nekem való tétel?” – gondolta magában, majd behunyta a szemét, és úgy húzott.

– Nos, melyik tételt sikerült húznia? – kérdezte az elnök.

– Tizenhetes!

„Végül is nem olyan vészes. Az első kérdésre tudom a választ, Zsuzsa ezt számtalanszor elmagyarázta nekem. A másodiknál sem lehet baj.” – gondolta végig.

Nekilátott, és aprólékosan kidolgozta a válaszokat. Mikor végzett, még ketten voltak előtte, egy magas pattanásos arcú fiú épp a felvételiző bizottság előtt izzadt. Végre sorra került, s bármennyire biztos volt a tudásában, azért csak összeszeszorult a gyomra.

– Foglaljon helyet kisasszony! Legelőször is engedje meg, hogy bocsánatot kérjek öntől – mosolygott a felvételi bizottság elnöke. – Korábban ugye kételkedtem egyik-másik alkotásának hitelességében. Nos, felhívtam tegnap régi barátomat, Kulcsár Tihamért, akiről azt állította, hogy önt tanítja. Megmondom őszintén, nem hittem az állításának igazában. Tihamér barátom meglepetésemre igazolta önt, és úgy áradozott önről, ahogy rég hallottam az én öreg barátomat. Mi több az ön nagyanyjáról készült portré valóságát is alátámasztotta. Mondta hívjam fel Makrai Zsuzsa festőnőt, ő is igazolni tudja.

– Zsuzsa a barátnőm – csúszott ki önkéntelenül Ági száján.

– Kisasszony, én már ezen se lepődöm meg. Makrai Zsuzsa a tanítványom volt, és nagyon tehetséges, sokra hivatott művész. Szerencsére sikerült lebeszélnem arról a várbéli kalandozásáról. Nem méltó hozzá. A dolgok jelenlegi állása szerint ön is az lesz, de előtte még meséljen nekünk... Miről is? – a férfi kezébe vette Ági tételét. – Na, tehát az impresszionizmus és az expresszionizmus. Mit tudna nekünk mondani erről a két irányzatról?

Ági mély lélegzetet vett és belekezdett:

– Az impresszionizmus egy festészeti irányzat. Az 1860-as években Franciaországból indult el. Az irányzatra jellemző, hogy a természetes fény ragyogásában mutatja meg a tárgyakat, akár

hajnali, akár nappali vagy esti fényben láthatóak azok. Az impresszionista festők tiszta festékkel, szabad ecsetvonásokkal dolgoztak. Témaválasztásuk is radikálisan eltért a korábbiaktól. Kerülték a hagyományos történelmi, vallási és romantikus témákat, előtérbe kerültek a tájképek és a mindennapi élet jelenetei – Ági felszabadultan, nyugodtan mesélt, szinte, mint egyenrangú fél.

– Tudna néhány nevet említeni? – kérdeztet az egyik vizsgáztató.

– Manet, Pissaro, Renoir. Renoir: Víztócsa kacsákkal festménye nekem nagyon tetszik.

– Nem csodálkozom, hiszen mestermű! – felelte az elnök. – Meséljen nekünk akkor az expresszionizmusról!

– Az expresszionizmus irányzata a XX. század elején alakult ki, és a második világháború kezdetéig virágzott Németországban. Az expresszionista művészek a külvilág ábrázolása helyett inkább a legbensőbb érzéseiket próbálták kifejezni. Az expresszionista festészet szenvedélyes és szélsőséges. Egyik legjelesebb képviselője Emil Nolde. A „Piros pipacsok” című festményét nagyon szeretem.

– Gondolom áttérhetünk a második feladatra!

– Ismertesse Salvador Dali munkásságát – olvasta a kérdést az elnök.

– Szereti Dalit? – kérdezte egyikőjük.

– Nem igazán. A művészi kvalitását nagyra értékelem, de magát a szürrealista festészetet nem kedvelem.

– Nézze kisasszony, ez esetben nem is kínozzuk tovább – szakította félbe a bizottság elnöke. – Nagy öröm lesz önt tanítani.

– De hiszen még nem is fejeztem be! – dadogta Ági zavartan. – Vagy igen? Meg hát a pontok!

– Kisasszony! Bár nem csak rajtam múlik, de én lennék a legjobban meglepve, ha maga nem lenne az első tíz között. Már csak az maradt hátra, hogy megvédje a felvételin készített képeit, feltéve, ha a bizottságban van valakinek ezzel kapcsolatban kérdése – azzal kérdően nézett felvételiztető kollégaira.

– Egyetlen kérdésem lenne – szólt egy szakállas, hosszú hajú férfi. – Mint tudjuk, a sajátos árnyékolási technikát Kulcsár Tihamértól sajátította el. De ha nem ismerné ezt a módszert, miképpen végezné az árnyékolást?

Mivel a felvételizők képei a hosszú asztal végén sorakoztak név szerint mappában, Ági előkotort egy beadott régebbi szénrajzot, és a kérdező elé tette.

– Nem hiszem, hogy jól el tudnám mondani, inkább megmutatom. Kérem nézze meg ezt a régebbi képet. Ezen még nem azt a technikát használtam.

– Igen, látom... Nincs több kérdésem! – válaszolta a férfi miután szemügyre vette a rajzot.

Nyílt az ajtó és Ági szinte kirobbant rajta a boldogságtól. Meglátta Zsuzsát, és a nyakába ugrott.

– Sikerült! Felvettek! – harsogta Ági. – Jaj, Zsuzsikám olyan boldog vagyok. De jó, hogy végszóra ideértél!

– Gyere, hadd öleljelek meg!

– Honnan tudod? – Kérdezte a magas pattanásos fiú, aki Ági előtt izzadt a felvételin. – Hiszen még nem is tudni a pontszámokat.

– A Sarkadi Péter mondta.

– Az elnök? – esett le a fiú álla.

– Igen! Azt is mondta, ő lenne a legjobban meglepődve, ha nem lennék az első tíz között.

Csupa jó dolog

*Í alán ez nem is veled történik,
egyetlen nap ennyi jó hír.
A boldogság hozzád férkőzik.
Látod végre megvan a gyógyír.*

– Nagyon féltem a felvételitől! Végig azt
– Éreztem, hogy nem sikerül.
– A félelemmel én is így voltam annak idején
– válaszolta Zsuzsa. – Veled ellentétben én vi-
szont meg voltam győződve, hogy felvesznek.

Ági Zsuzsáék nappalijában üldögélt, és
örömmel szürcsölte a narancslét. Tegnap kapta
meg a hivatalos értesítést. Azon nyomban felhí-
vott minden ismerőst, és elújságolta a hírt. Leg-
először természetesen Zsuzsát, aki rögtön meg-
kérte, hogy holnap délelőtt ugorjon fel hozzá,
mert egy fontos dolgot szeretne vele megbeszél-
ni. Most várja, hogy barátnője előhozakodjon a
témával, de az csak a felvétellel kapcsolatban
nyaggatja.

– Zsuzsikám ezt már tegnap elmondtam!
– Jól van barátném! Valóban nem ezért kér-
tem, hogy ide gyere!
– Hanem miért? Elmondod végre mi az a nagy
titok?

– Semmi titok nincs. Egyszer említetted, hogy te is szeretnél egy ehhez hasonló műterem lakást. Az a harci helyzet, hogy tudnék egyet. Kicsit lepusztult, de talán éppen ezért olcsóbb is. Miután megvan hozzá a pénzed, ezért merem ajánlani.

– Zsuzsikám! – ugrott barátnője nyakába. – Milyen csodálatos lenne! Tényleg erről álmodtam. Mikor lehetne megnézni?

– Nem tudom... Talán a jövő héten. Utánajárok, és ha megtudok valamit, felhívlak. Annyit azért mondhatok, hogy a műterem fele a mienkének, igaz ez azért ekkora, mert Bandi megvette a szomszédét is, és a kettőt összenyitottuk. A lakásnak nincs beépítve az emeleti része, mint a mienknek. Azt hiszem van garázsa, de erre nem esküdnék meg.

– Garázs... Mondd minek nekem a garázs!?

– Na, csak ne izélj! Kell neked a kocsis, és az örökségedből bátran vehetsz egy neked való kis autót.

– De hiszen jogosítványom sincs!

– Jaj barátosném! Majd lesz... Szép lassan sinnen van az életed, minden rendeződik, már ami rendeződhet, mert van, amit nem lehet pótolni.

– Látod azon még nem is gondolkodtam, hogy nekem autóm és jogosítványom legyen. Pedig régen sokszor ábrándoztam arról, hogy milyen jó lenne vezetni, amikor apu mellett ültem a kocsiban. Ám a szüleim halála óta el sem tudnám kép-

zelni, hogy beüljek egy autóba, amit én vezetek. Megvallom, azóta egyszerűen félek autóba ülni.

– Ági! Tovább kell lépned! Nem azt mondtam, hogy most rögtön szaladj és iratkozz be egy autós iskolába, de az élet, és az a hivatás, amit választani készülsz, szükségessé teszi, hogy előbb-utóbb kocsiba ülj!

– Meg fogok birkózni ezzel a teherrel. Hidd el Zsuzsi, megbirkózom majd, ha itt lesz az ideje!

Mint egy végszóra nyílt az ajtó, és András hangja hallatszott az előtérből.

– Hahó Zsuzsika! Megjöttem! Vendégeket is hoztam.

András lépett be a nappaliba, mögötte Tihi bácsi, és Ági legnagyobb meglepetésére Sarkadi Péter.

– Nahát! Nem is dicsekedtél András, hogy babát vártok – mondta tetettet szigorral Sarkadi, amikor észrevette Zsuzsa gömbölyödő pocakját. Majd amikor megpillantotta Ágit mosolyogva nyújtott neki is kezét.

– Nini, a mi új növendékünk is itt van! Tihi bátyám, hol rejtegetted eddig azt a gyöngyszemet? – fordult barátjához Sarkadi.

– Ági nem az én felfedezésem, hanem Zsuzsikáé. Annyira az övé, hogy én majdnem elzavartam.

– Ha így van, akkor Zsuzsának tartozunk köszönettel – válaszolta Sarkadi

– Na igen, de Ágikának köszönhetem, hogy kirángatott abból az önsajnálataból, amiben évek óta voltam. Annyira, hogy mostanra a fogadott unokámnak tekintem. Még egy titkot elárulok: úgy felrázott a magamba zárkózásból, hogy újra festek.

– Erre iszunk... – ezzel András a bárszekrényből elővett egy üveg konyakot, és Zsuzsa kivételével mindenkinek töltött. – Te csak szagolhatod – mondta nevetve.

– Akkor én is szolgálok nektek egy hírrel – mosolygott Zsuzsa sejtelmesen. – Ági lehet, hogy itt vesz egy műteremlakást a közelünkben. Tudod Bandi, amit tegnapelőtt mutattam. Igaz ő is csak most tudta meg az imént, de nincs mese, egyenesbe hozzuk az életét. Kell, hogy végre csupa jó dolog történjen vele!

– Már látom a jövő nagy festőjét köszönhetem a kisasszonyban – azzal Sarkadi megemelte a poharát. – Amikor megláttam a rajzait a felvételin, azonnal megismertem a Tihi barátom stílusát. Az a feneség, hogy eddig senkinek nem árulta el, hogy csinálja, éppen ezért meg voltam róla győződve, hogy Tihamér valamelyik korai munkáját hozta el. Ilyen sajnós minden évben előfordul.

Ági csak állt, és rákvörösen hümmögött. Magában azt gondolva: ez nem is lehet igaz, ennyi jó nem történhet vele.

– Mondják meg, de őszintén! Tényleg ennyire tehetséges volnék?

– Ágika! Nekem, mint tanárnak, mindig az az álmom, hogy ilyen tanítványom legyen, mint ön. Az utolsó ilyen tehetséges növendékem Zsuzsika volt. Úgyhogy kérem, ne legyen kishitű. Magácska bizony nagyon tehetséges. Meggyőződésem, hogy nagyon sok sikeres tárlat vár magára, az alkotásai hírnevet szereznek majd, és tán száz év múlva ön is a felvételi anyagban szerepel.

– Szegény utókor – nevetett Ági.

– Mondja csak Forgács Ágnes, volt önnek már önálló kiállítása? – kérdezte Sarkadi a lányt.

– Nekem? Még csak képem sem, nemhogy teljes kiállításom lett volna.

– Mennyi festménye van? És mennyi szénrajza, egyéb alkotása?

– Ötven körül lehet a festmények száma, de talán a fele, ha vásznon van, a szénrajzokból és egyéb tanulmányrajzokból több száz van.

– Az elég arra, hogy kiválogassunk önnek egy kiállításra valót, mert ugye nyilvánvaló, hogy meg kell rostálni rendesen. Arról van szó, hogy egy Balaton melletti városka önkormányzata megkeresett. Nyárra szeretnének egy tárlatot nyitni az odalátogatóknak. Semmi apropó, csak ezzel is emelni akarják a településen található kulturális lehetőségek számát a nyaralóknak.

– Hiszen ez nagyszerű! – lelkendezett Zsuzsa.

– Valaki csípjen meg, hogy nem álmodom! Hiszen mindig ez volt a vágyam. Egy önálló kiállítás!

– Na, csak ne élje bele magát Ágika nagyon. Ide csupa hozzá nem értő, vagy jobb esetben kocaműértő látogat majd el.

„Mit számít az?” – gondolta magában Ági. „Hiszen azoknak is érdemes festeni.” De hirtelen egy gondolat hasított belé.

– Baj van ám! Nekem nincs annyi keretem, hogy minden kiállított képhez jusson.

– Na, arra ne legyen gondja csillagom – mosolygott rá Tihi bácsi. – Adok én annyit amennyi csak kell. Vissza sem kell adni.

– Péter! Tudom ám, hogy azért jött, hogy nekem ajánlja fel ezt a kiállítást – fordult Zsuzsa Sarkadihoz. – András tegnap célzott rá. Szeretném megköszönni, hogy odaígérte a barátnőmnek. Akár hiszi, akár nem, jobban örülök neki, mintha nekem adta volna. Amúgy sem tudnám elfogadni – simogatta meg jelzés értékűen a gömbölyödő pocakját. – Számomra most ez a kis emberke a legfontosabb.

Kjé az örökség?

*Élvénnek azt, ami a tiéd,
kik jót soha nem tettek veled.
Ne kérdezd soha azt, hogy miért,
meglátod lesz, ki segít neked.*

Napok óta emésztette magát. Egészen pontosan azóta, hogy az ügyvéd felhívta, és tájékoztatta, hogy a nagybátyja bejelentette igényét az örökség ráeső részére. Az ügyvéd elmondta, hogy a férfi felléphet ilyen igénnyel, és elvileg Ági nagyanja is. A férfi perre is viheti a dolgot, azonban nem sok esélye van, hogy a hagyaték ráeső részét megkapja. De ilyen esetben akár évekig tartó pereskedés sem elképzelhetetlen.

Az ügyvéd igyekezett megnyugtatni, hogy ez csak a hagyatéki eljárás alá vont összegre vonatkozik. Annak is kicsi a valószínűsége, hogy a bíróság megítélje, de a jogban minden elképzelhető, és az ellenkezője is. Ha lenne végrendelet, akkor semmi esélyük nem lenne.

Nem volt kedve elmenni az ügyvédhez, főleg mióta megtudta, hogy József is ott lesz. Komótosan készülődött, hosszan állt a zuhany alatt, és élvezte, ahogy a víz a bőrét veri. Reggeli után

lustán kezdett öltözködni. Majd felderült az arca. Érezte, hogy belé bújt a kisördög, és magában elhatározta, hogy a két férfit megleckézteti. Feszés pólót vett fel, és a múlt héten vásárolt vészesen aprócska miniszoknyát. Vállra akasztható tarisznyájába lapátolta a hagyatéki eljárással kapcsolatos iratokat, és elindult. Magában azon morfondírozott, milyen jó volna most beülni egy autóba és odahajtani az ügyvédhez.

Csengetésére a titkárnő nyitott ajtót. Bevezette a lakásból kialakított irodába, és hellyel kínálta. Ági, ahogy számított rá, József már ott ült egy öblös fotelben, és újságot olvasott. Jöttére felé biccentett köszönés gyanánt. A lány érezte, hogy gyomra összeszorul. A titkárnő bement az ügyvéd irodájába, majd kisvártatva kijött és szélesre tárta az ajtót.

– Kérem, fáradjanak be! Az ügyvéd úr már várja önöket.

– Megyünk már! – pattant fel József, és sebes léptekkel megindult. Ági tétován követte.

– Jó napot! – nyújtott kezét az ügyvéd – dr. Bartalossy Zsolt vagyok. Foglaljanak helyet!

– Varga József! Ágika nagybácsikája.

– Szóval Varga úr, ön úgy döntött, hogy igényt tart a néhai Forgácsné Varga Ildikó örökségére?

– Igen kérem! Úgy döntöttem, hogy igényt tartok rá.

– Megkaptam az ügyvéd kollégám által írt levelet, melyet az ön megbízásából küldött. A dolog egyetlen szépséghibája, hogy jelenleg özvegy Forgács Béláné hagyatéki tárgyalása folyik, és mint tudjuk, ön a fent említettel nem állt rokoni kapcsolatban.

– Az általam megbízott ügyvéd felvilágosított, hogy miután Ágika mostoha nagyanyja az én húgomtól örökölte a vagyont, – amire ugye akkor azért nem jelentkeztünk, mert nem kaptunk értesítést – így visszamenőleg kérhetjük annak az örökösödési eljárásnak az újratárgyalását.

– Látom tanult kollégám mindenről tájékoztatta önt, amiről kell, és semmi olyanról, ami ennek az igénynek a jogosságát megkérdőjelezné. Nem akarok most hosszas jogi magyarázatba kezdeni, a lényeg, hogy Ági szüleinek hagyatéka korábban kétfelé lett osztva. Az ő fogadott nagyanyjára és Ágira. Mivel Ági örökbe fogadása folytán az unokahúga törvényes örököse nevelőapjának, így ön elvileg a korábbi örökség huszonöt százaléka-ra tarthatna igényt.

– Az is pénz kérem! – vágott a szavába József.

– Nem véletlenül használtam a feltételes módot. Az kérem egy lezárt ügy. Ön maximum felülvizsgálati kérelmet nyújthat be, és ha megállapítást nyer, hogy formai hiba történt, akkor peres úton kérheti az örökségét. Egy ilyen per igen csak kétséges az ön szempontjából. Megmondom őszintén, nem látok sok esélyt, hogy nyerjen.

– Azt kérem tessék csak rám bízni!

– Kérem... Varga úr a döntés az öné. Szeretném felhívni a figyelmét, hogy ez esetben viszont az ön édesanyja is számításba jön, mint örökös.

József szemmel láthatóan meglepődött. Ági viszont most először érezte, hogy az ügyvéd az ő érdekét képviseli.

– A mama is biztos igényt tart az örökségre – felelte József. – Nem ellensége ő saját magának!

Mint egy végszóra kopogtak az ajtón, és a titkárnő lépett be. Tekintetével jelezte az ügyvédnek, hogy fontos közlendője van. Az ügyvédhez ment, és halkán tanácskoztak. Ági pokolba kívánta az egészet, és legszívesebben kijelentette volna, hogy József vigye, ami jár. A titkárnő kiment, az ügyvéd megköszörmelte a torkát, és kis hatáshünet után közölte:

– Amit az előbb felvázoltam, máris valóság lett. A titkárnóm most közölte, hogy özvegy Varga Kálmánné is megjelent a hagyatéki megbeszélésen.

„*Még egy hiéna...*” – gondolta a lány.

– Micsoda? A mama is itt van? – dadogta meglepetten József.

Újra nyílt az ajtó, és a titkárnő valóban Ági nagymamáját kísérté be.

– Tessék ide leülni – mutatott az ügyvéd egy öblös fotelre. Az idős asszony feszengve állt. Látszott, hogy nagyon zavarban van.

– Én csak ezt a levelet hoztam. Azt hiszem, fontos lehet. A lányom adta nekem jó egy évvel a halála előtt.

– Tetszik tudni mi van benne?

– Amikor a lányom elhozta, arra kért, hogy őrizzem meg. Mikor kérdeztem mi ez, azt mondta, hogy a végrendelete.

A szobára döbbsent csend ült. Végül az ügyvéd szólalt meg.

– Ha ide tetszene adni, és a jelenlévők beleegyeznek, felolvasnám.

Ági kárörömöt érzett, József pedig láthatólag nem tudta kezelni a helyzetet. Az ügyvéd elvette a borítékot, felbontotta, amiből két levél hullott ki. Magában átfutotta a sorokat, majd a másik levelet is.

– Nos... Ha megengedik, csak a lényegét olvasnám fel, a többit összefoglalom. Az első levél néhai Forgács Tamás végrendelete, melyben örökösként a feleségét és nevelt lányát jelöli meg. Ez egyértelmű és tiszta. A második levél pedig néhai Forgácsné Varga Ildikó végrendelete, és ő örökösként a férjét és lányát jelöli meg. Nyilván nem gondolták, hogy egyszerre fognak távozni az élők sorából. Az ő levelében azonban van még egy kitétel. Ha megengedik, ezt felolvasnám.

...Továbbá kinyilvánítom, hogy az örökségből kizárom szüleimet, Varga Kálmánt és Varga Kálmánnét, valamint testvéreimet, Varga Józsefet,

továbbá a fent nevezettekkel bárminemű rokoni kapcsolatban álló személyeke...

Ági gurgulázva nevetni kezdett. – Nesze nektek örökség! – hahotázta hangosan.

József felugrott, és idegesen anyjára förmedt:

– Minek jött ide mama? Most mindent elrontott!

– Apád tönkretette az Ildikó életét! Nem hagyhattam, hogy te meg a lányával tedd ugyanezt!

– Legjobb lesz, ha hazamegyünk – azzal felráncigálta az anyját, és feldúltan kiviharzott a szobából.

Ági újra hangosan nevetni kezdett, és fuldokolva nézett nagybátyja után.

– Kisasszony! A végrendeletet csatolom a többi irathoz, és azt hiszem, pár héten belül lezárulhat az ügy, ön pedig hozzájut az örökségéhez. Ez a váratlan fordulat mindent gyökeresen megváltoztat. Az ön nagybátyja ennek ellenére is perelhet az örökségért, de véleményem szerint semmi esélye sincs.

Az utcára érve Ági széles jókedvvel kapcsolta be a mobilját. A készülék feléledve éles ptyegésbe kezdett, és ahogy megnézte három nem fogadott hívást jelzett, mindhárom Zsuzsától. Gyorsan tárcsázta barátnőjét és vidáman hallózót bele.

– Szia, látom többször is hívtál. Csak annyit mondok, váratlanul minden jóra fordult, úgy, hogy ne izgulj! De részletesen elmesélem majd. Olyat fogsz nevetni, hogy kipottyan a hasadból a baba.

– Már nem!

– Szóval az történt... Micsoda? – kérdezte Ági, ahogy felfogta barátnője szavait.

– Mondom, már nem! Hajnali háromkor született. Kisfiú és gyönyörű!

– Szuper! – üvöltött fel a lány olyan hangon, hogy egy mellette elhaladó férfi úgy nézett rá mint egy örültre.

– Megyek, most rögtön bemegyek hozzád! Szeretnék látni, annyi mindent kérdezni. Jól vagy? – Ági csak hadarta össze-vissza ami az eszébe jutott, nem törődve, hogy barátnője mit válaszol. Végül közölte, hogy majd személyesen mindent elmesélhet Zsuzsa, mert kíváncsi a legapróbb részletekre is. Útban a kórház felé bement egy virágüzletbe, majd egy élelmiszer boltba, és ész nélkül vásárolni kezdett. A kórházban Zsuzsa meglepetten kérdezte, hogy mi a fenének vett neki zsemlet meg fogkrémet? Üdítő mellé mustárt? Ági csak vigyorgott, és közölte, hogy jó lesz majd valamire, hiszen csupa hasznos dolgot hozott.

Elstáztak a babaszobához és Zsuzsa az ablakon keresztül megmutatta a fiát. Ági csak két ap-

ró ökölbe szorított kezecskét meg egy pisze orrocskát látott.

– Márton! Végül Márton lett a neve. Bandi az utolsó pillanatba adta be a derekát. Tudod mondtam, hogy mindenáron Andrást akart. Na gyere csüccs le, és meséld el, mi az a nagyon jó dolog ami történt!

Ági leült Zsuzsa mellé, és szép sorjában elmesélte mi történt az ügyvédnél. Zsuzsa úgy nevetett, hogy a könny kicsordult a szeméből. Még hosszan pletykálgodtak, mikor egyszer csak betoppant András egy hatalmas csokor virággal, és csillogó szemekkel ölelte magához a párját. Ági látva, hogy itt rá most nincs szükség, elbúcsúzott, de megígérte, hogy minden nap bejön a kórházba.

* * *

Jókedvűen ment hazafelé, a buszról leszállva bevásárolt. Lassan bandukolt az úton, amikor a szeme megakadt egy táblán. Naponta itt ment el és sosem tudatosult benne, hogy a nagy betűkkel teleírt reklámtábla mire is hívja fel a figyelmet. Hirtelen elhatározással átvágott az úton, és benyitott az ajtón. Egy kis előtérbe lépett, ahonnan két ajtó nyílt. Az egyiken „Előadó terem” a másikon „Iroda” feliratú tábla volt látható. Kopogott, és benyitott az utóbbin.

– Jó napot!

– Üdvözlöm kisasszony. Miben segíthetek?

- Szeretnék beiratkozni, és autóvezető jogosítványt szerezni – válaszolt Ági széles jókedvvel.
- Ön a legjobb helyen jár kisasszony.

Egy csodálatos nyár

Ű agykanállal habzsolni végre
az életet, mily' csodás élmény.
Két kézzel szorítod, még félve.
Lehet, hogy végre révbe értél?

Q nyár nagyon gyorsan elrepült. Ági falta az élvezeteket. Rengeteget volt Zsuzsáék-nál, és nem tudott betelni a csöpp kis ember szépségével. A várba csak elvétve ment fel, és szinte csak kedvtelésből vállalt kuncsaftokat. Egyik délelőtt is a csöppséggel játszott, amikor Zsuzsa neki szegezte a kérdést:

– Aztán mesélj barátságom, mit tervezel a nyárra?

– Őszinte legyek, nincs különösebb tervem!

– Gondoltam! Ajánlok neked valamit! Fizess be egy olaszországi útra! Meglátod, nem fogod megbánni! Fogd fel amolyan jutalomnak.

– Tudod, hogy nem kell kétszer mondanod. Annyira vágyom rá már évek óta!

– Na, akkor ne gondolkozz, hanem lépj a tettek mezejére!

Ági valóban a tettek mezejére lépett, és már másnap elment egy utazási irodába. Magában eltökölte, az utat amolyan tanulmányútnak tekinti,

és rengeteg vázlatot meg fényképet készít majd, amit később fog feldolgozni. Barátnője megígérte, hogy amíg úton van, elintézi a műteremlakás adás-vételi szerződését, és neki majd csak alá kell írni. Ági ugyanis szóban megállapodott a lakás megvételéről. Már csak formába kellett önteni a szerződést.

* * *

Várakozással teli izgalommal vágott neki az utazásnak. A turistacsoport Róma mellett szállt meg egy kis hotelben. Másnap reggel busszal mentek be Rómába. Az idegenvezető a megérkezés előtt a csoporthoz fordult.

– Kedves utasok! A busz Rómában, a főpályaudvar előtt tesz le minket. Lehet választani, hogy a csoporttal tartanak, vagy egyedül vágnak neki meghódítani az örök várost.

Ági ez utóbbi mellett döntött. Leszállt a buszról és rázúdult Róma, a maga nyüzsgő, lüktető életével. Magával ragadta, és el sem engedte, amíg ott volt, sőt utána sem. Járt a várost, és csak szívta magába az élményeket. A pálmafák és ciprusfák látványa lenyűgözte. Minden téren és utcasarkon műemlék. Rótt az utcákat, gyönyörködött a Victor Emanuel emlékműben, felcaplatott a Piazza del Campidoglio-hoz, valamint a spanyol lépcsőn, mely a Piazza di Spagna lelke. Bátran dugta be a kezét az igazság szájába. Órá-

kig bámulta a Trevi kút semmihez sem hasonlítható látványát. A vízzel teli medence valószínűtlenül kék vizét, mely a tengert szimbolizálja. Sorolni sem lehet a sok csodás épületet és szobrot, szökőkutat.

Este csak berogyott az ágyába. Másnap irány a Vatikán. Meglátta a kígyózó sort, és meg volt győződve, semmit nem fog látni a Vatikáni Múzeumból. Tovább indult, de a Szent Péter bazilikánál is hasonló kép fogadta. Nincs mit tenni, beállt a sorba. Aztán nem győzött lépést tartani a végeláthatatlannak hitt sorral, mely alig húsz perc alatt elfogyott. Csak állt, és nem hitte el, hogy itt van a világ legnagyobb katolikus építményében.

– Csak egy szó illik rá: lenyűgöző – bukik ki belőle önkéntelenül.

A kupolából gyönyörködött a Szent Péter térben és Róma panorámájában. Megcsodálta Szent Péter bronzszobrát, valamint a Pietát, és csipkedte magát, hogy mindez vele történik meg? A Vatikáni Múzeumhoz visszaérve kellemes meglepetés érte. Délutánra elfogyott a reggeli kilométeres sor. A töménytelen művészi érték, amit ott felhalmoztak, leírhatatlan, és mire eljutott a Sixtusi kápolnához nem érezte a lábát. Közel egy órát bámulta a mennyezetet, a nyaka teljesen elgémberedett. Képtelen volt levenni a szemét a mennyezeti és oldalfali freskókról.

– Mennyit álmodtam, hogy ezt egyszer a valóságban is megláthassam! – sóhajtott.

A hátralévő két napban felkereste a Panteont, az Angyalvárat, és számos olyan nevezetes épületet, teret, melyre a világ minden pontján büszkék lennének.

Majd kellemes elfoglaltságot talált magának: egy kávéház teraszán cappuccinot szürcsölve nézte a nyüzsgő várost. Közben vázlatot készített az utcarészről, amit a pincér is megbámult, és elismerően csettintett. Órákig sétált a Villa Borgia kertjében. Természetesen fényképezett, és rajzolt vég nélkül. Letesztelte a helyi ételspecialitásokat. A római főpályaudvaron pizzája utolsó falatjait egy drogos próbálta elkunyerálni.

* * *

Negyedik nap reggel irány Velence! Fusina faluban szálltak meg. Innen óránként ment hajó Velencébe és vissza. A csoport tagjai már meg sem lepődtek, hogy nem tart velük. Nekiindult a városnak térképpel a kezében, de hamar eltette, több okból. Először is: semmi szükség rá, a táblák és nyilak pontosan jelzik, merre menjen. Másodszor pedig csak akadályozná az álmélködásban. Néha ugyan az utca végén útját állta egy csatorna, és fordulhatott vissza, de ez sem kárba veszett idő, hiszen itt minden házat órákig lehet csodálni. Ami meglepte, nincs bűz, nincs kosz, és a tömeg súrolja a még elviselhetőség határát. A

fő turistautakat kikerülve pedig talált sikátorokat, ahol nem volt egy teremtetten lélek sem.

Bámulta a mese-házikókat, az apró hidacskákat, csatornákat, lagúnákat, és nem tudott betelni a látvánnyal. Velence még egy dolog miatt tett neki, ahogy később odahaza Zsuzsának mesélte:

– Itt lehetsz bármilyen gazdag, akkor is gyalog kell járnod, ugyanúgy, mint a szegényeknek.

A turisták forgatagát követve egy átjárón áthaladva kilépett az árkádok alól, és meglepetten vette észre, hogy a Szent Márk téren van. Csak állt, és nem tudott betelni a látvánnyal. Na és persze fényképezett. Az első gondolata az volt, hogy a galambok uralják a teret. Ahogy körbejárta a belső, majd a tenger felé eső részét is, minden négyzetméteren talált valami látnivalót. Próbálta befogadni az ezernyi élményt. Jó két órát sétált a téren, és akkor még nem volt a Dózse palotában és Szent Márk templomban, – ezt másnapra tervezte. Visszafelé sétálva elért a Galleria dell' Accademia-hoz. A múzeum páratlan kincseiben elmerülve észre sem vette az idő múlását. Amikor kijött, egy egyszemélyes bábszínház, és a közel százfős nézőközönség ejtette rabul. A kissé bohókás, néha megmosolyogtató bábelőadás nézése közben elment a hajója, újabb órácskát adva a báméskodásra.

* * *

Reggel már a rutinosan váltotta meg jegyét a hajóra. Ismét megcsodálta Velencét, ahogy a tenger felől közelíti meg a kis hajó. Útja ismét a Szent Márk térre vitte, és várakozással teli izgalommal váltott jegyet a Dózse palotába. Észre sem vette, hogy elmúlt dél mire végig járta. Majd irány a Szent Márk bazilika. A bazilika belsejében olyan érzése volt, mintha az Ezeregy éjszaka meséibe csöppent volna. Órákig nézte a múzeumi részében a keleti mozaikokat, a négy életnagyságú márvány lóról sebtében vázlatot készített, de lopva le is fényképezte. A teraszról megcsodálta újra a nyüzsgő Szent Márk teret, a tenger felőli részét, és a belső árka-dos, teraszos részt.

Harmadik nap a „Rialto-t” és környékét látogatta végig. A Rialto hídon kétoldalt üzletek sorakoznak, mely a parton folytatódik, majd kiszélesedve torkollik bele a tényleges piacba. Ezen a bazársoron a legkülönbözőbb portékákat, ékszert, vásznakat, muranoi kristályt, buranoi csipkét kínálnak az árusok. Hosszas alkudozás után meg egyezett, és egy halom emlék- és ajándéktárgyat vásárolt. Karneváli álarcok, muranoi kristály és egyéb emléktárgyak kerültek a szatyrába.

Másnap reggel fájó szívvel szállt fel a buszra, de magában eldöntötte, hogy eljön még ide. Nem is egyszer. A hazafelé vezető út hosszú és fárasztó volt. A mellette ülő nő értetlenkedve kérdezte tőle, miért fizetett be szervezett útra, ha egy per-

cet sem töltött a közös programokon, leszámítva a reggelit és a vacsorát.

Ági válasz helyett elővette a rajzmappáját, és a nő ölébe tette.

– Nézze meg! Ezért...

– Ezeket te rajzoltad? – kérdezte hitetlenkedve, és mivel útitársa nem akar hinni neki, sebtében megrajzolta a portréját. A többi utas körbe állta, és nem győztek álmélnkodni. Néhányan kérlelni kezdték, rajzolja le őket is, megfizetik, de Ági elhárította az ajánlatokat. A kérlelők azonban olyan kitartóak voltak, hogy megígérte, ha ősszel felkeresik, elkészíti a képeket.

* * *

Július elején összefutott Renivel és Annával, volt osztálytársaival. Úgy megörültek egymásnak, hogy a nagy örömnek a vége az lett, egy hétre mindhárman lementek a Balatonra. Ági ott is csak rajzolt és rajzolt. Este diszkóba jártak, napközben a parton süttették magukat. Ott is vázlatokat készített mindenről és mindenkiről.

Nyár közepén levelet kapott az ügyvédtől, amiben tudatta vele, hogy az örökösödési eljárást lezárták. A nagy számláját feloldották, és felveheti a pénzt. Zsuzsa persze figyelmeztette, hogy az örökség után adóznia kell, ezt a költségezésnél el ne feledje. Mert költenivalója most aztán van

bőven. A megvásárolt műteremlakás ugyanis alapos felújításra szorul.

Így aztán az augusztus az iparosokkal való hadakozással telt el. Sorban jöttek: a villanyszerelő, vízszerelő, burkoló, festő. Természetesen mindegyikkel közelharcot kellett vívni, mert a fiatal lányt megpróbálták megvezetni. Vagy napokra eltűntek, vagy nem azt csinálták, amit Ági kért. Különösen a burkoló volt szemtelen. Nem tett neki, hogy Ági két helyen is felbontatta a járólapokat, mert az ő gyakorlatlan szeme is észrevette milyen egyenetlen. Mikor fizetésre került a sor az előzőleg kialkudott ár majdnem másfélszeresét kérte, úgy, hogy számlát sem akart adni. Megfenyegette Ágit, ha nem fizet, nagyon porul jár. A lány méregbe gurult, és tőle szokatlan harciassággal fogadta az ultimátumot.

– Tudja mit Balogh úr! Ha nem tetszik, visszabonthatja az egész munkát! Én egy petákkal sem fizetek többet, azt is csak számla ellenében!

– Nem addig van az kisasszony! – erősködött a mester. – Visszabontatta velem a konyha és a fürdőszoba egy részét. Vagy tán ingyen dolgozzak?

– Na, ebből elég! Teljesen hülyének néz? Nem akar számlát adni! Amikor megállapodtunk egy szóval sem mondta, hogy ez számlás vagy számla nélküli ár. Tehát számomra természetes, hogy számlás. Továbbá ne velem akarja megfizettetni azt, hogy a maga emberei összebarmolták

a munkát. Arról nem is beszélve, hogy az a javítás nem volt olyan nagy, hogy ennyivel többet kérjen. Ha hozza a számlát a kialkudott összegről, fizetek, ha nem, akkor mehet panaszra, ahova akar – makacsolta meg magát a lány.

A vállalkozó morgott, de másnap csak beállított a számlával.

* * *

Szeptember első hetében végre költözhetett. A régi bútorok közül csak nagy szekrénysorát és apa íróasztalát tartotta meg. Magában eldöntötte, hogy idővel azt is felújíttatja majd. A nappaliba, és a konyhába, új bútort vett. Az egyik szobát hálónak rendezte be. Nagy portréját a nappaliban főhelyre, apa íróasztala a műterem sarkába került.

– Majd itt fogom megkötni az üzleteket az eladásra kerülő képekre – mondta kuncogva Zsuzsának. Fáradhatatlanul dolgozott, hogy olyan legyen az új otthona, amilyennek megálmodta. Természetesen Zsuzsa minden áldott nap átjött a kis Marcival. Ő is rengeteget segített, tanácsokat adott, kritizált. Ági közben meghirdette a régi lakását eladásra.

Így jött el az iskolakezdés. Az a nap, amit magában annyiszor elképzelt, ami néha olyan megszínek és elérhetetlennek tűnt.

Valóra vált az álom

*Kezdetét veszi a nagy kaland,
mennyi új ismeret, mi a tiéd lehet.
Megkapod a tudást, csak akard,
nyúljtsd bátran érte a kezed, s elérheted.*

B elépett a kapun, és kissé megszeppent az újtól, az ismeretlentől. Nem félt, nem az a jó kifejezés, de volt benne egy kis szorongás. A nagy előcsarnok egyik sarkában kisebb csoportot látott amint egy kiakasztott hirdetményen azt keresik ki melyik osztályteremben kezd. Rövid keresgélés után megtalálja a nevét. Tétován nézelődik, merre is menjen. A teremszámozás alapján a második emeletre, így hát megindul felfelé a lépcsőn, mikor valaki ráköszön:

– Szia! – Ági megfordul és a pattanásos langaléta fiú áll vele szemben, akit a felvételin ismert meg.

– Szia! Tehát sikerült neked is. Ennek örülök, legalább egy ismerősöm már van.

– Szabolcs vagyok. Tóth Szabolcs – mutatkozott be a fiú.

– Forgács Ági.

– Ami azt illeti egy hajszálon múltott, és ezt a hajszálat neked köszönhetem.

– Nekem? – kérdezte csodálkozva Ági.

– Igen! A felvételin mielőtt bementem, te mondtad, hogy a szuprematizmus a XX. század elején Kazimir Malevics orosz festő által kifejlesztett stílusirányzat. És milyen a szerencsém: a Sarkadi mint mentőkérdést ezt kérdezte.

– Valami dereng. Előző nap a Zsuzsa magyarázta nekem, a Makrai Zsuzsa.

– Az a vörös hajú lány a Makrai Zsuzsa festőművésznő?

– Igen! Ismered?

– Sajnos csak a munkáit. De ezek szerint te ismered. Irigyellek érte.

– A legjobb barátnőm.

– Gyere, menjünk, mert rögtön az első óráról elkésünk!

Felértek az emeletre, és beléptek az előadóterembe, ahol már jó páran gyülekeztek a leendő évfolyamtársaik közül. Üdvözölték a többieket, és letelepedtek az első padba. Annyira belemerültek a beszélgetésbe, hogy észre sem vették, hogy a terem megtelt a növendékekkel, csak a hirtelen beállt csendre kapták fel a fejüket. Nyílt az ajtó és Sarkadi Péter lépett be, nyomában egy Ági számára ismerős férfival, de a lány hirtelen nem tudta hová tegye.

– Jó reggel! A nevem Sarkadi Péter. Mindnyájan találkoztak már velem a felvételin. Én leszek az évfolyam tagozatvezetője, és én fogom tanítani önöknek a művészettörténetet is. Engedjék

meg, hogy bemutassam az osztályfőnököket, Bartha Pétert.

A képzőművészeti tábor vezetője! – ugrott be Áginak.

– Én is üdvözlöm önöket. Látom, van egy-két ismerős arc is – mosolygott Ágira.

– Mondd, te mindenkit ismersz!? – kérdezte sűgva Szabolcs.

– Majd elmondom. Most figyelj!

Az osztályfőnök elmondta a legfontosabb tudnivalókat, mikor és hol jutnak a könyvekhez. Megadta az elérhetőséget, a jelszót, hogy a jegyzeteket és az órarendet letölthessék az egyetem honlapjáról.

– Van kérdése valakinek? – kérdezte végezetül.

– Nos, amennyiben nincs, megköszönöm a figyelmüket, és holnap reggel várom önöket. Az első órájuk velem lesz.

* * *

Belépett a terembe, és szemével osztálytársait kereste. Magában eldöntötte, hogy a gólyabálon kicsit kirúg a hámból. Az elmúlt hónapban sok barátságot kötött, és tudása alapján tekintélyt vívott ki magának az évfolyamon. Ezt a tekintélyt csak növelte, hogy Kulcsár Tihamér, a neves festőművész tanítványa, hogy korábban részt vett az osztályfőnök Bartha Pétert által vezetett művé-

szeti alkotótáborban, vagy, hogy Makrai Zsuzsa festőművésznő a legjobb barátnője. Szinte észre sem vette, de olyan tekintélye lett az osztályban, ami nagyon ritka az egyetem életében.

* * *

– Parancsoljon kisasszony, lássuk mit tanult! Öné a volán! – azzal a vizsgáztató beült a vezető melletti ülésbe, társa hátul foglalt helyet.

– Csak nyugodtan, nincs félnivalója – nyugtat-ta a férfi. – Túl van a rutinpályán, és hamarosan ezen is túl lesz. Csak ne legyen olyan görcsös. Meséljen, mivel foglalkozik!

– A Képzőművészeti Egyetemre járok. Első-éves hallgató vagyok.

– Nagyszerű, meg az is, ahogy az elsőséget megadta, nem lesz itt baj. Forduljon balra!

Ágiban oldódott a feszültség, de teljes koncentrációra volt szüksége, nehogy hibázzon. El sem akarta hinni, hogy egy akadályt kell vennie és meg van a jogosítványa. Volt időszak, amikor meg volt győződve, hogy soha sem lesz ereje be-ülni a volán mögé, azután a tragédia után, ami a szüleivel történt. Gondolataiból a vizsgáztató kérdése zökkentette ki.

– Lesz is, amit vezessen?

– Reményeim szerint igen. Egy ismerősöm segített egy kis Opel Corsa-t venni. Szóban már meg is állapodtam az eladóval.

A lány csak most eszmélt rá, azzal hogy a vizsgáztató elterelte a figyelmét, a görcsösséget is oldotta benne. Ugyanakkor ösztönösen mindent jól csinált, alig vétett hibákat.

– Még egy jobb kanyar, és kérem, álljon be a tanpályára. Gratulálok, egy-két hét, és már vezetheti a saját autóját! Balesetmentes közlekedést kívánok!

Ági nagyot fűjtatott, amikor kiszállt a gépkocsiból, és széles vigyorral fogadta oktatója gratulációját.

* * *

Gyönyörű októberi szombat volt. Ági reggel korán kelt, kitakarított. Neki akart állni főzni, de semmi kedve nem volt hozzá. Igazándiból tegnap óta rossz kedve volt, mikor Zsuzsával a nappaliban beszélgetett és barátnője rákérdezett miért nincs senkije. Valahol legbelül érezte, hogy igaza van Zsuzsának. Végül is nem emésztheti magát örökké azon, ahogy Zoltán faképnél hagyta. Egy ideje érezte, hogy túl van a csalódáson, mégis elutasított minden közeledést.

Hirtelen elhatározta, hogy elmegy, keres egy szép őszi tájat és lefesti. Kapta magát, összeszedte a festő holmiját, készített pár szendvicset, innivalót, és bepakolt a kocsijába. Széles jókedvvel indult a budai hegyeknek, élvezte a vezetést, bár nagyon óvatos volt, hiszen tudta, hogy nincs még

elég rutinja. A Hármashatárhegyen keresett egy félreeső parkolót, és nekiindult a lankának. Egyszer csak megállt. A csodálatos színekben tobzódó fák között mesés panoráma nyílt a városra. Lepakolt, és felállította a festőállványt. Gyakorlott mozdulatokkal vetette magát a munkába. Élvezte, ahogy lassan megtelik étellel a vászon. Néha-néha arra vetődött egy turista, és megállt nézni a fiatal lány munkáját. Csak festett átszellemülten, érezte, hogy elkapta a fonalat, és nem akarta abbahagyni.

Hirtelen megérezte, hogy valaki mögötte áll. Megfordult, és egy magas jóképű fiú mosolygott rá. A fiún farmer volt, póló, és valahonnan nagyon ismerősnek tűnt. „Hol a csudában láttam, mert, hogy láttam már az biztos”. A fiú csak állt, és mosolygott.

Ági úgy érezte, kilesték a titkát. Mondani akart valamit, de nem jött ki egy hang se a torkán. Érezte, hogy gyomrában egy nagy gombóc van. Azon töprengett, hogy milyen nevetséges látványt nyújthat az ócska kertésznadrágban, és a kinyúlt, agyonmosott pólóban. Lenézett festéktől maszatos kezeire. Ugyan nem látta, de tudta, hogy az arca, és az orra hegye is festékes.

A fejében kavarni kezdtek a gondolatok. „Miért vigyorg ez a fiú? És miért nem mond semmit? És hol láttam már? Legalább egy szót tudnék kinyögni” – gondolta, de képtelen volt megszólalni. A szíve a torkában dobogott és a

gombóc a gyomrában egyre nőtt. Meglátta a pólón a felíratot, és mint akit az áram megrázott, összerázkódott. Hirtelen eszébe jutott hol látta a fiút. „Hát persze, a várban! És az a felírat! Miért nyomnak ilyen hülye angol szövegeket a pólókra? *I'm your destiny* /Én vagyok a végzeted/ Csak akkor a póló hátulját olvastam, és ott az volt a felírat, hogy Te vagy a végzetem. Lehet, hogy tényleg te vagy a végzetem?”

– Szia! – szólalt meg végre fiú. – Nagyon jól kezeled színeket, és a kontrasztokkal is örülten jól bánsz. Már feltűnt nekem a várban, meg a felvételen is.

„Hát persze, ott volt a felvételen is, ő ült modelt a portréhoz!” – jutott eszébe Áginak.

– Ha akarsz, szívesen segítek neked, bár azt hiszem, én jóval többet tanulhatnék tőled – mondta mosolyogva. Ági csak állt, és érezte, valóban ez a fiú a végzete. Érezte, hogy megjelent életében a nagy Ő.

Hajába lágyan, cirógatóan belekapott a szél... Úgy érezte, mintha édesanyja gyengéd ujjai simogatták volna, mint régen, amikor még kislány volt.

– vége –

Tartalomjegyzék

A tragédia	5
Temetés	11
Konfliktus az iskolában	15
Először a várban	25
Zsuzsa meglepetése	33
Az élet legszebb napja	45
Év vége	55
Születésnap	65
Nagyi betegsége	74
Nagyi halála	82
A valóság kiderül	94
Hagyatéki eljárás	105
Egyedül karácsonykor	113
Vergődés	118
Még egy megdöbbentő felismerés	125
Megkönnyebbülés	135
Újra a várban	144
Végre egyenesben	150
Mindennapok	157
Látogatás	161
Felvételi	169
Csupa jó dolog	183
Kié az örökség?	189
Egy csodálatos nyár	198
Valóra vált az álom	207

„Megpróbált logikusan gondolkodni, és meglepődött, hogy ez milyen könnyedén sikerül neki. Leült az asztalhoz. Nézte a csomagot, miközben végiggondolta a lehetőségeket, és szinte megijedt önmagától.

Kibontom, és két lehetőség van. Vagy jó, ami benne van, de az sajnos nem valószínű. Mindenestre, ha jó, akkor majd ráérek spekulálni, mihez kezdjek. Ha viszont rossz és úgy rossz, ahogy gondolom, mert másképp mi rossz lehetne benne. Nos, akkor nincs értelme ennek az egész rohadt életnek. Márpedig ha így van, akkor én nem akarok tovább élni. Kinyitom a gázt, mert az a leghumánusabb. Előtte beveszek nagyitól, és nincs tovább gond az én kis elcsesztett életemre.”

